

การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

โดย
นางสาวพิสมร ชูเอม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

โดย
นางสาวพิสมร ชูเอม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF SPEAKING ABILITY OF PRATHOMSUEKSA FOUR
STUDENTS BY USING THE THINK-PAIR-SHARE TECHNIQUE

By
MISS Pissamorn CHU-EM

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (TEACHING THAI LANGUAGE)
Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2018
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด
โดย	พิสมร ชูเอม
สาขาวิชา	การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมฟุ้ง

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)	
พิจารณาเห็นชอบโดย	
	ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจ้อย)	
	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมฟุ้ง)	
	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ สมพร ร่วมสุข)	
	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)	
	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมลพัทธ์ ใจเยือกเย็น)	

58255308 : การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : ความสามารถในการพูด / เทคนิคเพื่อนคู่คิด

นางสาว พิสมร ชูเอม: การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมฟุ้ง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 44 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ด้วยวิธีการจับสลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent)

ผลการวิจัย พบว่า

1.ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วย การใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2.ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค เพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับมาก

58255308 : Major (TEACHING THAI LANGUAGE)

Keyword : SPEAKING ABILITY / THINK-PAIR-SHARE TECHNIQUE

MISS PISSAMORN CHU-EM : THE DEVELOPMENT OF SPEAKING ABILITY OF PRATHOMSUEKSA FOUR STUDENTS BY USING THE THINK-PAIR-SHARE TECHNIQUE

THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR CHOLTICHA HOMFUNG, Ph.D.

The purposes of this research were 1) to compare the speaking ability of Prathomsueksa 4 students before and after using the Think-Pair-Share technique 2) to investigate the opinions of Prathomsueksa 4 students towards instruction by using the Think-Pair-Share technique. The sample of this research, selected by simple random sampling, were 44 Prathomsueksa 4 students of St. Francis Xavier Convent School in the second semester of the academic year 2018. The research instruments were the lesson plan of speaking ability using Think-Pair-Share technique, the reported speaking ability of Prathomsueksa 4 students, and the questionnaires of Think-Pair-Share technique from Prathomsueksa 4 students. The data were tested through mean (\bar{x}), standard deviation (S.D.) and The paired sample t-test (t-test dependent).

The results of this research were as follow:

1.The speaking ability of Prathomsueksa 4 students after using the Think-Pair-Share technique was higher than before at the significant level of .05

2.The opinions of Prathomsueksa 4 students towards instruction by using the Think-Pair-Share technique as a whole were at high agreement level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมพุ่ม รองศาสตราจารย์สมพร ร่วมสุข และรองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย รวมทั้งอาจารย์ ดร.อธิกมาส มากจ้อย ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพัทธ์ โพธิ์ทอง ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ส่งผลให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ในความกรุณาของทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์พงษ์กรณ์ วีรพิพรรธน์ อาจารย์ลิขิต รัมภ์พงษ์ และอาจารย์ชนิษฐา พรหมเล็ก ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือในการวิจัย สำหรับการทำให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่เมตตาให้ความรู้ ให้คำแนะนำและประสบการณ์อันมีค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณเจ้าของหนังสือ วารสาร เอกสาร และวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม ที่ช่วยให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ สาขาการสอนภาษาไทยทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำและกำลังใจตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณท่านอธิการบดี หัวหน้าฝ่ายวิชาการ และคุณครูระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกด้านสถานที่และการจัดชั่วโมงการเรียนการสอนในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัว เพื่อน ๆ ที่รักทุกคน ที่คอยเป็นกำลังใจ คอยช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน

คุณค่าหรือประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแต่พระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ที่อบรมสั่งสอน แนะนำ ให้การสนับสนุนและกำลังใจอย่างดียิ่งเสมอมา

พิสมร ชูเอม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
คำถามการวิจัย	9
วัตถุประสงค์การวิจัย	10
สมมติฐานการวิจัย	10
ขอบเขตการวิจัย	10
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	12
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	13
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share).....	28
เอกสารเกี่ยวกับการพูด.....	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	60
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	71
ขั้นเตรียมการ.....	71

ขั้นสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	72
ขั้นดำเนินการทดลอง.....	82
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ก่อน และหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด.....	84
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด.....	88
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	91
สรุปผลการวิจัย.....	92
อภิปรายผล.....	92
ข้อเสนอแนะ.....	96
รายการอ้างอิง.....	98
ภาคผนวก.....	105
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย.....	106
ภาคผนวก ข การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	108
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	116
ประวัติผู้เขียน.....	164

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง 16
ตารางที่ 2	โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย 22
ตารางที่ 3	รายละเอียดแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด 74
ตารางที่ 4	เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 78
ตารางที่ 5	แบบแผนการวิจัย 82
ตารางที่ 6	ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 84
ตารางที่ 7	ผลการวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามสื่อที่อ่าน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 85
ตารางที่ 8	ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนด้วย การใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 88
ตารางที่ 9	ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่อง การพูด 109
ตารางที่ 10	ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 113
ตารางที่ 11	ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 114
ตารางที่ 12	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 115

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพูดเป็นทักษะการสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่มีมนุษย์ส่วนใหญ่ใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากสามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว ทันท่วงทีต่อเหตุการณ์ และเป็นทักษะการสื่อสารที่ช่วยประหยัดเวลา และสามารถสื่อสารได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสารนั้น ๆ การพูดจึงเป็นทักษะในการสื่อสารที่จำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ดังที่ ฉัตรวรคุณ ตันนระรัตน์ (2523: 3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า “การพูดมิได้มีรูปเด่นชัดว่าเป็นวิชาการทางด้านศิลปะ (Art) หรือทางด้านวิทยาศาสตร์ (Science) เช่น วิชาดนตรี หรือวิชาชีววิทยา มิใช่ทักษะ (Skill) เช่น ความสามารถในการเรียงความ หรือการเล่นดนตรี มิใช่แขนงอาชีพ เช่น วิชาแพทย์ หรือ วิชากฎหมาย แต่ การพูด เป็นทุกๆ อย่างรวมกัน” สอดคล้องกับที่ อรพรรณ ปิลาธโนโวาท (2550: 1) ที่กล่าวไว้ว่า “ในชีวิตประจำวันของเรา แทบจะว่าไม่มีช่วงเวลาใดเลยที่เราไม่ใช้คำ (words) ไม่ว่าเราจะกล่าวต้อนรับ แนะนำ สั่งสอน ชักชวน รับคำสั่ง ฟังคำโฆษณา ฯลฯ เหล่านี้ล้วนเป็นการสื่อสารทั้งสิ้น ไม่ว่าจะโดยการพูดหรือการเขียน” ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าการพูดเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในทุกๆ ด้าน และทุกสาขาอาชีพ

การพูดนั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่ถือว่าเป็นศาสตร์ก็เพราะการจะพูดได้ดี ได้ถูกต้อง จนสามารถสื่อความให้ผู้อื่นได้ทราบจนกระทั่งเกิดการตอบสนองตามต้องการนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องเรียนรู้ทฤษฎีในการพูด จะต้องรู้จักหลักการ กฎเกณฑ์การพูดถือเป็นศาสตร์ก็เพราะว่า การพูดนั้นต้องหมั่นฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอตามหลักการและทฤษฎีในการพูด จึงจะทำให้ผู้ฝึกสามารถพัฒนาการพูดของตนเองได้ ส่วนที่ถือว่าการพูดเป็นศิลปะนั้น เพราะเมื่อมีความรู้กฎเกณฑ์ของการพูดชนิดต่างๆ แล้วนำความรู้ที่ได้มาฝึกปฏิบัติ โดยอาศัยเทคนิค กลวิธีต่างๆ ที่ผู้พูดต้องเลือกใช้ เช่น เลือกล้อยคำ เสียดสี กิริยาต่างๆ มาประกอบการพูดอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่จะพูดตลอดจนใช้ความสามารถเฉพาะตัวของผู้พูด ช่วยทำให้การพูดนั้นเป็นการพูดที่ดีมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลได้ (ฐนสจันท์ วงศ์สุวรรณะ, 2547: 2) ฉะนั้นแล้วผู้ที่จักฝึกการพูดจึงจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้หลักการและทฤษฎีการพูดในขั้นต้น จากนั้นก็ต้องนำความรู้ไปฝึกซ้อม ปฏิบัติ โดยเลือกใช้วิธีการพูดให้สอดคล้องกับเนื้อหา กลุ่มผู้ฟัง และหาวิธีการพูดเฉพาะตน และพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเกิดเป็นทักษะ

ทักษะการพูดคือความสามารถในการส่งสารที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ซึ่งสามารถถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกต่างๆ ให้ผู้อื่นได้รับรู้โดยทางเสียงและถ้อยคำในการพัฒนาจะต้องพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะในการพูด โดยใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งหลักสูตรได้กำหนดสมรรถภาพและจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ว่า สามารถพูดสื่อความได้ชัดเจน ถูกต้อง คล่องแคล่ว โดยใช้ น้ำเสียงได้อย่างเหมาะสมและมีมารยาทที่ดีในการพูด จะเห็นได้ว่าหลักสูตรต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541: 14)

จากความสำคัญของการพูดข้างต้น ทำให้หลักสูตรได้กำหนดการพูดให้เป็นสาระหนึ่งในสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน ฉะนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 จึงได้กำหนดสมรรถนะของผู้เรียนเกี่ยวกับการสื่อสารโดยมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553: 6) จะเห็นได้ว่าการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการดำรงชีวิต จึงควรมีการส่งเสริมทักษะฝึกฝนความสามารถในการพูดตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งในระดับสถาบันครอบครัวและในระดับสังคมโรงเรียน เพื่อพัฒนาให้เยาวชนเติบโตไปอย่างมีศักยภาพในอนาคต

แม้ว่าการพูดจะเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต เป็นเรื่องที่อยู่ในชีวิตประจำวันของทุกคน แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะพูดได้ดี ปัญหาในการพูดยังคงมีอยู่ในทุกยุคทุกสมัย เนื่องจากจุดประสงค์ของการพูดคือการสื่อสารความนึกคิด ความต้องการของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร หากพูดไม่ดีหรือมีข้อบกพร่องด้านความสามารถในการพูด ก็จะทำให้สื่อความไปถึงผู้รับสารได้ไม่ครบถ้วน และที่สำคัญหากเป็นการพูดในระดับทางการ หรืออยู่ในสถานการณ์การพูดที่สำคัญ ยิ่งต้องระมัดระวังคำพูดไม่ให้เกิดการผิดพลาด ดังที่ กมล การกุศล (2521: 7) กล่าวว่า “การพูดไม่ใช่ใครที่รู้ภาษาก็พูดได้ดี คนพูดได้กับคนพูดดีไม่เหมือนกัน คนช่างพูดกับคนพูดมากก็ต่างกัน จะพูดดีหรือไม่ดี จะบรรลจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่นั้น ผู้ฟังจะเป็นผู้บอกหรือตัดสิน อย่างไรก็ตามผู้ที่ได้รับความสำเร็จในการพูดได้นั้น จะต้องฝึกฝนหรือใฝ่หาคุณสมบัติของนักพูดที่ดีไว้” แต่เมื่อมองสภาพสังคมไทยแล้ว ยังพบปัญหาหลากหลายในการพูดของคนไทย ดังเช่น ที่ อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2555: 86) ได้กล่าวว่า

ปัจจุบันจะเห็นได้ว่าคนไทยละเลย ไม่เห็นความสำคัญของการพูดออกเสียงให้ถูกต้อง ซึ่งการออกเสียงนี้ถือเป็นหัวใจสำคัญของการพูด เพราะหากออกเสียงผิดย่อมทำให้การพูดสื่อความผิดเพี้ยนไป ดังจะเห็นได้จากเยาวชนในปัจจุบันออกเสียง ร เรือ เป็น ล ลิง สิ่งที่จะเกิดขึ้นก็คือ ระบบเสียงพยัญชนะต้นเดียวในภาษาไทยจะเปลี่ยนแปลงไปจากจำนวนเดิม 21 หน่วยเสียง และเหลือเพียง 20 หน่วยเสียง เพราะ ร เรือ และ ล ลิง อาจรวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกันในอนาคต สิ่งที่ตามมาคือ ภาษาไทยจะมีคำพ้องเสียงเพิ่มขึ้น

ปัญหาการพูดที่ไม่ถูกต้องตามกาลเทศะ พูดก้าวร้าวในทางทำให้ผู้อื่นเสียหาย เช่น วิจารณ์เรื่องการแต่งกาย บุคลิกภาพ น้ำเสียง ศาสนา การเมือง ย่อมทำให้ผู้ร่วมสนทนารังเกียจเราได้ (นันทา ชุนภักดี, 2528: 142) หรือในปัญหาเกี่ยวกับการพูดในระดับทางการที่ทำให้ผู้พูดขาดความมั่นใจ ดังที่ ลักษณะ สตะเวทิน (2536: 33) กล่าวว่า “การขาดความมั่นใจในตนเอง เนื่องจากมีความวิตกกังวล ควบคุมจิตใจและอาการที่แสดงออกทางร่างกายไม่ได้ จึงทำให้มีอาการต่างๆ เกิดขึ้น ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อประสิทธิภาพในการพูด เช่น ลืมเนื้อหา มีอาการเครียด มือเกร็ง มือสั่น ปากสั่น เสียงเบา เหงื่อออก หัวใจเต้นถี่มากกว่าปกติ รู้สึกกลัว ไม่กล้าสบตาผู้ฟัง พูดตะกุกตะกัก พูดวกวน หรืออาจพูดไม่จบเรื่อง เป็นต้น” และสุดท้ายในระดับการพูดในชั้นเรียน นักเรียน นักศึกษาที่ต้องฝึกฝนการพูดนั้น ก็พบปัญหาในการฝึกฝนอยู่ ดังที่ อรรถรรณ ปิรันธน์โอวาท (2550: 95) กล่าวว่า “เมื่อนักศึกษามีโอกาสฝึกฝนน้อยจึงไม่กล้า กลัว อาย วิตกกังวลประหม่า ตื่นเต้น พูดเสียงเบา ไม่มั่นใจ” สอดคล้องกับ นันทา ชุนภักดี (2528: 27) ที่กล่าวถึงปัญหาการพูดไว้ว่า

การเรียนทฤษฎีการพูดแต่เพียงอย่างเดียว ไม่สามารถช่วยให้พูดได้สัมฤทธิ์ผล การฝึกพูดเท่านั้นที่จะเป็นบันไดให้ผู้พูดก้าวไปสู่ความสำเร็จ แต่ทั้งนี้การฝึกพูดจะพัฒนาให้ดีขึ้นมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับความสนใจ ความสามารถ การค้นคว้า และการฝึก มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งคือ คนที่เรียนจบมหาวิทยาลัย มักมีแนวโน้มที่จะต้องเป็นผู้นำ ดังนั้นจึงต้องมีความสามารถในการพูดเพียงพอที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้

จะเห็นได้ว่าการฝึกฝนเพื่อเพิ่มความสามารถในการพูดของนักเรียนนั้น ยังมีเวลาฝึกฝนไม่เพียงพอ ทำให้นักเรียน นักศึกษายังพูดได้ไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นการให้เวลาและความสำคัญกับการฝึกการพูดตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กำหนดการพูดไว้ในสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด ในระดับชั้นประถมศึกษาที่มุ่งเน้นให้นักเรียนพูดแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดูโฆษณาอย่างมีเหตุผล พูดตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พูดรายงานหรือประเด็นค้นคว้าจากการฟัง การดู การสนทนา และพูดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการดูและพูดในส่วนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนต้องมีทักษะในการพูดสรุปความจากเรื่องที่ฟังหรือดูได้

แม้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จะให้ความสำคัญ และกำหนดให้นักเรียนทุกระดับชั้นต้องเรียนการพูดแล้วก็ตาม แต่ยังพบว่านักเรียนยังมีปัญหาด้านการพูดอยู่ ดังจะเห็นได้จากผลการสัมภาษณ์ครูผู้ปฏิบัติการสอนในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยของโรงเรียนต่างๆ จำนวน 6 คน ได้แก่ โรงเรียนหนองน้ำส้มวิทยาคม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โรงเรียนบ้านเขาคลองของจังหวัดระยอง โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม จังหวัดนนทบุรี โรงเรียนบ้านเนินพะยอม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โรงเรียนมัธยมพระราชทานเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน และโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสเซเวียร์ เมืองทองธานี กรุงเทพมหานคร และครูในกลุ่มสาระภาษาไทย โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสเซเวียร์คอนแวนต์ ซึ่งผู้วิจัยสอนภาษาไทยอยู่ จำนวน 11 คน หัวหน้ากลุ่มสาระวิชาทั้ง 8 กลุ่มสาระ จำนวน 8 คน รวม 25 คน จากการสัมภาษณ์ครั้งนี้พบว่าปัญหาการพูดของนักเรียนคือ นักเรียนมีอาการตื่นเวที มีความประหม่าไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าพูดต่อหน้ากลุ่มคนขนาดใหญ่ มีความกังวลใจว่าจะพูดผิดพลาด ลืมเรื่องที่เตรียมจะพูดมา หรือกลัวถูกครูผู้สอนต่อว่าหากตนเองทำไม่ได้ สอดคล้องกับวีรช ลภีรัตนกุล (2543: 103) กล่าวว่า

ความประหม่าในการพูด (speech fright) ความประหม่าตื่นเต้นอาจเกิดได้กับบุคคลทุกเพศทุกวัย และแม้แต่กับบุคคลสำคัญของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เริ่มต้นศึกษาและฝึกฝนการพูดต่อหน้าชุมชนมักจะเกิดอาการประหม่า หรืออาการอันไม่พึงปรารถนา จากการศึกษาวิจัยการพูดของนักศึกษากลุ่มฝึกพูดตามมหาวิทยาลัยต่างๆ ถึงความประหม่าในการพูด พบว่านักศึกษาจำนวนร้อยละ 60-70 เกิดความประหม่าตื่นเต้นในขณะพูด และประมาณร้อยละ 35 มีความคิดเห็นว่า ความประหม่าตื่นเต้นเป็นปัญหาที่ร้ายแรงมาก

นอกจากนี้ ฉัตรวรคุณ ตันนะรัตน์ (2523: 57) ยังกล่าวว่า “ความกังวล (Nervous Tension) เป็นอาการปกติของผู้ที่จะขึ้นเวทีพูดหรือการอยู่ต่อหน้าคนมากๆ สำหรับผู้ที่เจเนเวทีกี่จะตื่นตื้นน้อย ส่วนผู้ที่มีประสบการณ์น้อยหรือยังไม่เคยขึ้นเวที่ย่อมจะตื่นตื้นมาก วิธีแก้ความกังวลหรือตื่นตื้นประการแรกคือการเตรียมตัวและฝึกฝนอย่างดี” ปัญหาการพูดอีกประการหนึ่งคือสัดส่วนชั่วโมงในการฝึกฝนทักษะการพูดนั้น มีไม่เพียงพอต่อการฝึกฝนความสามารถในด้านการพูด เนื่องจากเป็นการฝึกฝนที่ต้องใช้เวลาหลายคาบเรียน จะเห็นได้ว่าเมื่อนักเรียนไม่มีเวลาฝึกฝนการพูดอย่างเพียงพอ จะส่งผลให้ไม่สามารถสื่อสารได้ดีเท่าที่ควร

ปัญหาดังกล่าวจึงส่งผลต่อการประเมินคุณภาพของโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ที่ผู้วิจัยสอนอยู่นี้ ซึ่งโรงเรียนดังกล่าวเป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) จะมีการประเมินโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต้องมีการบริหารด้านการพัฒนาหลักสูตรและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการบริหารที่เน้นคุณภาพของความเป็นเลิศ และคำนึงถึงผลลัพธ์ที่เกิดกับนักเรียนในการพัฒนาศักยภาพให้เป็นพลโลก (World Citizen) ที่สมบูรณ์โดยมีเกณฑ์การประเมินเกี่ยวกับทักษะด้านการสื่อสารดังนี้ “นักเรียนมีความสามารถสื่อสารได้สองภาษา มี 3 ตัวชี้วัดคุณภาพ และมีตัวชี้วัดตัวหนึ่งเกี่ยวกับภาษาไทย คือ นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกณฑ์การพิจารณาคือ ร้อยละของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องเหมาะสมกับระดับที่เรียน” (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2558: 2) จากการประเมินที่ผ่านมาพบว่า นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายยังมีเกณฑ์คะแนนไม่ถึงระดับ 3 ซึ่งต้องมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 90 ขึ้นไป ส่งผลให้เกณฑ์การประเมินโรงเรียนครั้งที่ผ่านมาโดยภาพรวมได้เพียงร้อยละ 80 ซึ่งอยู่ในระดับดี ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่คณะผู้บริหารของโรงเรียนตั้งไว้คือ ร้อยละ 90 ขึ้นไป ซึ่งโรงเรียนจะได้โลโรงเรียนที่มีคุณภาพสู่มาตรฐานสากลระดับดีมาก ส่งผลให้นโยบายโรงเรียนในปีการศึกษาต่อไป นักเรียนจะต้องมีสมรรถนะในการใช้ภาษาไทยสื่อสารได้ในระดับร้อยละ 90 ขึ้นไปด้วย

จากการศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยต่างๆ มีผู้วิจัยหลายท่านพยายามแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการพูดด้วยวิธีการที่แตกต่างกันออกไป เช่น การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ (คันสนะ มูลทาดี, 2557: 71) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สถานการณ์จำลอง (อังคณา ภาสสวัสดิ์, 2556: 57) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (บุษยาร

ซ้ายขวา, 2558: 69) การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อสื่อสารที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและเสนองานผ่าน Social network (ภัทรารวรรณ ทองแก้ว, 2556: 101) เป็นต้น งานวิจัยเหล่านี้เปลี่ยนแปลงวิธีสอน และเทคนิคการสอนไปตามความเหมาะสมสถานการณ์ สภาพปัญหา กลุ่มทดลอง สิ่งแวดล้อมและบริบทต่างๆ เพื่อให้ได้ผลการพัฒนาผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพที่ดีที่สุด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ มินโยบายมุ่งเน้นให้จัดการเรียนการสอนในห้องเรียนในรูปแบบของการลงมือปฏิบัติ (Active Learning) และการทำงานแบบร่วมมือ (Cooperatives Learning) ดังที่ปรากฏในหลักสูตรของโรงเรียนปีพุทธศักราช 2560 (โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ 2560: 2) ว่า

ปรับห้องเรียน...เปลี่ยนขนาด ที่สนองตอบ และพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงการก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 และแผนพัฒนาชาติไทยแลนด์ 4.0 ในอันที่จะพัฒนานักเรียนให้พร้อมสู่สากลด้วยการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม หรือ 3R และ 4C ซึ่งเป็นทักษะแห่งอนาคตใหม่ในศตวรรษที่ 21 ผสมผสานกับการพัฒนาทักษะความสามารถด้านภาษาไทย ปลูกฝังให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะ รู้จักทำงานเป็นทีม ใฝ่เรียนใฝ่รู้ รู้จักคิดแยกแยะ มีคุณธรรมจริยธรรม มีเมตตากรุณา รู้จักช่วยเหลือเกื้อกูล มีจิตอาสา มีความพร้อมที่จะเติบโตและก้าวสู่ออนาคตได้อย่างสง่างาม ประสบความสำเร็จ และดำรงชีวิตอย่างมีความสุขมีความรู้

จากนโยบายของโรงเรียนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะการเรียนรู้ที่ต้องฝึกคิดสร้างสรรค์ และรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นผนวกกับการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับนโยบายโรงเรียนและสามารถพัฒนาทักษะทางการพูดของนักเรียนได้ คือการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มและเต็มเต็มศักยภาพในการทำงาน ดังที่ ศาสตราจารย์แฟรงค์ ลีแมน (Lyman, 1987: 4) ผู้พัฒนาเทคนิคนี้ได้กล่าวว่า “การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share Strategy) เป็นรูปแบบการอภิปรายหลายชั้น (multi-mode) ที่พัฒนาขึ้นเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในห้องเรียน” ซึ่งเป็นเทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับการนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการพูดสื่อสารดังที่ Fauziyati and Istianah (2013: 46) ได้กล่าวว่า “เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการช่วยผู้เรียนในการคิดอย่างลึกซึ้งรวมถึงการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการสื่อสารความคิดกับเพื่อนและครู เป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการดึงดูดนักเรียนและสร้างความมั่นใจโดยการมีส่วนร่วมในลักษณะที่ผ่อนคลาย”

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่างๆ พบว่ามีผู้นำเทคนิคแบบเพื่อนคู่คิดมาใช้ในการสอน งานวิจัยของทศรินทร์ บุญพร้อม (2559: 148) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนาบทเรียนแบบผสมผสานด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดเพื่อส่งเสริมสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าบทเรียนแบบผสมผสานด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดเพื่อส่งเสริมสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เมกุยแกนส์ เท่ากับ 1.20 และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05” สอดคล้องกับผลการวิจัยของปวีณา บุตรวงศ์ (2558: 55) ที่ว่า “ผลการเรียนรู้ คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กลวิธีลินซ์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด พบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีลินซ์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80.20 / 80.44 2) นักเรียนมีคะแนนความสามารถเรียนรู้ คำศัพท์สูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้กลวิธีลินซ์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด 3) นักเรียนมีคะแนนทดสอบเรียนรู้คำศัพท์หลังจากเรียนรู้โดยใช้กลวิธีลินซ์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ผ่านไป 2 สัปดาห์สูงกว่าทดสอบหลังเรียนเสร็จทันทีที่ 80.44 / 81.004) นักเรียนมีความพึงพอใจหลังจากเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้กลวิธีลินซ์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.81 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.68”

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น และจากที่ผู้วิจัยศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดมีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ อีกทั้งในงานวิจัยของต่างประเทศยังมีการนำเทคนิคเพื่อนคู่คิดมาประยุกต์ใช้กับความสามารถการพูด แต่ยังไม่พบการนำเทคนิคเพื่อนคู่คิดมาทดลองใช้กับการพัฒนาความสามารถการพูดในภาษาไทย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดเพื่อพัฒนาความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถการพูดผู้เรียนไปสู่โลกในศตวรรษที่ 21

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้นวัตกรรมเพื่อนคู่คิด ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยการใช้เทคนิคแบบเพื่อนคู่คิด ดังนี้

เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share strategy T-P-S) เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (cooperative learning) ที่สร้างสรรค์และพัฒนาขึ้นในปี 1981 โดยศาสตราจารย์ แฟรงค์ ลีแมน (1987: 1) จากมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ (University of Maryland) ที่ออกแบบมาเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนฝึกกระบวนการคิด แก้ปัญหา หาทางออก โดยมีการแลกเปลี่ยนหรือและแบ่งปันกับคนอื่น ๆ ในกลุ่มย่อยจนไปถึงขนาดกลุ่มใหญ่ในชั้นเรียนเทคนิคนี้สามารถใช้ได้ในกระบวนการเรียนการสอนตอนใดตอนหนึ่งได้ เป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกทักษะการคิดส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์วิธีทำกิจกรรมประกอบด้วยกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือขั้นที่ 1 ขั้นคิดอิสระ (Think) เป็นขั้นตอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในประเด็นปัญหาต่างๆ การกล่าวนำถึงสาระสำคัญของบทเรียนด้วยตนเอง ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มทักษะจับกลุ่ม (Pair) เป็นขั้นตอนที่จัดให้ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ๆ เพื่อให้แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาบทเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันขั้นที่ 3 ขั้นร่วมประชุมสรุปผลลัพธ์ (Share) เป็นขั้นตอนสุดท้ายหลังจากการศึกษบทเรียนแล้ว โดยการสลายกลุ่มผู้เรียนที่จับกันเป็นคู่แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้นอีกครั้งหนึ่งเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ สรุปผล และอภิปรายผลการค้นพบจากการศึกษาบทเรียนในขั้นตอนที่ผ่านมารวมทั้งให้ข้อสรุปหรือเสนอแนะใดๆ ต่อผู้สอนได้

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังแผนภาพดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้หรือไม่
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 160 คน ซึ่งนักเรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกัน และจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 44 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ด้วยวิธีการจับสลาก
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้นคือ การจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด
 - 2.2 ตัวแปรตาม คือ
 - 2.2.1 ความสามารถในการพูด
 - 2.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด
3. เนื้อหา

ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาในการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ดังนี้

เนื้อหาการพูด กำหนดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด มาตรฐาน ท 3.1 ตัวชี้วัดที่ 2 พูดสรุปความจากการฟังและดู และตัวชี้วัดที่ 3 พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดูสื่อที่ให้ฟังหรือดูมีเพลง นิทาน และข่าว

4. ระยะเวลา

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ 10 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งไม่รวมการทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกัน เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูด หมายถึง การสื่อสารด้วยการใช้คำพูดสรุปความเรื่องที่ฟังหรือดู โดยวัดได้จากแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนที่ต้องพูดสรุปได้ครบทั้ง 3 ประเด็น คือ 1. สรุปความ 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟังหรือดู โดยมีหัวข้อเกณฑ์พิจารณาตามแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียน 4 หัวข้อ ดังนี้ 1. ด้านเนื้อหา 2. การใช้เสียง 3. การแสดงความคิดเห็น และ 4. ด้านมารยาทและบุคลิกภาพ

2. การจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบคิดวิเคราะห์หลายชั้น คือ คิดด้วยตนเอง คิดเป็นคู่ และคิดเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ โดยคำตอบที่ได้จะผ่านการกรองหลายชั้นจนได้คำตอบที่มีความเป็นเอกภาพ เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างผู้เรียนกลุ่มย่อย ที่ต้องอาศัยการคิดวิเคราะห์ของตนเองและการแบ่งปันความคิดให้แก่ผู้อื่นด้วยการจัดการเรียนการสอนจะแบ่งเป็นสามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นคิดอิสระ (Think) นักเรียน ฟัง หรือดูสื่อตามหัวข้อที่กำหนดให้ในแต่ละครั้ง (เพลง นิทาน ข่าว) แล้วพูดสรุป 3 ประเด็น คือ 1. สรุปความ 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรือดู

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มทักษะจับกลุ่ม (Pair) นักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน โดยแบ่งนักเรียนตามระดับผลทดสอบก่อนเรียน คือ เก่ง กลาง อ่อน (1:2:1) คละกันในแต่ละกลุ่มพูดสรุปให้เพื่อนฟัง เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องและเสนอทางแก้ไข

ขั้นที่ 3 ขั้นร่วมประชุมสรุปผลลัพธ์ (share) นักเรียนทุกคนพูดสรุปความต่อกลุ่มใหญ่ (หน้าชั้นเรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องจากการพูดในระดับกลุ่มย่อยแล้วและสรุปความรู้ที่ได้จากการเรียน

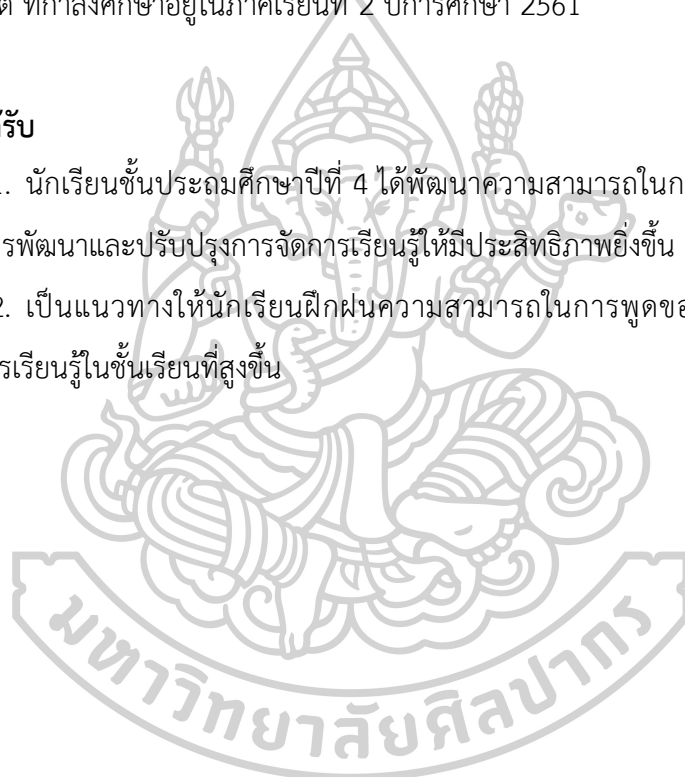
3. ความคิดเห็นของนักเรียน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่องการพูดด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดทั้งในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ซึ่งวัดจากแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้พัฒนาความสามารถในการพูด และเป็นแนวทางแก่ผู้สอนในการพัฒนาและปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. เป็นแนวทางให้นักเรียนฝึกฝนความสามารถในการพูดของตนเอง เพื่อใช้ในการสื่อสารและการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่สูงขึ้น

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด” ผู้วิจัยได้ศึกษาดำรง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

- 1.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
- 1.2 คุณภาพผู้เรียน
- 1.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
- 1.4 หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

- 1.1 ความเป็นมาของเทคนิคเพื่อนคู่คิด
- 1.2 ความหมายของเทคนิคเพื่อนคู่คิด
- 1.3 ขั้นตอนการสอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิด
- 1.4 ประโยชน์ของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

3. เอกสารเกี่ยวกับการพูด

- 1.1 ความหมายของการพูด
- 1.2 ความสำคัญของการพูด
- 1.3 ประเภทของการพูด
- 1.4 องค์ประกอบของการพูด
- 1.5 มารยาทในการพูด
- 1.6 ความสามารถในการพูด
- 1.7 การวิจารณ์การพูด
- 1.8 การจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการพูด
- 1.9 เกณฑ์การประเมินการพูด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553: 46) ได้กล่าวถึงสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ดังนี้

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ไว้ 5 สาระ ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษา ภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

จากที่ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานและมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยพบว่า สาระที่เกี่ยวข้องกับความเป็นมา และความสำคัญของปัญหาใน

การวิจัยคือสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษาคุณภาพผู้เรียน ว่าเมื่อจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนปลายแล้วคุณภาพผู้เรียนต้องเป็นอย่างไร ดังต่อไปนี้

2. คุณภาพผู้เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบายความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหาร จากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง รวมทั้งจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่านและเห็นคุณค่าสิ่งทีอ่าน

มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยค และเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพโครงเรื่องและแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมายส่วนตัว กรอกแบบรายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน

พูดแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดู โฆษณาอย่างมีเหตุผล พูดตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พูดรายงานหรือประเด็นค้นคว้าจากการฟัง การดู การสนทนา และพูดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการดูและพูด

สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ สำนวน คำพังเพยและสุภาษิต รู้และเข้าใจชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ชนิดของประโยค และคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยค แต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี 11

เข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้าน ร้องเพลงพื้นบ้านของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้

จากที่ศึกษาคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ต้องมีทักษะในด้านการพูดแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดู ตั้งคำถามตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดูรวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดูโฆษณาอย่างมีเหตุผล

พูดตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พูดรายงานหรือประเด็นค้นคว้าจาก การฟัง การดู การสนทนา และพูดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการดูและพูด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองในการวิจัยครั้งนี้ จึงจำเป็นต้องเสริมทักษะการพูดขั้นพื้นฐานเพื่อให้นักเรียนมีคุณภาพ ตามมาตรฐานของหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ. 2551 ดังตัวชี้วัดต่อไปนี้

3. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดง ความรู้ความคิดความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. จำแนกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจาก เรื่องที่ฟังและดู	การจำแนกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ ฟังและดู ในชีวิตประจำวัน การจับใจความ และการพูดแสดงความรู้ ความคิดในเรื่องที่ฟัง และดู จากสื่อต่างๆ เช่น เรื่องเล่า บทความ สั้นๆ ข่าวและเหตุการณ์ประจำวันโฆษณา สื่อ อิเล็กทรอนิกส์ เรื่องราวจากบทเรียนกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่น
	2. พูดสรุปความจากการฟังและดู	
	3. พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็น และความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู	
	4. ตั้งคำถามและตอบคำถามเชิงเหตุผลจาก เรื่องที่ฟังและดู	
	5. รายงานเรื่องหรือประเด็นที่ศึกษาค้นคว้า จากการฟัง การดู และการสนทนา	การรายงาน เช่น การพูดลำดับขั้นตอนการ ปฏิบัติงาน การพูดลำดับเหตุการณ์
	6. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด	มารยาทในการฟัง การดู และการพูด

จากการศึกษาสาระที่ 3 การฟัง การดู การพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยเห็นว่า ตัวชี้วัดที่ ท 3.1 ป4/2 พูดสรุปความจากการฟังและดู และ ท 3.1 ป4/3 พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เป็นตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับความสำคัญกับปัญหา ในการวิจัยครั้งนี้

4. หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์

รายวิชาพื้นฐานตามหลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551

หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ (โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์, 2560: 16) ได้กล่าวถึงหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ดังนี้

ความนำ

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ให้ความสำคัญด้านการศึกษาในฐานะกลไกหลักในการพัฒนาประเทศ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้วางกรอบเป้าหมายและทิศทางการจัดการศึกษาของประเทศ โดยมุ่งจัดการศึกษาให้คนไทยทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสและความเสมอภาคในการศึกษาที่มีคุณภาพ พัฒนาระบบการบริหารจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ พัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะในการทำงานที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดงานและการพัฒนาประเทศ ซึ่งการศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของคนไทยที่รัฐต้องจัดให้เพื่อพัฒนาคนไทยทุกช่วงวัย ให้มีความเจริญงอกงามทุกด้าน อันจะนำไปสู่เสถียรภาพ และความมั่นคงของสังคมทัดเทียมนานาประเทศในเวทีโลกท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกศตวรรษที่ 21

ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ได้จัดการทำหลักสูตรสถานศึกษาให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 และการขับเคลื่อนสู่ไทยแลนด์ 4.0 จึงมุ่งเน้นจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นต้นทุนทางปัญญาที่สำคัญในการพัฒนาทักษะ คุณลักษณะ และสมรรถนะในการประกอบสัมมาชีพ และการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างเป็นสุข เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ชีวิตในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีความสุข จึงได้กำหนดคุณลักษณะของนักเรียนเซนต์ฟรังฯ ในยุค 4.0 ไว้ดังนี้

1. Smart Knowledge

นักเรียนเซนต์ฟรังฯ เป็นผู้มีความรู้ สามารถใช้ความรู้ที่มีอยู่นั้นอย่างชาญฉลาดหรือเมื่อค้นพบแล้ว ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เรียนรู้ให้ได้ ใช้ความรู้ให้เป็น คือใช้ความรู้อันชาญฉลาดนั้นอย่างถูกที่...ถูกเรื่อง...ถูกเวลา...ถูกต้องเหมาะสม รู้จักวิเคราะห์ แยกแยะบนพื้นฐานของข้อมูล เลือกทำในสิ่งที่ดี ถูกต้อง มีความสุขในการเรียนรู้ รู้จักใช้เทคโนโลยี กับความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้าง “นวัตกรรม” นำไปสู่ความรู้ที่ยั่งยืนและรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีสุขภาพดี รู้จักดูแลตัวเองทั้งร่างกายและจิตใจ รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง มีภาวะผู้นำ รู้จักการจัดการตนเองและผู้อื่น

2. Super Skills: Above & Beyond

การดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วโรงเรียนจึงเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนด้วยการเสริมสร้างทักษะ 4Cs ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ดังนี้

2.1 Critical Thinking & solving จัดกิจกรรมที่หลากหลายให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์ รู้จักเปรียบเทียบ แยกแยะ อย่างมีวิจารณญาณ นำมาใช้แก้ปัญหาอย่างสันติวิธี

2.2 Creativity & Innovation จัดกระบวนการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ คิดนอกกรอบ คิดแตกต่าง คิดในรูปแบบใหม่ ผสมผสานการใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ จนเกิดเป็นนวัตกรรม

2.3 Collaboration จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม...เป็นทีม...บางครั้งเราเป็นผู้นำ...บางครั้งเราเป็นผู้ตาม...บางครั้งความคิดของเราเป็นที่ยอมรับ... รู้จักวางแผนการทำงาน จัดสรรหน้าที่ และปฏิบัติตามบทบาทของผู้นำ และผู้ตามตามได้อย่างเหมาะสม

2.4 Communication จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารอย่างถูกต้องเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

3. Morality

ปลูกฝังค่านิยมด้านคุณธรรมจริยธรรมในการดำเนินชีวิตและใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้นักเรียนรู้จักพอเพียง ไม่โลภ ไม่ฟุ้งเฟ้อ รู้จักให้ รู้จักรับ มีความรัก ความเอื้ออาทรต่อผู้อื่น และมีจิตสาธารณะบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวม

จุดหมาย

หลักสูตรโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์สู่ความเป็นสากล พุทธศักราช 2560 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นกุลสตรีที่มีคุณธรรมและความรู้ สามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ ศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีความรู้และทักษะกระบวนการในการใช้เครื่องมือเทคโนโลยีได้อย่างคล่องแคล่ว เหมาะกับวัยและสามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสาร ทำงาน สร้างผลงานได้อย่างถูกต้อง สร้างสรรค์ ด้วยจิตสำนึกและความรับผิดชอบ

2. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ มีความงามทั้งภายในและภายนอก เป็นที่ยอมรับ ชื่นชม และประทับใจแก่ผู้พบเห็นตามคุณค่าของพระวรสาร และจิตตารมณ์ของคณะภคินี เซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร

3. มีนิสัยรักการอ่าน ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีความสามารถในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรียนรู้จากการปฏิบัติ ดำรงตนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก (World Citizen) ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีความรู้ ความสามารถในการใช้ ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน เพื่อการสื่อสารและการศึกษาหาความรู้ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน

6. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

7. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามในสังคมและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

หลักสูตรโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ฉบับนี้ได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ สมรรถนะ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ โครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐานของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชาเน้นสู่สากล สารการเรียนรู้เพิ่มเติมตามจุดเน้นของโรงเรียนที่ส่งเสริมการปลูกฝัง คุณธรรมจริยธรรมตามจิตตารมณ์ของคณะภคินี เซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล การแก้ปัญหาอย่างสันติวิธี ความสามารถในการทำงานและการอยู่ร่วมกับผู้อื่น มีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ภูมิใจในความเป็นไทย ความเป็นอาเซียน ดำเนินชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงและมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติ

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยมุ่งจัดการศึกษาที่พัฒนาคนไทยให้มีสมรรถนะในการทำงานที่สอดคล้องกับ ความต้องการของตลาดงานและการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญองกงามทุกด้าน อันจะนำไปสู่ เสถียรภาพและความมั่นคงของสังคมทัดเทียมนานาประเทศในเวทีโลก ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็วของโลกศตวรรษที่ 21 จึงกำหนดสมรรถนะสำคัญสำหรับนักเรียนเซนต์ฟรังฯ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นความสามารถในการรับ และ ส่งสารระหว่างกันทั้งด้านกว้างและลึกด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง โดยเฉพาะด้านศิลปะและ วัฒนธรรมที่หลากหลาย การใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และ ทักษะ ของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา ตนเองและสังคม รวมทั้งมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาจีน ในการเจรจา ต่อรอง และลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ โดยการเลือกใช้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ คำนึงถึง ผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด (Thinking) เป็นความสามารถในการคิดที่มีพื้นฐานมาจากการ รักการอ่าน การศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ เกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสมโดยใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่าง สร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเชิงระบบ

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา (Problem Solving) เป็นความสามารถในการ แก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยมีแผนในการศึกษาวิเคราะห์ ปัญหาบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลง ของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และ มี การตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบ ที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็น ระบบ

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไป ใช้ในการทำงาน การดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เข้าใจ ความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม สามารถจัดปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม มีการทำงานเป็นทีม โดยปรึกษาจนเกิดพลังนำไปสู่การปฏิบัติ/นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ต่อการดำรงชีวิต สังคม บริการสาธารณะ (Public service) อย่างมีประสิทธิภาพ ลดความเสี่ยงและ ความผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นโดยมีสมรรถลงได้

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการสืบค้นความรู้จากแหล่ง การเรียนรู้และวิธีการที่หลากหลาย (Searching for Information) เลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ และมี ทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการ ทำงาน การแก้ปัญหา อย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสม และมีคุณธรรม

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

ท14101 ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เวลา 160 ชั่วโมง/ปี

สามารถอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง อธิบายความหมายของคำ ประโยค และสำนวนจากเรื่องที่อ่าน อ่านเรื่องสั้นๆ ตามเวลาที่กำหนด ตอบคำถาม แยกข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านโดยระบุเหตุผลประกอบ สรุปความรู้และข้อคิดจากเรื่องเพื่อนำไปใช้ ในชีวิตประจำวัน เลือกรับหนังสือที่มีคุณค่าตามความสนใจ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและ มีมารยาทในการอ่าน สามารถคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสื่อสารถูกต้องชัดเจน และเหมาะสม เขียนแผนภาพโครงเรื่องและแผนภาพความคิด เขียนย่อความจากเรื่องสั้นๆ เขียนจดหมาย ถึงเพื่อนและบิดามารดา เขียนบันทึก เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้าเขียนเรื่องจากจินตนาการและมี มารยาทในการเขียน สามารถจำแนกข้อเท็จจริงข้อคิดเห็น พุทธสรุปความ พุทธแสดงความรู้ความคิดเห็น และความรู้สึก ตั้งคำถามตอบคำถามเชิงเหตุผลจากเรื่องที่ฟังและดู รายงานเรื่องหรือประเด็นที่ศึกษา ค้นคว้าจากการฟัง การดู การสนทนา มีมารยาทในการฟัง การดู การสนทนา สามารถสะกดคำและ บอกความหมายของคำในบริบทต่างๆ ระบุชนิดของคำ และบอกหน้าที่ของคำในประโยค ใช้พจนานุกรม ค้นหาคำความหมายของคำ แต่งประโยคตามหลักภาษา แต่งคำคล้องจองและคำขวัญ บอกความหมายของ สำนวน เปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่น สามารถระบุข้อคิด อธิบายข้อคิด จากนิทานพื้นบ้าน หรือนิทานคติธรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง ร้องเพลงพื้นบ้าน ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรองที่มี คุณค่าตามความสนใจ

โดยใช้กระบวนการ อ่าน การเขียน กระบวนการทางคณิตศาสตร์ การคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร การคิดสร้างสรรค์ การร่วมมือ การสังเกต การเปรียบเทียบ การสำรวจการแปลความ การ ตั้งคำถาม การจำแนก การเชื่อมโยง การใช้เหตุผล การแสดงความคิดเห็นและการประเมินค่า เพื่อเห็น คุณค่าของภาษาไทย มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด เห็นคุณค่าของการทำงาน กลุ่ม เคารพในการตัดสินใจ การแสดงความคิดเห็นของสมาชิกและมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตระหนักและมีจิตสำนึกรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใจเมตตา ใฝ่หาคุณธรรม รักการทำงาน อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในใฝ่ใจสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะ บนพื้นฐานความเป็นไทยและ ปฏิบัติตนให้เป็นพลที่ดีของประเทศ

รหัสตัวชี้วัด

ท 1.1 ป.4/1, ป.4/2, ป.4/3, ป.4/4, ป.4/5, ป.4/6, ป.4/7, ป.4/8

ท 2.1 ป.4/1, ป.4/2, ป.4/3, ป.4/4, ป.4/5, ป.4/6, ป.4/7, ป.4/8

ท 3.1 ป.4/1, ป.4/2, ป.4/3, ป.4/4, ป.4/5, ป.4/6

ท 4.1 ป.4/1, ป.4/2, ป.4/3, ป.4/4, ป.4/5, ป.4/6, ป.4/7

ท 5.1 ป.4/1, ป.4/2, ป.4/3, ป.4/4

รวม 33 ตัวชี้วัด

โครงสร้างรายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เวลา 160 ชั่วโมง

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย

ลำดับที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
1	หลักภาษาและ การใช้ภาษาไทย มาตรา ก กา... จำไว้หนาไม่มี ตัวสะกด	ท 4.1 ป.4/1	คำที่ไม่มีตัวสะกดทุกคำ จัดเป็นคำ ในมาตรา ก กา	4	6
2	มาตราตัวสะกด... มีทั้งหมด 8 มาตรา	ท 4.1 ป.4/1	ตัวสะกดเป็นส่วนประกอบหนึ่งของ คำ เสียงตัวสะกดมี 8 มาตรา บาง มาตรามีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดตัว เดียว บางมาตรามีพยัญชนะที่เป็น ตัวสะกดหลายตัว	4	6
3	ไตรยางศ์...สร้างคำ	ท 4.1 ป.4/1	พยัญชนะไทย 44 ตัว แบ่งตาม ระดับเสียงของพยัญชนะได้เป็น อักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์หนึ่งที่ใช้ในการ ผันอักษร	4	6

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
4	คำเป็น คำตาย... ดูง่ายไม่ยาก	ท 4.1 ป.4/1	คำที่ไม่มีตัวสะกดและประสมสระ เสียงสั้นกับคำที่มีตัวสะกดอยู่ใน มาตรา กก กค กบ ทุกคำเรียกว่า คำเป็น ส่วนคำที่ไม่มีตัวสะกดและ ประสมสระเสียงยาวรวมทั้งคำที่ ประสมสระ ำ ไ- ใ- เ-า กับคำที่มี ตัวสะกดอยู่ในมาตรา กง กม เกย เกอว กน ทุกคำเรียกว่า คำตาย	4	6
5	วรรณยุกต์... สิ่งสำคัญ ผันอักษร	ท 4.1 ป.4/1	วรรณยุกต์มีทั้งเสียงและรูป คำทุก คำ มีเสียงวรรณยุกต์แม้จะไม่มีรูป วรรณยุกต์ ปราบกฎ การผันคำตาม เสียงวรรณยุกต์จะทำให้คำเดิมมี เสียงเปลี่ยนไป และความหมายก็ เปลี่ยนไปด้วย	4	6
6	คำพ้อง... ต้อง พิจารณา	ท 4.1 ป.4/1	คำพ้องมีทั้งคำที่เขียนเหมือนกัน และอ่านออกเสียงเหมือนกัน การ ฝึกอ่านและเขียนเป็นประจำจะทำ ให้อ่าน เขียน และใช้คำต่างๆ สื่อสารได้ถูกต้อง	4	6
7	คำนาม...ใช้ เรียกตามชื่อ	ท 4.1 ป.4/2	คำที่ใช้เรียกชื่อคน พืช สัตว์ สิ่งของ สถานที่และสิ่งต่างๆ จัดเป็นคำนาม	4	6
8	คำแทนชื่อ... นี่คือสรรพ นาม	ท 4.1 ป.4/2	คำที่ใช้เรียกแทนคำนามในการ สนทนา จัดเป็นคำสรรพนาม ซึ่งมี ทั้งคำสรรพนาม สำหรับใช้แทนผู้ พูด ผู้ฟัง และผู้ที่กล่าวถึงคำสรรพ นามช่วยให้การสื่อสารกระชับ เพราะไม่ต้องกล่าวคำนามนั้นซ้ำ	4	6

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
9	คำกริยา...สื่อ อาการ	ท 4.1 ป.4/2	คำที่แสดงอาการหรือการกระทำของ นามและสรรพนามซึ่งเป็นประธาน ของประโยค เรียกว่า คำกริยา คำกริยาบางคำมีใจความสมบูรณ์ใน ตัว ไม่ต้องมีกรรมมาต่อท้าย แต่ คำกริยาบางคำต้องมีกรรมมาต่อท้าย จึงจะได้ใจความสมบูรณ์	4	6
10	คำวิเศษณ์... ขยายคำจำให้ แม่นยำ	ท 4.1 ป.4/2	คำที่ทำหน้าที่ขยายคำต่างๆ ให้มี ความหมายชัดเจนขึ้น เรียกว่า คำ วิเศษณ์ คำวิเศษณ์สามารถขยายได้ ทั้งคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์	4	6
11	อ่านเขียน อย่างไร...ต้อง ใช้ พจนานุกรม	ท 4.1 ป.4/3	พจนานุกรมใช้อ้างอิงการเขียนสะกด คำ การอ่านคำ ความหมายของคำ รวมทั้งชนิดและที่มาของคำ	4	6
12	ภาษาไทยน่า เรียน...ฝึก เขียนด้วย ประโยค	ท 4.1 ป.4/4	ประโยคเกิดจากการนำคำหรือ กลุ่มคำ มาเรียบเรียงให้ได้ใจความ เพื่อใช้สื่อสาร	4	6
13	กลอนสี่... วรรคละ สี่คำ จำได้ ง่าย	ท 4.1 ป.4/5	กลอนสี่เป็นบทร้อยกรองที่มี 4 วรรค วรรคละ 4 คำ บทร้อยกรองจะมี สัมผัสระหว่างวรรคและระหว่างบท ทำให้เกิดความไพเราะ	4	6
14	คำขวัญ เตือนใจ...ให้ ทำความดี	ท 4.1 ป.4/5	คำขวัญเป็นถ้อยคำที่มีเสียงคล้องจอง ทำให้ไพเราะ และมีความหมายกินใจ สามารถจดจำได้ง่าย	4	6

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
15	คำพังเพยและ สุภาษิต...ให้ ข้อคิดสอนใจ	ท 4.1 ป.4/6	คำพังเพยและสุภาษิตเป็นสำนวนที่ ให้ข้อคิด คติสอนใจในการดำเนิน ชีวิต ถ้อยคำมีลักษณะกระชับ กินใจ ไพเราะ	4	6
16	ภาษาไทย มาตรฐาน ภาษาถิ่น... บอกความเป็น ไทย	ท 4.1 ป.4/7	ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่ใช้สื่อสาร เฉพาะท้องถิ่นคำที่มีความหมาย อย่างเดียวกัน อาจใช้คำแตกต่างกัน ในแต่ละถิ่น การเข้าใจความหมาย ของภาษาถิ่น ทำให้การสื่อสารกับ คนในท้องถิ่นดีขึ้น	4	6
17	อ่านได้คล่อง... ต้องรู้วิธี	ท 1.1 ป.4/1, ป.4/2, ป.4/4, ป.4/8 ท 3.1 ป.4/1	การอ่านบทร้อยแก้วได้ถูกต้อง ชัดเจนจะทำให้การอ่านมี ประสิทธิภาพ ผู้อ่านสามารถจับ ใจความได้ถูกต้อง การอ่านออกเสียง บทร้อยกรองต้องแบ่งจังหวะให้ ถูกต้อง การอ่านต้องมีเสียงสูงต่ำ หนักเบา เอื้อนเสียงเพื่อความ ไพเราะ การแยกข้อเท็จจริงและ ข้อคิดเห็นได้อย่างถูกต้อง จะช่วยให้ เป็นคนมีเหตุผล ไม่หลงเชื่อสิ่งต่างๆ ได้ง่ายการมีมารยาทในการอ่าน ช่วยให้เป็นผู้อ่านที่ดี และการอ่านมี ประสิทธิภาพ	9	11

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
18	เขียนขำนาฏ... งานสร้างสรรค์	ท 2.1 ป.4/1, ป.4/2, ป.4/3, ป.4/4, ป.4/5, ป.4/6, ป.4/7, ป.4/8	<p>การคัดลายมือได้ถูกต้องตาม หลักการเขียนตัวอักษรไทยและ สวยงามช่วยให้อ่านง่าย และเป็น การเชิดชูภาษาไทย การเขียน สื่อสารต้องใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสม สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน การเขียนแผนภาพโครงเรื่องและ แผนภาพความคิด เป็นการจัดข้อมูล อย่างมีระบบ ทำให้เข้าใจเรื่องราวได้ ดียิ่งขึ้น การเขียนย่อความเป็นการ สรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน จะทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องชัดเจน การ เขียนจดหมายถึงเพื่อนและบิดา มารดา ควรใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสม การเขียนบันทึกจาก การศึกษาค้นคว้า ช่วยให้มีความรู้ และประสบการณ์ในการเขียนเพิ่ม มากขึ้น การเขียนรายงานเป็นการ นำเสนอข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้า การเขียนได้ถูกต้องครบถ้วนจะทำให้ รายงานมีความน่าเชื่อถือ ผู้อ่าน เข้าใจได้ง่าย การเขียนเรื่องตาม จินตนาการเป็นการฝึกความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และจินตนาการ การมี มารยาท</p> <p>ในการเขียนจะช่วยให้การถ่ายทอด ความรู้ และความคิดของผู้เขียนไปสู่ ผู้อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	25	32

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
19	ฟัง ดู รู้สนทนา ...ภาษาสื่อสาร	ท 3.1 ป.4/2, ป.4/3, ป.4/4, ป.4/5, ป.4/6	การพูดสรุปความจากการฟังและดู เป็นการพูดใจความสำคัญของเรื่อง ซึ่งผู้พูดต้องฟังและดูเรื่องนั้นอย่าง ตั้งใจ และมีวิจารณญาณจึงจะทำ ให้พูดสรุปความได้ดี การพูดแสดง ความรู้ ความคิดเห็น และ ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู ต้องพูดอย่างมีเหตุผล สุภาพ และ มีมารยาทจึงจะเกิดประโยชน์ต่อผู้ พูด และผู้ฟัง การตั้งคำถาม และ ตอบคำถามเชิงเหตุผลจากเรื่องที่ ฟังและดู ทำให้วิเคราะห์ความ น่าเชื่อถือ และสรุปใจความสำคัญ ของเรื่องได้ การพูดรายงานเป็น การนำเสนอข้อมูล ที่ได้จาก การศึกษาค้นคว้าอย่างถูกต้องให้ ผู้ฟังเข้าใจ ผู้พูดรายงานต้องมี ทักษะในการพูด การพูดรายงาน นั้นจึงจะสัมฤทธิ์ผล และได้รับ ประโยชน์อย่างเต็มที่ การมี มารยาทในการฟัง การดู และการ พูด ทำให้ได้รับความรู้ที่ดี มี ประโยชน์ในการดำเนิน ชีวิตประจำวัน	16	20

จากการศึกษาโครงสร้างเวลาเรียนของโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์พบว่า การวิจัยในครั้งนี้ใช้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 19 เรื่อง “ฟัง ดู รู้สนทนา...ภาษาสื่อสาร” ใช้เวลาในการทดลองเรียน 10 คาบ สอดคล้องกับตัวชี้วัดของหลักสูตรโรงเรียนในสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

1. ความเป็นมาของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

เพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นเทคนิคหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) ซึ่งพัฒนาขึ้นในปี คริสต์ศักราช 1981 โดย ศาสตราจารย์แฟรงค์ ลีแมน (Lyman Frank) จาก มหาวิทยาลัยแมริแลนด์ (University of Maryland) ในเมืองคอลเลจพาร์ก รัฐแมริแลนด์ สหรัฐอเมริกา ได้รับการยอมรับจากนักวิชาการหลายคนในด้านการศึกษาดังแต่นั้นเป็นต้นมา เทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นเทคนิคที่ออกแบบมาเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แบ่งปันและหารือเกี่ยวกับปัญหา หัวข้อ หรือ แนวคิดในเรื่องต่างๆ เป็นเทคนิคที่ง่ายต่อการนำมาใช้ เนื่องจากถูกออกแบบมาให้เข้ากันได้กับธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน เทคนิคนี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่กำหนด เพราะมีการกรองข้อมูลเป็นระดับชั้น หาข้อสรุปเป็นขั้นตอน และที่สำคัญยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกทำงานเป็นกลุ่มและได้สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมชั้นอีกด้วย (Mazur, 1997: 26)

2. ความหมายเทคนิคเพื่อนคู่คิด

มีนักวิชาการหลายท่าน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้ให้ความหมายของเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ดังนี้

Lyman (1987: 1) ได้ให้ความหมายเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ว่า “เป็นเทคนิคที่ใช้การอภิปรายเชิงร่วมมือ ออกแบบมาเพื่อให้เด็กนักเรียนมีเวลาในการคิดและกำหนดแนวทางแก้ปัญหาจากคำถามหรือโจทย์ที่ได้รับเป็นรายบุคคล ก่อนที่จะเข้าคู่กับเพื่อนเพื่อแบ่งปันความคิด และนำเสนอความคิดของพวกเขาในระดับห้องเรียน”

Mctighe and Lyman (1988: 84) ได้ให้ความหมายเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ว่า “เพื่อนคู่คิดคือวงจรการอภิปรายหลายชั้น กล่าวคือนักเรียนจะได้ฟังคำถามหรือฟังการนำเสนอจากนั้นจะมีเวลาในการคิดเป็นรายบุคคล แล้วสนทนาแลกเปลี่ยนกันเป็นคู่ ๆ และสุดท้ายจะเป็นการอภิปรายแบ่งปันคำตอบกับกลุ่มใหญ่”

King (1993: 12) ได้ให้ความหมายเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ว่า “เทคนิคเพื่อนคู่คิดคือเทคนิคที่ฝึกให้นักเรียน “คิด” เป็นรายบุคคลเกี่ยวกับคำถามที่ผู้สอนกำหนดขึ้นมาในขณะนั้น จากนั้นจะต้องแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันโดยการจับคู่กับเพื่อนในห้องเรียน เพื่อแบ่งปันและอภิปรายในระดับห้องเรียนต่อไป”

Mazur (1997: 201) ได้ให้ความหมายเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ว่า “เทคนิคเพื่อนคู่คิดถือเป็นเป้าหมายขั้นพื้นฐานของการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer instruction) กล่าวคือเทคนิคนี้ใช้

ประโยชน์จากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนในระหว่างการเรียนรู้ในห้องเรียน เป็นการให้ความสำคัญกับความสนใจและแนวคิดพื้นฐานของนักเรียนแต่ละคน แทนที่จะนำแนวคิดหรือองค์ความรู้ต่างๆ มาจากการบรรยายในห้อง ในหนังสือ หรือการจดบันทึก หัวใจสำคัญของเทคนิคเพื่อนคู่คิดคือ การนำเสนอในระดับห้องเรียนหรือกลุ่มที่ใหญ่ขึ้น เพื่อสรุปองค์ความรู้และประเด็นสำคัญที่มีการกล่าวถึง”

Mintzes and Leonard (2006: 152) กล่าวว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเทคนิคที่ทำทลายทักษะการคิดของนักเรียนว่าความรู้ ความเข้าใจ และกระบวนการคิดขั้นพื้นฐานของนักเรียนเป็นอย่างไร การมีส่วนร่วมในระดับชั้นเรียนเป็นอย่างไร นักเรียนถูกกระตุ้นในขั้นแรกโดยครูถามให้คิดถึงคำถามหรือปัญหา นักเรียนจะมีเวลาคิดสักครู่ แล้วแบ่งปันความคิดกับคู่ของตน ต่างฝ่ายต่างต้องใช้คำถามและเหตุผลแลกเปลี่ยน เพื่อสรุปให้ได้ข้อเสนอแนะที่เป็นเอกภาพจนสามารถนำไปอภิปรายในระดับห้องเรียนได้ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในระดับกลุ่มย่อย นักเรียนจะรู้สึกปลอดภัยกับคำตอบที่ได้แลกเปลี่ยนกับคู่ก่อนแบ่งปันในกลุ่มใหญ่ ผู้สอนจำเป็นต้องสังเกตและพูดคุยในชั้น กลุ่มย่อย เพื่อฟังคำตอบ และถามคำถามเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรม และคุณลักษณะที่คาดหวัง ในการอภิปรายในห้องเรียน

Solomon (2009: 34) ได้อธิบายว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับการเรียนการสอนเนื่องจากมีเวลาให้นักเรียนได้คิดด้วยตนเอง และมีระยะเวลาในการสะท้อนกลับ คำตอบของพวกเขาทั้งคู่ มีเวลาแลกเปลี่ยนกับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อแบ่งปันการเรียนรู้ ผลงานวิจัยกล่าวว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เนื่องจากเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นที่เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังเพิ่มทักษะคิด และการตั้งคำถามของนักเรียนในระดับที่สูงขึ้นด้วย

Ledlow (2012: 346) ได้ให้ความหมายเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ว่า “เพื่อนคู่คิดเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งนักเรียนจะต้องคิดเกี่ยวกับคำถามที่กำหนด จากนั้นจึงเป็นการหาหรือคำตอบของแต่ละคนกับคู่ของตนเอง ก่อนที่จะอภิปรายในกลุ่มใหญ่เป็นเทคนิคที่สามารถใช้ได้กับนักเรียนจำนวนมากและใช้ได้กับชั้นเรียนทุกขนาด”

มนต์ชัย เทียนทอง (2551: 103) กล่าวถึงเทคนิคเพื่อนคู่คิดว่าเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นคู่ๆ ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะของคู่ ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งกลุ่มผู้เรียนทุกระดับ ทั้งขนาดเล็ก และขนาดใหญ่ จัดว่าเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ได้รับการยอมรับมากอีกรูปแบบหนึ่ง เนื่องจากทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2557: 193) อธิบายเทคนิคเพื่อนคู่คิดว่าเป็นเทคนิคที่ผู้สอนใช้คู่กับวิธีสอนแบบอื่น เรียกว่าเทคนิคคู่คิดเป็นเทคนิคที่ผู้สอนตั้งคำถามหรือกำหนดปัญหาให้แก่ผู้เรียน ซึ่งอาจจะเป็นใบงาน หรือแบบฝึกหัดก็ได้ และให้ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบของตนก่อน แล้วจับคู่กับเพื่อนอภิปรายคำตอบ เมื่อมั่นใจว่าคำตอบของตนถูกต้องแล้วจึงนำคำตอบไปอธิบายให้เพื่อนทั้งชั้นฟัง

สรุปได้ว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pairs Share) คือเทคนิคการเรียนรู้แบบคิดวิเคราะห์หลายขั้นคือ คิดด้วยตนเอง คิดเป็นคู่ และคิดเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ โดยคำตอบที่ได้จะผ่านการกรองหลายขั้น จนได้คำตอบที่มีความเป็นเอกภาพเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างผู้เรียนกลุ่มย่อย ที่ต้องอาศัยการคิดวิเคราะห์ของตนเองและการแบ่งปันความคิดจากผู้อื่นด้วย

3. ขั้นตอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

ขั้นตอนของเพื่อนคู่คิดมี 3 ขั้นตอนหลัก แต่วิธีการในแต่ละขั้นตอนจะมีการประยุกต์ให้แตกต่างกันไปตามสภาพและบริบทของผู้เรียนที่ผู้สอนต้องนำไปใช้ด้วย ดังนี้

ศาสตราจารย์แฟรงค์ ลีแมนให้รายละเอียดของ 3 ขั้นตอนไว้ดังนี้ (Lyman, 1981 อ้างถึงใน Fauziyati and Istianah, 2013: 42)

1) ขั้นตอนแรกของการคิด (Think) ครูให้เวลานักเรียนสำหรับคิด (Time to think) กับคำถามหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยนักเรียนต้องอาศัยองค์ความรู้เดิมของตนเองและทักษะในการสืบค้นข้อมูลเพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์หาคำตอบหรือทางออกที่เหมาะสมที่สุด

2) ขั้นตอนที่สอง คือการจับคู่ (Pair) หลังจากที่นักเรียนได้มีเวลาคิดและหาคำตอบให้ตัวเองแล้ว ครูก็ให้นักเรียนจับคู่และพูดคุยหรือเกี่ยวกับคำตอบของตัวเองและคำตอบของคู่ตัวเอง เพื่อให้คำตอบของทั้งคู่มีความเป็นเอกภาพมากขึ้น ก่อนที่จะนำเสนอในชั้นเรียน

3) ขั้นตอนที่สาม คือการแบ่งปัน (share) นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียนโดยมีครูและเพื่อนร่วมห้องอภิปรายการนำเสนอของนักเรียน และแนะนำวิธีแก้ปัญหาโดยการแสดงความคิดเห็นร่วมมือกันในชั้นเรียนทั้งชั้น

มนต์ชัย เทียนทอง (2551: 99) ได้สังเคราะห์ขั้นตอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) Think เป็นขั้นตอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในประเด็นปัญหาต่างๆ การกล่าวถึงสาระสำคัญของบทเรียน รวมทั้งการแนะนำให้ผู้เรียนได้คิดถึงเรื่องที่จะต้องศึกษาในขั้นตอนต่อไป ในขั้นตอนนี้จะต้องดำเนินการทั้งชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งหมดเกิดความคิดร่วมและประสานความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2) Pair เป็นขั้นตอนที่จัดให้ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ๆ เพื่อให้แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาบทเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันให้สามารถศึกษาบทเรียนได้สำเร็จลุล่วง และสามารถค้นหาคำตอบของประเด็นปัญหาที่ต้องการได้ การเรียนรู้ในขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนย่อยๆ ดังนี้

- 2.1) Motivation ขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน
- 2.2) Information ขั้นตอนการศึกษาเนื้อหาบทเรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่พัฒนาขึ้น หรือจากใบความรู้
- 2.3) Application ขั้นการทดสอบความสำเร็จในการเรียนรู้
- 2.4) Progress ขั้นตอนการประเมินผลความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน

3) Share เป็นขั้นตอนสุดท้าย หลังจากการศึกษาบทเรียนแล้ว โดยการทำการสลายกลุ่มผู้เรียนที่จับกันเป็นคู่ แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ สรุปผล และอภิปรายผลการค้นพบจากการศึกษาบทเรียนในขั้นตอนที่ผ่านมา รวมทั้งให้ข้อสรุปหรือเสนอแนะใดๆ ต่อผู้สอนได้

สุพีรา ดาวเรือง (2555: 31) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ว่า วิธีการของเทคนิคการเรียนรู้แบบเทคนิคเพื่อนคู่คิดมีดังนี้

1. ผู้สอนตั้งประเด็นของปัญหากับผู้เรียนทั้งชั้นเรียน
2. ผู้เรียนแต่ละคนค้นหาคำตอบอย่างอิสระโดยลำพัง
3. ผู้เรียนจับคู่กันเป็นคู่ แล้วให้ร่วมกันคิดระหว่างกัน เพื่อหาข้อสรุป
4. นำผลสรุปเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อหาข้อสรุปของประเด็นคำถามจากผู้เรียนทั้งชั้น

เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดนับว่าเป็นเทคนิคที่ง่าย สะดวก และใช้เวลาไม่มาก และใช้ได้ผลดีในการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทั้งการเรียนรู้ในชั้นเรียนปกติและการเรียนรู้ออนไลน์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการสอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิด มาเป็นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นคิดอิสระนักเรียน ฟัง หรือดู สื่อตามหัวข้อที่กำหนดให้ จากนั้นต้องนำมาคิดวิเคราะห์ด้วยตนเองเพื่อเตรียมการพูดสรุปให้ครบ 3 ประเด็นดังนี้ 1. สรุปความ 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟังหรือดู

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มทักษะจับกลุ่มนักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน โดยแบ่งนักเรียนตามระดับผลทดสอบก่อนเรียน คือ เก่ง กลาง อ่อน (1:2:1) คละกันในแต่ละกลุ่ม นักเรียนในกลุ่มพูดทีละ

คนเพื่อสรุปเรื่องให้เพื่อนฟัง จากนั้นให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูดและเสนอแนวทางแก้ไข

ขั้นที่ 3 ขั้นร่วมประชุมสรุปผลลัพธ์ นักเรียนทุกคนพูดสรุปความต่อกลุ่มใหญ่ (หน้าชั้นเรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องจากการพูดในระดับกลุ่มย่อยแล้ว

4. ประโยชน์ของเทคนิคเพื่อนคู่คิด

เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) เป็นการเรียนรู้ที่มีประโยชน์ ซึ่งสามารถใช้ได้กับทุกระดับชั้นและทุกวิชา เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการช่วยให้ผู้เรียนฝึกการคิดวิเคราะห์ขั้นสูง รวมทั้งช่วยให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนการสื่อสารความคิดของตนเองกับเพื่อนและครูตามที่ Lyman (1987: 4) ได้กล่าวไว้ว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นหนึ่งในการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีข้อดีหลายประการ คือ

- 1) เทคนิคเพื่อนคู่คิดทำได้อย่างรวดเร็วและใช้เวลาเตรียมไม่มากนัก
- 2) เทคนิคเพื่อนคู่คิดทำให้การอภิปรายในชั้นเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเนื่องจากนักเรียนได้ฝึกคิดด้วยตนเองก่อนที่จะแบ่งปันกับเพื่อนและชั้นเรียนทั้งหมด
- 3) นักเรียนมีโอกาสที่จะฝึกฝนเรียนรู้ทักษะการคิดในระดับที่สูงขึ้นจากเพื่อนของตนเองและได้รับความมั่นใจในตนเองมากขึ้นเมื่อออกไปรายงานความคิดเห็นยังชั้นเรียนทั้งหมด
- 4) ขั้นตอน "จับคู่" จะช่วยให้มั่นใจก่อนออกไปแบ่งปันในระดับกลุ่มใหญ่
- 5) นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้พูดคุย
- 6) นักเรียนและครูมีโอกาสในการอภิปรายกลุ่ม
- 7) เทคนิคเพื่อนคู่คิดใช้กับทุกระดับชั้นเรียนและขนาดของชั้นเรียน

เอกสารเกี่ยวกับการพูด

เอกสารที่เกี่ยวกับการพูดในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 9 หัวข้อ ได้แก่ ความหมายของการพูด ความสำคัญของการพูด ประเภทของการพูด องค์ประกอบของการพูด มารยาทในการพูด ความสามารถในการพูด การวิจารณ์การพูด การจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการพูด และเกณฑ์การประเมินการพูด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของการพูด การพูดเป็นการสื่อสารเพื่อบอกความต้องการของผู้ส่งสาร การพูดมีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

อุทิศ นาคสวัสดิ์ (2522: 6) อธิบายว่า การพูด คือ การถ่ายทอดความรู้และความคิด ตลอดจนความรู้สึกของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ทั้งนี้โดยมีคำพูด น้ำเสียงที่พูด และอากัปกิริยาท่าทางของผู้พูดเป็นสื่อ

ฉัตรวรุณ ตันนระรัตน์ (2523: 6) กล่าวว่า การพูด คือ พฤติกรรมในการสื่อความหมายของมนุษย์ด้วยการพูด โดยการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ เช่น เสียง ภาษา อากัปกิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น และความรู้สึกจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง

นนทา ขุนภักดี (2528: 1) ให้ความหมายของการพูด หมายถึง การแสดงหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดออกมาโดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาท่าทางทำให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดจนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจนเป็นที่เข้าใจได้

สมจิต ชิวปรีชา (2534: 4) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การติดต่อสื่อความหมายระหว่างมนุษย์โดยใช้เสียง ภาษา แววดา สีหน้า ท่าทางต่างๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังให้เป็นที่เข้าใจกัน

ลักษณะ สตะเวทิน (2536: 2) กล่าวว่า การพูดเป็นทั้งศิลป์และศาสตร์ ที่เป็น “ศิลป์” เพราะเป็นวิชาที่ต้องมีการศึกษาเล่าเรียน จะต้องหมั่นฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและมีความมั่นใจสามารถพูดได้อย่างแคล่วคล่อง ในขณะที่เดียวกันอาจกล่าวได้ว่าการพูดเก่ง หรือพูดเป็นนั้นนับเป็นศิลปะเฉพาะตัวได้ ในส่วนที่เป็น “ศาสตร์” ก็หมายความว่า การพูดที่ดีนั้นย่อมประกอบไปด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการต่างๆ ที่ต้องยึดเป็นแนวทางเพื่อนำมาปฏิบัติ ผู้พูดจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการพูดที่แน่ชัด มีการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยามารยาทที่สอดคล้องเหมาะสมกับวาระและโอกาสของการพูด

สวณิต ยมาภัย และ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2537: 1) อธิบายว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิด และความต้องการของผู้พูดไปยังผู้ฟังด้วยภาษาทั้ง 2 อย่างคือ วจนภาษา และ อวัจนภาษา

พิมพ์พากรณ์ บุญประเสริฐ (2558: 7) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมสำคัญของมนุษย์ที่เกิดในกระบวนการของการสื่อสาร โดยในกระบวนการดังกล่าวนี้ การพูดเป็นพฤติกรรมที่กระทำโดยการใช้ถ้อยคำภาษา ซึ่งเรียกว่า วจนภาษา (verbal language) ร่วมกับภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ แต่เป็นการแสดงออกด้วย ท่าทาง สีหน้า น้ำเสียง ซึ่งเรียกว่า อวัจนภาษา (nonverbal language)

สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น และความต้องการด้วยการใช้ถ้อยคำที่เปล่งออกมา ประกอบกับการสื่อสารผ่านน้ำเสียง แววดา กิริยาท่าทางให้ผู้ฟังรับรู้เข้าใจ และตอบสนองได้ตามความต้องการของผู้พูด

2. ความสำคัญของการพูด การพูดเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสารในชีวิตประจำวันดังนี้

อุทิศ นาคสวัสดิ์ (2522: 1) กล่าวว่า ในบรรดาสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาในโลกนี้ “มนุษย์” ได้ชื่อว่าเป็นสัตว์อันประเสริฐ เหตุที่ได้รับการยกย่องดังนั้นก็เพราะว่า มนุษย์มีสมองและมีอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่าง ที่เหนือกว่าสัตว์โลกอื่นๆ มากมาย และแน่นอนภาษาที่มนุษย์ใช้พูดจากัน ก็เป็นสิ่งที่หนึ่งในบรรดาสัตว์ทั้งหลายที่เหนือกว่าสัตว์โลกธรรมดา ด้วยเหตุนี้การพูดเป็นจึงมีความสำคัญต่อชีวิตของมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม ไม่ว่าจะมนุษย์จะอยู่ที่ไหน จะประกอบอาชีพอะไร จะคบหาสมาคมกับใคร เขาจะต้องใช้คำพูดเป็นส่วนประกอบอันสำคัญทั้งนั้น

ฉัตรวรรณ ตันนะรัตน์ (2523: 1) ได้ให้ความสำคัญของการพูดไว้ว่า “ย่อมเป็นที่รู้จักกันแล้วว่า การพูดนั้น คือการสื่อความหมาย (Communication) ซึ่งกันและกันในสังคม ฉะนั้นการพูด (Speech) จึงมีอิทธิพลและมีความสำคัญในชีวิตประจำวันมาก ซึ่งพอจะยกมาเป็นตัวอย่างได้ดังต่อไปนี้ การพูดทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย การพูดนั้น จะประกอบด้วยน้ำเสียง กิริยา ท่าทาง ตลอดจนสีหน้าของผู้พูด ฉะนั้นเมื่อเราได้ยินการพูด และเห็นท่าทางประกอบ เราก็จะเข้าใจในเรื่องราวที่พูดได้ง่ายกว่าการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว การพูดเป็นเครื่องมือของการสมาคม และทำให้เกิดความสำเร็จในชีวิต วาจาเป็นเครื่องแสดงออกถึงความฉลาด อุปนิสัยใจคอของผู้พูด ตลอดจนถึงความมีไมตรีต่อกัน การพูดก่อให้เกิดความสำเร็จในด้านศาสนา วิชาค้า และการเมือง

นันทา ขุนภักดี (2528: 6) กล่าวว่าความสำคัญของการพูดจะเห็นได้จากความจำเป็นที่ต้องใช้การพูดอยู่เสมออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ตลอดชีวิตของเรา ไม่ว่าในด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านธุรกิจ การงาน หรือด้านกิจกรรมประจำวัน ที่ต้องติดต่อเกี่ยวข้องกับคนและสังคมต่างๆ การพูดที่ไม่ระมัดระวังอาจทำให้เกิดปัญหาหรือสร้างความเสียหายขึ้นหลายอย่าง เป็นต้นว่า ความขัดแย้ง การโต้เถียง หรือการทะเลาะวิวาทที่นำไปสู่ความแตกร้าง ซึ่งตรงกันข้ามกับการพูดที่ดีย่อมโน้มน้าวให้บุคคลมีความคิดคล้อยตาม จนกระทั่งสามารถเอาชนะใจและครองใจบุคคลเหล่านั้นได้

ลักษณะ สตะเวทิน (2536: 1) กล่าวว่า เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในปัจจุบันว่า ความสามารถในการพูดเป็นสิ่งจำเป็นและมีคุณค่าเป็นอย่างยิ่งสำหรับบุคคลทุกอาชีพ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน จะทำอะไร มนุษย์จะต้องอาศัยการพูดเป็นเครื่องมือสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยบุคคลนั้นจะเป็นนักบริหาร พนักงานขาย อาจารย์ แพทย์ ทหาร พยาบาล นักการเมือง ฯลฯ ต่างก็ต้องมีความสามารถที่จะต้องใช้การสื่อสารในการพูดให้ปรากฏแก่บุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมีชื่อเสียงให้เป็นที่ยอมรับ เชื่อถือ และความเป็นผู้เป็นที่ได้รับการยอมรับจากสังคม เป็นผู้ได้ชื่อว่า

ประสบความสำเร็จในชีวิต ดังนั้น การพูดจึงเป็นประเภทของการสื่อสาร ซึ่งบุคคลทุกหมู่เหล่านำมาใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการสื่อสารประเภทอื่น เป็นความจริงที่ว่า มนุษย์จะต้องมีการสื่อสารกับคนในครอบครัวกับเพื่อนร่วมสถาบัน กับเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา ฯลฯ และดังที่กล่าวมาแล้วว่า การสื่อสารด้วยการพูดเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายเพราะมีข้อจำกัดน้อยกว่าวิธีอื่น ผู้พูดสามารถใช้เครื่องมือที่มีอยู่ในตัวเองมาประกอบการพูด ไม่ว่าจะเป็นวจนภาษา (Verbal Communication) หรือ อวจนภาษา (Non-verbal communication) ซึ่งเป็นการแสดงด้วยอากัปกิริยาท่าทาง ไม่ว่าจะเป็นด้วยสีหน้า แววตา การใช้มือและแขน ฯลฯ ประกอบการพูดนั้นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

พิมพ์พารณ บัญประเสริฐ (2558: 9) ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์อาศัยการพูดในการสื่อสารเพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม การพูดจึงมีความสำคัญทั้งต่อการดำเนินชีวิตประจำวันการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การประกอบอาชีพและการบริหารจัดการองค์กร การพูดเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญที่สุดในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์จำเป็นต้องใช้การพูดในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังนั้น การพูดจึงมีความสำคัญหลายประการ เช่น

1. การพูดช่วยสร้างความเข้าใจและมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
2. การพูดช่วยสร้างความสำเร็จในด้านต่างๆ
3. การพูดช่วยเตรียมตัวในการเป็นผู้นำที่ดี
4. การพูดช่วยรากฐานประชาธิปไตย
5. การพูดช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การพูดเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในทุกๆ ด้าน และทุกสาขาอาชีพการพูดนั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่จำเป็นต้องเรียนรู้และหมั่นฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้พูดได้อย่างเหมาะสมมีประสิทธิภาพและพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเกิดเป็นทักษะ เพื่อใช้ในอนาคต บุคคลที่มีความสามารถในการพูดที่ดี จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตมากกว่าคนอื่น

3. ประเภทของการพูด การพูดแบ่งได้หลายประเภทตามเกณฑ์ต่างๆ ทั้งแบ่งตามลักษณะสถานการณ์ โอกาส หรือแบ่งตามวิธีการ ดังเช่น

อุทิศ นาคสวัสดิ์ (2522: 24) ได้ประเภทของการพูดไว้ 4 ประเภทดังนี้คือ

1. วิธีพูดแบบใช้ปฏิภาณทันทีหรือพูดโดยไม่ต้องเตรียมตัว เป็นการพูดแบบปัจจุบันทันด่วนซึ่งไม่มีเวลาที่จะเตรียมตัวได้ จำเป็นต้องพูดโดยอาศัยปฏิภาณทันทีในเวลาทีพูดนั้น การพูดโดยวิธีนี้ควรจำกัดอยู่เฉพาะเหตุการณ์กะทันหันเฉพาะหน้าเท่านั้น

2. การพูดโดยท่องจำมาจากร่าง การพูดโดยวิธีนี้ ผู้พูดจะต้องเตรียมยกร่างที่จะพูดไว้ให้เรียบร้อยเสียก่อน เสร็จแล้วจึงท่องจำจากร่างนั้นไปพูดอีกทีหนึ่ง มีผู้พูดน้อยคนที่ประสบความสำเร็จจากการพูดโดยวิธีนี้

3. การพูดโดยวิธีอ่านจากร่าง วิธีนี้ก็เช่นเดียวกับวิธีที่แล้ว คือผู้พูดต้องเตรียมยกร่างที่สมบูรณ์ขึ้นมาก่อน เสร็จแล้วจึงเอาร่างนั้นไปอ่านต่อหน้าทีประชุมอีกทีหนึ่ง วิธีนี้ใช้ได้แต่เฉพาะการพูดที่เป็นพิธีการ หรือการพูดที่จะต้องใช้ความระมัดระวังเกี่ยวกับถ้อยคำแต่ละคำเป็นพิเศษเท่านั้น

4. การพูดโดยวิธีใช้กลอนสด หรือใช้ขยายความจากหัวข้อที่ได้เตรียมไว้ เป็นวิธีที่อยู่ตรงกลางระหว่างการพูดแบบจำหรือแบบอ่านจากร่าง กับการพูดแบบใช้ปฏิภาณทันทีนั่นเอง วิธีนี้ดูเหมาะสมที่สุดกับการพูดในแทบทุกโอกาส ยกเว้นแต่ในบางโอกาสที่จำเป็นต้องใช้วิธีการพูดในแบบอื่นดังได้กล่าวแล้วเท่านั้น

ฉัตรวรรณ ตันนะรัตน์ (2523: 93) ได้กล่าวเกี่ยวกับการพูดในที่ชุมนุมชน (Public Speaking) สรุปได้ว่าการพูดแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. การพูดตามวิธีพูด (การพูดเดี่ยว) การพูดชนิดนี้ คือ การพูดที่มีผู้พูดเพียงคนเดียวเท่านั้น แบ่งออกได้เป็น 4 แบบ คือ

1.1 การพูดปากเปล่าโดยไม่มีการเตรียมล่วงหน้า (Impromptu Speech) การพูดแบบนี้ เป็นการพูดอย่างกะทันหัน ผู้พูดไม่ได้รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนว่าจะต้องพูด และไม่มีข้อเสนอแนะในการเตรียมตัวล่วงหน้า เช่น การพากย์มวย การกล่าวคำอวยพร วันเกิด อวยพรคู่บ่าวสาว ฯลฯ

1.2 การพูดปากเปล่าโดยมีการเตรียมล่วงหน้า (Extemporaneous Speech) การพูดแบบนี้ ผู้พูดรู้ตัวล่วงหน้าว่าจะพูดเรื่องอะไร ที่ไหน ให้ใครฟัง ผู้พูดจึงมีการตระเตรียมล่วงหน้าเป็นอย่างดี โดยทั่วไปผู้พูดจะนำโน้ตย่อ หรือมี outline มาดูในเวลาพูดได้ และซ้อมการพูดมาก่อน การพูดชนิดนี้จึงเป็นการพูดที่ไม่เคร่งเครียด และผู้พูดมีความมั่นใจในตัวเอง

1.3 การพูดโดยการท่องจำ (Memorized Speech) การพูดแบบท่องจำนี้ พูดจากความจำ ดังนั้น ผู้พูดที่ประสบความสำเร็จ ก็คือผู้ที่สามารถจะจำเนื้อหาความได้ทุกอย่างแม่นยำ และคล่องแคล่ว ปรากฏว่าผู้ที่จำเนื้อหาความได้หมดนั้น มีน้อยมาก

1.4 การพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับ (Reading from Manuscript) เป็นการพูดที่อ่านจากโน้ตที่ได้เตรียมไว้โดยมิได้ มีการเปลี่ยนแปลงข้อความเลย วิธีนี้เป็น การอ่าน มากกว่าพูด โดยทั่วๆ ไปแล้วมักใช้ในการพูดที่เป็นพิธีการ (formal) เช่น สุนทรพจน์ของบุคคลสำคัญๆ การอ่านข่าว การอ่านบทความ การกล่าวคำปราศรัย ฯลฯ

2. การพูดตามจุดมุ่งหมาย การพูดตามจุดมุ่งหมายนี้ แบ่งออกเป็นชนิดใหญ่ๆ ได้ 3 ชนิดคือ

2.1 การพูดเพื่อความบันเทิง (The Entertaining Speech) การพูดเพื่อความบันเทิงนี้ เป็นการพูดในโอกาสที่มีการปะสังสรรค์ ในงานชุมนุมของสโมสร สังคมหรือสมาคมต่างๆ ในหรืองานรื่นเริง จุดมุ่งหมายของการพูดชนิดนี้ก็เพื่อให้ความบันเทิง รื่นเริงสนุกสนานแก่แขกที่มาในงาน

2.2 การพูดเพื่อความรู้หรือเล่าข้อเท็จจริง (The Informative or Instructive Speech) การพูดเพื่อความรู้หรือเล่าข้อเท็จจริงนี้ เป็นการพูดเช่นการรายงานต่างๆ ด้วยวาจา การปฐมนิเทศ การบรรยายในมหาวิทยาลัย การสอนหมู่ เป็นต้น

2.3 การพูดเพื่อชักจูง (The Persuasive or Influenced Speech) เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังได้รู้ เพื่อให้ผู้ฟังเชื่อและเพื่อให้ผู้ฟังเห็นด้วยทั้งทางความคิดและการกระทำตามความมุ่งหมายของผู้พูด การพูดชนิดนี้มักจะพูดในโอกาสต่างกัน คือ พูดเกี่ยวกับโฆษณาเพื่อขายสินค้า พูดเพื่อโน้มน้าวจิตใจของผู้ฟัง เช่น การเทศนา พูดเกี่ยวกับการหาเสียงเพื่อประโยชน์ทางการเมือง พูดเพื่อให้ร่วมบริจาคเงินเพื่อการกุศล พูดในวันทีระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญ ๆ เช่นวันครบรอบปี ฯลฯ

ลักษณะ สตะเวทิน (2536: 59) กล่าวว่า การพูดต่อที่ชุมนุมชนสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. การจำแนกตามวิธีการพูด (Methods of Speech) การพูดที่จำแนกตามวิธีการพูดมี 4 ประเภท คือ

1.1 การพูดโดยฉับพลัน (Impromptu Speech) หรือการพูดโดยไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า การพูดชนิดนี้เป็นการพูดแบบปัจจุบันทันด่วนไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน ผู้พูดจำเป็นต้องอาศัยปฏิภาณไหวพริบ ประสบการณ์ และความรู้ความชำนาญในการพูดที่จะพูดหรือ

โต้ตอบในเวลาอันรวดเร็ว การพูดฉับพลัน นี้มักจะเป็นการพูดสั้นๆ เช่น การกล่าวอวยพร การกล่าวขอบคุณ การพูดในงานรื่นเริง งานสังสรรค์ การตอบปัญหาบางประการ การแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อคิดเล็กๆ น้อยๆ เพื่อแก้ปัญหาบางประการ

1.2 การพูดโดยมีการเตรียมตัวล่วงหน้า (Extemporaneous Speech) การพูดลักษณะนี้ผู้พูดจะพูดจากความเข้าใจเนื้อหาสาระที่ต้องการถ่ายทอดให้แก่ผู้ฟัง ผู้พูดจะต้องศึกษาค้นคว้าและมีการเตรียมตัวล่วงหน้ามาเป็นอย่างดี ทำความเข้าใจในเนื้อหาที่จะพูดอย่างถ่องแท้ มีการจดหัวข้อที่สำคัญๆ มาดูเพื่อช่วยเตือนความจำในขณะที่พูดก็ขยายความออกไปตามต้องการ วิธีนี้เป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดกับการพูดในแทบทุกโอกาสและเป็นที่ยอมรับใช้กันมาก เพราะทำให้ผู้พูดไม่สับสน มีการเรียงลำดับเรื่องว่าจะพูดอะไรก่อนหลัง ไม่ทำให้การพูดวกวนและยังทำให้ไม่เคร่งเครียดนัก การพูดวิธีนี้ ผู้พูดจะมีความมั่นใจในตนเองมากพอได้มีการเตรียมตัวล่วงหน้าไว้เป็นอย่างดีแล้ว ลักษณะของการพูดชนิดนี้ได้แก่ การบรรยาย การอภิปราย เป็นต้น

1.3 การพูดโดยการท่องจำ (Memorized Speech) ลักษณะของการพูดชนิดนี้เป็นการพูดจากความจำ มีลักษณะคล้ายคลึงกับการพูดโดยมีการเตรียมตัวล่วงหน้ามาก่อนเป็นอย่างดี ด้วยการจดจำทุกสิ่งทุกอย่างเรียงลำดับไว้ในสมอง มักใช้พูดในโอกาสต่างๆ เช่น การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอำลา การรับมอบตำแหน่ง เป็นต้น การพูดลักษณะนี้จะต้องมีการเตรียมตัวและฝึกซ้อมเป็นอย่างดี ผู้พูดจะต้องจดจำทุกอย่างให้ได้อย่างแม่นยำ มิฉะนั้นจะทำให้การพูดสับสนหรือหลงลืมเนื้อหาได้

1.4 การพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับ (Manuscripted Speech) การพูดลักษณะนี้เป็นการ อ่านจากร่างหรือต้นฉบับที่ได้จัดเตรียมไว้ล่วงหน้า โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงข้อความแต่อย่างใด และผู้พูดก็ไม่จำเป็นต้องคิดหาถ้อยคำใดมา ใช้ในการพูดที่ต้องใช้ความระมัดระวังเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำแต่ละคำเป็นพิเศษ การพูดโดยการอ่านนี้มักใช้ในโอกาสที่เป็นพิธีการ เช่น กระแสพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวใน พระราชพิธีต่างๆ คำปราศรัยของบุคคลสำคัญ คำกล่าวในพิธีเปิดและปิดการประชุม คำแถลงการณ์ของรัฐบาลหรือคณะปฏิบัติ เป็นต้น

2. การจำแนกตามวัตถุประสงค์ (Types of Speech) การพูดที่จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการพูดมี 3 ประเภท คือ

2.1 การพูดเพื่อให้ความรู้หรือเพื่อบอกให้ทราบ (Informative Speech) เป็นการพูดที่มีวัตถุประสงค์เพื่อบอกให้ผู้ฟังได้รับความรู้ความเข้าใจในข้อเท็จจริงและจดจำได้ ผู้พูดไม่มีวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้ฟัง แต่การที่ผู้ฟังได้รับทราบข้อเท็จจริงต่างๆ แล้ว เกิดมีการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติหรือทัศนคติจากเดิมไปนั้นก็เป็นพฤติกรรมและดุลยพินิจของผู้ฟังเอง

ดังนั้น ลักษณะของการพูดชนิดนี้จึงประกอบด้วยสาระประโยชน์เป็นสำคัญ อาจมีการแทรกความคิดเห็นส่วนตัวของผู้พูดลงไปด้วยบ้าง แต่ต้องไม่ส่งผลกระทบต่อความเสียหายของผู้ใด การพูดเพื่อให้ความรู้มีลักษณะดังนี้

2.1.1 การบรรยายทางวิชาการหรือการพรรณนาถึงบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ เพื่อก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ โดยผู้พูดจะต้องมีทักษะและประสบการณ์ในสิ่งที่บรรยาย โดยมุ่งเน้นข้อเท็จจริงต่างๆ เช่น การบรรยาย การสอนหนังสือ การปฐมนิเทศ เป็นต้น

2.1.2 การพูดเสนอรายงานประเภทต่างๆ ของหน่วยงาน เช่น รายงานที่เกี่ยวข้องกับหนังสือ รายงานเกี่ยวกับบทความหรือการวิจัย เป็นต้น

2.1.3 การพูดชี้แจงหรืออธิบายเพื่อให้ผู้ฟังทราบว่ามิอะไรเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ใครเป็นผู้ทำ และผลกระทบเป็นอย่างไร เช่น การพูดเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ต่างๆ การแถลงข่าว เป็นต้น

2.2 การพูดจูงใจหรือการพูดโน้มน้าวใจ (Persuasive Speech) การพูดชนิดนี้เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังได้รู้ เชื่อ และเห็นด้วยทั้งทางความคิดและการกระทำตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด การพูดจูงใจเป็นการพูดที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อมากกว่าความรู้ ได้มีผู้รู้หลายท่านให้ความหมายของการพูดจูงใจว่าเป็นความพยายามที่จะเสริม หรือเปลี่ยนทัศนคติที่มีอยู่แต่เดิม ในตัวผู้ฟัง การจูงใจเป็นการพูดที่ผู้พูดสื่อความหมายทำการสื่อสารไปให้ผู้รับสาร (ผู้ฟัง) เกิดการตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง

2.3 การพูดจรรโลงใจหรือเพื่อความบันเทิง (Entertaining Speech) เป็นการพูดที่ใช้ได้ในหลายโอกาสที่มีการพบปะสังสรรค์ เช่น การพูดในงานชุมนุมสโมสรหรือสมาคมต่างๆ งานรื่นเริง การพูดหลังอาหาร เรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ เรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ที่น่าสนใจ เป็นต้น ความมุ่งหมายของการพูดชนิดนี้ก็เพื่อความบันเทิงและให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ชำชื่น คลายความเครียด การที่สังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงและมีความสลับซับซ้อนมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งทำให้คนในสังคมเกิดความเครียดมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่ว่าจะมีความเครียดจากการประกอบหน้าที่การงานก็ดี จากการดำรงชีวิตประจำวันเนื่องจากเศรษฐกิจรัดตัวก็ดี ถึงแม้ว่าการพูดชนิดนี้จะเป็นการพูดเพื่อให้เกิดความบันเทิงแก่ผู้ฟังก็ตาม ผู้พูดก็ควรจะสอดแทรกสิ่งที่เป็นความคิดหลักลงไปในเรื่องสาระนั้นด้วย เพื่อให้ผู้ฟังได้รับแง่คิดหรือประโยชน์จากการฟัง

พิมพ์พารณ บัญญัติ (2558: 10) ได้แบ่งประเภทของการพูดโดยอาศัยเกณฑ์สำคัญ 4 ประการคือ แบ่งตามจำนวนของผู้สื่อสารและลักษณะการพูด วัตถุประสงค์ของการพูดและโอกาสดังนี้

เกณฑ์แรกที่สามารถนำมาพิจารณาแบ่งประเภทของการพูดคือจำนวนของผู้สื่อสารซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ

1) การสื่อสารระหว่างบุคคล คือการพูดที่ประกอบด้วยจำนวนคนตั้งแต่สองคนขึ้นไปแต่ไม่มากจนไม่สามารถสื่อสารกันแบบตัวต่อตัวได้โดยจะทำหน้าที่เป็นทั้งผู้พูดและผู้ฟังสามารถแลกเปลี่ยนข่าวสารกันได้โดยตรง มีลักษณะที่ไม่เป็นทางการได้แก่ การสนทนาการพูดโทรศัพท์ เป็นต้น

2) การพูดในกลุ่มเล็กเป็นการสื่อสารในกลุ่มขนาดเล็กที่มีจำนวนไม่มากโดยในขณะที่คนหนึ่งทำหน้าที่เป็นผู้พูดคนอื่นๆ ก็จะทำหน้าที่เป็นผู้ฟังและอาจร่วมซักถาม เสนอแนะด้วยในจังหวะที่เหมาะสม ลักษณะการพูดยังคงมีลักษณะที่ผู้พูดและผู้ฟังสามารถแลกเปลี่ยนข่าวสารกันได้โดยตรงแบบตัวต่อตัว ได้แก่ การประชุม การเสวนา การอภิปรายแบบระดมสมอง เป็นต้น

3) การพูดต่อหน้าที่ชุมชน เป็นการพูดต่อหน้าสาธารณชน ซึ่งมีผู้ฟังเป็นจำนวนมากผู้พูดและผู้ฟังมีระยะห่างค่อนข้างมาก ทำให้ลักษณะความเป็นส่วนตัวและโอกาสที่จะแลกเปลี่ยนข่าวสารกันแบบตัวต่อตัวค่อนข้างจะกระทำได้ยาก เช่น การอภิปราย การสัมมนา การกล่าวสุนทรพจน์ เป็นต้น

การแบ่งประเภทของการพูดโดยใช้ลักษณะการพูดเป็นเกณฑ์สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ

1) การพูดจากความทรงจำมี 2 ลักษณะ ลักษณะแรกเป็นการพูดถึงสิ่งที่ประสพการณ์ตรง ซึ่งเคยเกิดขึ้นในอดีต เหมือนเรื่องเล่าจากความทรงจำ ซึ่งจะเป็นลักษณะของการพูดที่มีความเป็นธรรมชาติ ผู้พูดสามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกผ่านทางสีหน้าสายตาและท่าทีไปสู่ผู้ฟังได้อย่างธรรมชาติ ดูน่าเชื่อถือ การสร้างความรู้สึกร่วมก็เป็นไปอย่างง่ายดาย เนื่องจากทั้งผู้พูดและผู้ฟังไม่ต้องเสียสมาธิกับบทพูด ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดโดยเขียนบทพูด และพยายามท่องจำข้อความทั้งหมดในบทพูดนั้น เพื่อให้พร้อมสำหรับการนำเสนอ ซึ่งจัดเป็นการพูดที่ขาดความเป็นธรรมชาติ เนื่องจากผู้พูดมักจะไม่มีความกังวลและนึกถึงข้อความที่เขียนไว้สมาธิจึงไม่อาจอยู่ที่ผู้ฟังอย่างเต็มที่ จังหวะในการพูดก็จะมีลักษณะแบบท่องจำ หากส่วนไหนตอนใดที่จำได้ก็อาจจะพูดคล่องและ

อาจจะมีจังหวะหยุดสะดุดหรือนึกในช่วงที่จำไม่ได้ยิ่งถ้าผู้พูดเกิดความประหม่าตื่นเต้นก็อาจจะลืมบทพูดทั้งหมดได้

2) การพูดแบบอ่านจากร่างหรือพูดจากต้นฉบับเป็นการพูดที่ผู้พูดถือบทพูดประกอบด้วย โดยบทพูดจะมี 2 ลักษณะคือ บทพูดละเอียดแบบที่ใช้อ่านในงานพิธีการหรือในโอกาสพิเศษต่างๆ ผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้อ่านซึ่งจะต้องฝึกฝนทั้งทักษะในการสะกดคำและการอ่านเนื่องจากถ้อยคำที่ใช้ในโอกาสนี้มักจะเป็นถ้อยคำที่สละสลวยหรืออาจมีศัพท์เฉพาะ อีกทั้งต้องมีทักษะในการใช้เสียง รู้จักการควบคุมบังคับเสียง รวมถึงการหยุดจังหวะในการอ่านที่ถูกต้องและเป็นธรรมชาติส่วนบทพูดลักษณะที่สองคือบทพูดแบบที่อาจจะมีเฉพาะหัวข้อประเด็นสำคัญหรือข้อมูลสำคัญ ที่ช่วยเตือนความจำหรือช่วยทำให้การพูดในครั้งนั้น สามารถถ่ายทอดเนื้อหาได้ครบถ้วนทุกประเด็นที่ตั้งใจไว้ อีกทั้งยังคงสามารถจะประสานสายตามีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังได้มากกว่าการก้มหน้าอ่านจากร่างบทพูดแบบละเอียด และดูเป็นธรรมชาติมากกว่าการมองผู้ฟังไป นึกถึงประเด็นและคำพูดไป แบบการพูดจากการท่องจำ

3) การพูดแบบฉับพลันคือการพูดที่ผู้พูดไม่มีโอกาสเตรียมตัวมาก่อน อาจจะเป็นการตอบคำถาม การพูดแสดงความคิดเห็น การพูดแสดงความรู้สึกในโอกาสต่างๆ ซึ่งมักจะเป็นการพูดในระยะเวลาสั้นๆ แต่สามารถสร้างความประหม่าให้แก่ผู้พูดได้มากที่สุด เนื่องจากขาดการเตรียมตัวล่วงหน้า ซึ่งอันที่จริงแล้ว หากผู้พูดสนใจความรู้รอบตัวทันโลกทันสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม มีลักษณะในการเลือกสรรถ้อยคำที่สื่อความหมายและสื่อความรู้สึก ผู้พูดก็จะได้รับความประทับใจ และความชื่นชมจากผู้ฟังได้มากกว่าการพูดประเภทอื่นๆ เนื่องจากการพูดที่แสดงถึงความเป็นธรรมชาติ ความสามารถของผู้พูด ความมั่นใจ การควบคุมความประหม่า ความสามารถในการแสดงออกทั้งทางความคิดและความรู้สึกด้วยถ้อยคำภาษาอย่างเหมาะสม มีปฏิภาณไหวพริบในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี

การแบ่งประเภทของการพูดโดยใช้วัตถุประสงค์ของผู้พูดเป็นเกณฑ์สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทได้แก่

1) เพื่อแจ้งให้ทราบ (Inform) ในการพูดนั้นผู้พูดต้องการที่จะบอกแจ้งหรือชี้แจงข่าวสารเรื่องราวเหตุการณ์ข้อมูลและสิ่งอื่นใดให้ผู้ฟังได้รับทราบและเกิดความเข้าใจ

2) เพื่อสอนหรือให้การศึกษา (Teach or Educate) โดยที่ผู้พูดมีความต้องการที่จะสอนวิชาความรู้หรือเรื่องราวที่มีลักษณะเป็นวิชาการ เพื่อให้ผู้ฟังได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากเดิม

3) เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง (Please or Entertain) คือเป็นการพูดที่ผู้พูดมีความต้องการที่จะให้ผู้รับสารเกิดความรื่นเริงบันเทิงใจจากสารที่ตนส่งออกไป ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของการพูด การเขียน หรือการแสดงกิริยาท่าทาง

4) เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ (Propose or Persuade) เป็นการพูดที่ผู้พูดได้เสนอแนะสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อผู้รับสารและมีความต้องการชักจูงใจให้ผู้ฟังมีความคิดคล้อยตามหรือยอมรับปฏิบัติตามการเสนอแนะของตน

การแบ่งประเภทโดยใช้โอกาสเป็นเกณฑ์ สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่

1) การพูดในโอกาสที่แสดงความยินดีและอวยพร เช่น การกล่าวเปิดงาน การกล่าวต้อนรับ การกล่าวมอบรางวัล การกล่าวในงานมงคลสมรส การกล่าวในโอกาสงานขึ้นบ้าน การกล่าวแสดงความยินดีในวาระต่างๆ เป็นต้น

2) การพูดในโอกาสที่แสดงความรู้สึกเสียใจ เสียหาย เช่นการกล่าวอำลาในวาระต่างๆ การกล่าวเพื่อไว้อาลัยในงานศพ เป็นต้น

โดยปกติแล้วการพูดในโอกาสพิเศษต่างๆ นั้นผู้ที่ได้รับบทบาทให้เป็นผู้พูดมักจะเป็นบุคคลที่มีความสำคัญเกี่ยวข้องในวาระนั้นโดยเนื้อหาของการพูดจะมาจากข้อมูลของงานสิ่งที่เกิดขึ้น บรรยากาศขณะนั้นบุคคลที่เกี่ยวข้องและความรู้สึกหรือความคาดหวังของผู้พูด

ประเภทของการพูดสามารถแบ่งได้ตามเกณฑ์ต่างๆ ทั้งจำนวนผู้สื่อสาร วิธีการโอกาส และวัตถุประสงค์ ทักษะการพูดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การแบ่งประเภทของการพูดตามวิธีการและลักษณะในการพูด คือ การพูดจากความทรงจำมีสองลักษณะลักษณะแรกเป็นการพูดถึงสิ่งที่เป็นประสบการณ์ตรงซึ่งเคยเกิดขึ้นในอดีตเหมือนเรื่องเล่าจากความทรงจำ ซึ่งจะเป็นลักษณะของการพูดที่มีความเป็นธรรมชาติ ผู้พูดสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกผ่านทางสีหน้าสายตาและท่าทีไปสู่ผู้ฟังได้อย่างธรรมชาติดูน่าเชื่อถือ การสร้างความรู้สึกร่วมก็เป็นไปโดยง่าย เนื่องจากทั้งผู้พูดและผู้ฟังไม่ต้องเสียสมาธิกับบทพูด ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดโดยเขียนบทพูดและพยายามท่องจำข้อความทั้งหมดในบทพูดนั้นเพื่อให้พร้อมสำหรับการนำเสนอ

4. องค์ประกอบของการพูด การพูดสื่อสารจำเป็นต้องมีองค์ประกอบการพูดเพื่อให้การพูดนั้นบรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังที่หลายๆ ท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบการพูดไว้ดังนี้

อุทิศ นาคสวัสดิ์ (2522: 6) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดมีดังนี้

1. ผู้พูด ตามปกติผู้พูดก็มีคนเดียว ไม่ว่าจะเป็นในวงสนทนาหรือเป็นการแสดงปาฐกถาอภิปราย โต้วาที สัมมนา หรืออย่างไรก็ตาม ปกติแล้วเวลาพูดก็จะมีผู้พูดคนเดียวเสมอ ถ้าเป็นการสนทนากันก็จะผลัดกันพูด

2. ผู้ฟัง ผู้ฟังอาจมีคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ ถ้าผู้ฟังมีคนเดียวหรือมีหลายคนแต่มีจำนวนไม่มากนักนั่งล้อมวงคุยกัน อย่างนี้ก็เรียกว่าเป็นการพูดแบบ “สนทนา” หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า “Conversation” ถ้าผู้ฟังมีจำนวนมากและผู้พูดลุกขึ้นไปพูดต่อหน้ากลุ่มผู้ฟังเพียงคนเดียว อย่างนี้ก็เรียกว่าเป็น “การพูดต่อหน้าชุมชน”

3. ความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้พูด อันนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญอันหนึ่งของการพูด ทั้งนี้เพราะการที่คนเราพูดก็เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกของเขาไปยังผู้ฟังนั่นเอง

4. คำพูด เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะการที่ผู้พูดจะถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกไปสู่ผู้ฟังได้ดีแค่ไหนนั้น มันขึ้นอยู่กับการใช้คำพูดที่ถูกต้องและเหมาะสมเป็นสำคัญอีกด้วย ถ้าใช้คำพูดที่ไม่เป็นสาระ วกวน พัลวันพัลแกกัน จนผู้ฟังฟังไม่รู้เรื่องแล้วก็ป่วยการ เสียเวลาพูดเปล่าๆ

5. น้ำเสียง แม้ว่าจะมีความรู้ ความคิด หรือความรู้สึกที่ดี ตลอดจนใช้คำพูดที่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวงแล้วก็ตาม แต่ถ้าน้ำเสียงที่พูดออกไปมันใช้ไม่ได้เสียแล้ว โอกาสที่จะได้รับความสำเร็จก็มีน้อยเต็มที ผู้พูดจะต้องรู้จักใช้น้ำเสียงให้ดังพอสมควร รู้จักเน้นในที่ๆ ควรเน้น รู้จักผ่อนคลายในที่ๆ ควรผ่อน รู้จักใช้เสียงหนักเบาไปตามช่วงจังหวะต่างๆ เหล่านี้เป็นต้น

6. อากัปกิริยา เป็นองค์ประกอบที่สำคัญเช่นเดียวกัน แม้ว่าผู้พูดจะมีทุกอย่างอย่างที่กล่าวมาข้างต้นอย่างครบบริบูรณ์แล้วก็ตาม แต่ถ้าออกไปเป็นพูดชนิดแข็งทื่อ เป็นไม่เสียผีเสียแล้ว ความดึงดูดที่จะทำให้ผู้ฟังสนใจในเนื้อหาที่พูดนั้นก็ย่อมมีไม่ได้นั่นเอง ด้วยเหตุนี้ผู้พูดจึงต้องสนใจฝึกหัดการใช้ท่าทางประกอบคำพูดให้เหมาะสม บางคนที่ไม่เคยพูดต่อหน้าชุมชนนั้น เมื่อออกไปพูดก็มักจะตะกุกตะกักจับต้นชนปลายไม่ถูก แถมยังรู้สึกว่ามีอ้อมนเกะกะไม่รู้จะเอามือไปไว้ที่ไหนดี

ฉัตรวรุณ ตันนะรัตน์ (2523: 6) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการสื่อความหมายของคนเรา โดยทั่วไปแล้ว การพูด ย่อมจะประกอบขึ้นด้วย

1. ผู้พูด (Speaker) ผู้พูดเป็นผู้ที่จะต้องแสดงความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยการรู้จักใช้ภาษาเสียง อากัปกิริยา และบุคลิกภาพของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

2. สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (The speech) ผู้พูดควรจะเลือกเนื้อเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในด้านนั้นจริงๆ และควรจะมีการเตรียม การลำดับ และการดำเนินเรื่องที่ดีและถูกต้องตามกฎเกณฑ์ เช่น มีบทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป เป็นต้น

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ และผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้น เมื่อผู้พูดรู้จักผู้ฟัง ดังนั้นผู้พูดควรจะเรียนรู้ผู้ฟังของตนด้วยว่าเป็นใคร มีการศึกษาและสถานะทางสังคมระดับใด นั่นก็คือการรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟังนั่นเอง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication) เครื่องมือในที่นี้ หมายถึงสิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกริยาท่าทาง และอาจรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์อื่นๆ อีกด้วย

5. ความมุ่งหมาย หรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลเกิดขึ้น ผลของการพูดนั้นจะตรงตามความมุ่งหมายของผู้พูดหรือไม่นั้น ดูได้จากการแสดงออกของผู้ฟัง ผู้ฟังอาจจะแสดงออกด้วยการหงุดหงิด ปรบมือ หัวเราะ ยิ้ม ฯลฯ

ลักษณะ สตะเวทิน (2536: 23) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดมีดังนี้

1. การปรับปรุงตัวผู้พูด ผู้พูดที่ดีควรมีการเตรียมพร้อมอยู่เสมอ โดยทั่วไปผู้พูดจะต้องแสดงออกซึ่งบุคลิกภาพได้แต่ เสียง (voice) ภาษา (language) และอากัปกริยาต่างๆ (gesture) สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือที่ผู้พูดจะใช้สื่อความหมายไปยังผู้ฟังเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการพูด สิ่งที่น่าจะสำคัญมากสำหรับบุคลิกภาพที่ผู้พูดควรมี คือ การปรับปรุงตัวผู้พูดให้เป็นผู้มีความเชื่อมั่นและมั่นใจในตนเอง มีความเป็นธรรมชาติสมกับเพศ และวัยของตน

2. การวิเคราะห์ผู้ฟัง ผู้พูดและผู้ฟังทั้งสองฝ่ายมีความเกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อ การสื่อสารซึ่งกันและกัน ดังนั้น ผู้พูดจึงควรจะต้องคำนึงถึงผู้ฟังอยู่เสมอ เพราะองค์ประกอบของผู้ฟังนั้นถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่จะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการสื่อสารในครั้งนั้นๆ ฉะนั้น ผู้พูดควรจะต้องมีการเตรียมตัวให้พร้อม ซึ่งความพร้อมสำคัญประการหนึ่งก็คือ ผู้พูดจะต้องรู้จักผู้ฟังเป็นอย่างดี เพราะเหตุว่าการพูดชนิดเดียวกันอาจจะเหมาะสมกับผู้ฟังกลุ่มหนึ่ง แต่อาจจะไม่เหมาะสมกับผู้ฟังอีกกลุ่มหนึ่งหรือกลุ่มอื่นๆ ก็ได้ ผู้พูดจึงควรจะต้องมีการวิเคราะห์ผู้ฟังเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสารของตน

3. การเตรียมเรื่องพูด เนื้อเรื่องเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการพูด ผู้พูดที่ดีจึงควรรู้จักการเลือกเรื่องพูดให้เหมาะสม ทั้งนี้ ควรพิจารณาจากสิ่งต่อไปนี้

3.1 มีความเหมาะสมกับตัวผู้พูดเอง

3.2 มีความเหมาะสมกับผู้ฟัง

3.3 มีความเหมาะสมกับเวลาและโอกาส

4. การใช้สื่อประกอบการพูด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ได้กล่าวไว้ว่าเป็นตัวเชื่อมระหว่างผู้พูด (Speaker) กับผู้ฟัง (Listener) เข้าด้วยกัน ซึ่งทำให้ผู้พูดทำการสื่อสารไปยังผู้ฟังได้ ในกระบวนการสื่อสารด้วยการพูดนั้น ผู้พูดจะต้องเลือกใช้สื่อให้เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารในครั้งนั้นๆ การที่ผู้พูดสามารถเลือกใช้สื่อได้เหมาะสมกับสถานการณ์ (Communication Situation) ของการพูด ย่อมทำให้การพูดนั้นมีประสิทธิผลสูง ในทางตรงข้ามถ้าผู้ฟังเลือกใช้สื่อได้ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ ก็จะทำให้เกิดประสิทธิผลในการสื่อสารลดลง ดังนั้นผู้พูดจึงควรเลือกใช้สื่อเหล่านั้นให้เข้ากับกรพูดของตน

กิตติชัย พินโนและคณะ (2554: 201) ได้แบ่งองค์ประกอบของการพูดไว้ดังนี้

1. ผู้พูด คือผู้ส่งสารหรือผู้ที่ต้องการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเห็นข้อเท็จจริงตลอดจนทัศนคติของตนไปยังผู้ฟังโดยใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยาและบุคลิกภาพเป็นสื่อ ผู้พูดที่ดีจะต้องมีนิสัยใฝ่หาความรู้อยู่เสมอเพราะความรู้เหล่านั้นจะเป็นคลังข้อมูลสำคัญสำหรับการถ่ายทอดต่อไป นอกจากนี้ผู้พูดยังควรมีทักษะการนำเสนอที่เป็นลำดับชัดเจน และนำเสนอใจเพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตรงตามเจตนาของผู้พูด

2. สารหรือเนื้อหาที่จะพูด ผู้พูดควรเลือกรื่องที่จะพูดที่ตนมีความรู้ ความถนัดแต่หากผู้พูดไม่มีความรู้ในเรื่องดังกล่าว ก็ควรเตรียมความพร้อม ด้วยการทำความเข้าใจเนื้อหาที่จะพูดให้มากเป็นพิเศษ จากนั้นจึงเรียบเรียงเนื้อหาลำดับสาระสำคัญต่างๆ ให้เป็นระบบก่อนจะพูดจริง

3. ผู้ฟังเป็นผู้รับสารจากผู้พูด ผู้ฟังอาจจะมีภูมิหลังแตกต่างหลากหลาย ผู้พูดควรรู้จักผู้ฟังก่อนว่าเป็นใคร มีความต้องการหรือความสนใจเรื่องใด อยู่ในวัยไหน การพยายามทำความเข้าใจผู้ฟังในลักษณะดังกล่าวนี้เรียกว่า การวิเคราะห์ผู้ฟัง ซึ่งมีประโยชน์อย่างมากในการเตรียมเนื้อหาและวิธีการนำเสนอที่เหมาะสมกับผู้ฟัง

4. สิ่งที่ใช้ในการสื่อความหรือสิ่งที่ช่วยถ่ายทอดสารของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เช่นเสียงสีหน้า อากัปกิริยาท่าทางและโสตทัศนูปกรณ์ เป็นต้น

5. ความมุ่งหมายและผลของการพูด การพูดทุกชนิด ผู้พูดจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายหรือเจตนา เช่น ต้องการให้ผู้ฟังเชื่อ คล้อยตาม เห็นด้วย ปฏิบัติตาม ส่วนผลของการพูดนั้นคือ ปฏิกริยาตอบสนองของผู้ฟัง เช่น กอดอก สายตึ้งระชะ การหัวเราะ การยิ้ม การปรบมือ การขมวดคิ้ว

เป็นต้น การพูดจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปฏิริยาตอบสนองของผู้ฟังว่า สอดคล้องกับเจตนาของผู้พูดหรือไม่ถ้าปฏิริยาตอบสนองตรงตามเจตนาที่ผู้พูดต้องการ ก็หมายความว่า การสื่อสารของผู้พูดนั้นสัมฤทธิ์ผล แต่หากปฏิริยาขัดกับเจตนาของผู้พูดการพูดนั้นก็ จะไม่สัมฤทธิ์ผล

จากการศึกษาองค์ประกอบของการพูดจะเห็นได้ว่า งานวิจัยในครั้งนี้เน้นผู้พูด เป็นสำคัญ ผู้พูดคือองค์ประกอบของการสื่อสารที่ต้องถ่ายทอดความรู้สึก ความรู้ ความคิดเห็น ความ ต้องการของตนเองเพื่อให้บรรลุไปถึงผู้รับสาร ดังนั้น ผู้พูดจึงจำเป็นต้องฝึกฝนและเพิ่มพูนทักษะให้ ตนเองเป็นผู้พูดที่ดีและมีคุณภาพในการสื่อสาร

5. มารยาทในการพูด

มารยาทในการพูด เป็นส่วนประกอบของการพูด เป็นลักษณะสำคัญที่ผู้พูดต้องศึกษา เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติและระมัดระวังในการพูดทุกครั้งของตนเอง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ฉัตรวรรณ ตันนระรัตน์ (2523: 59) ได้กล่าวถึงมารยาทของการพูดไว้ว่า มารยาทในการ พูดที่ดีนั้น ผู้พูดจะต้องรักษามารยาทไว้เสมอไม่ว่าที่ไหนและเวลาใด มารยาทในการพูดจึงเป็น สิ่งที่ ช่วยส่งเสริมความเชื่อถือศรัทธาให้แก่ผู้ฟัง มารยาทในการพูดเปรียบเสมือนเสน่ห์ของผู้พูด อาจจะ กล่าวได้ว่ามารยาทที่ดีในการพูดมีดังนี้

1. ควรคิดให้รอบคอบก่อนจะพูดโดยพิจารณาถึงถ้อยคำที่จะนำมาใช้ว่าเหมาะสมกับ ผู้ฟังหรือไม่เช่นการใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพ คำตลาด คำพรูสวาท อันแสดงถึงอารมณ์รุนแรงของผู้พูดใน ขณะนั้น
2. ควรใช้อารมณ์ให้ถูกกาลเทศะ เช่น ผู้พูดไปพูดเรื่องตลกขบขันให้ผู้เฒ่าฟัง เป็นต้น หรือในขณะที่ผู้พูดกำลังพูดนั้นผู้ฟังได้แสดงกิริยาไม่สุภาพด้วยการโห่ร้องขึ้น ผู้พูดจะต้องระงับความ โกรธหรือความไม่พอใจของตนไว้มิฉะนั้นแล้วก็จะแสดงกิริยาไม่สุภาพหรืออาจจะโต้ตอบด้วยคำพูดที่ รุนแรง ในห้องเรียนถ้าคุณครูพบว่า นักเรียนเลิกทำการรวนครูดด้วยคำพูดหรือต่อล้อต่อเถียงในทางผิดๆ คุณครูควรระงับอารมณ์โกรธไว้สักครู่ แล้วจึงสอนต่อไปคือทำเป็นไม่สนใจในคำพูดเหล่านั้นเสีย ไม่ควร อย่ายิ่งที่จะบรรลุแก่โทษะ แล้วใช้วาจารุนแรงหรือร้องไห้ในห้องเรียน
3. ไม่ควรจะพูดกระทบกระเทียบหรือเสียดสีผู้ฟัง ถึงแม้ว่าในกลุ่มผู้ฟังนั้นจะมีบุคคล ที่ผู้พูดไม่ชอบอยู่ด้วยก็ตาม หรือผู้พูดอาจมีเจตนาเพียงเพื่อจะพูดหยอกล้อก็ตามเพราะจะทำให้ผู้ฟังไม่ สบายใจ

4. ควรจะตั้งใจพูดให้ดีไม่ว่าจะมีผู้ฟังมากหรือน้อย ผู้พูดบางคนพูดอย่างเสียไม่ได้ เมื่อมีผู้ฟังน้อย การกระทำที่สร้างทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้ที่มาฟัง และประกาศแสดงว่าผู้พูดไม่ให้ความสำคัญกับผู้ที่มาฟัง

5. ควรที่จะเตรียมเรื่องที่จะพูดให้พร้อม ไม่ควรที่จะพูดวกไปวนมา หรือพูดข้อความเดียวกันหรือประโยคเดียวกันซ้ำๆ นอกจากจะเป็นการแสดงว่าผู้พูดไม่มีความเชื่อมั่นในตนเองแล้ว ยังทำให้ผู้ฟังเกิดความเบื่อหน่าย และหมดความสนใจที่จะฟังอีกด้วย

6. ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จะต้องไม่คิดว่าความคิดเห็นของตนเองถูกต้องเสมอไป ในกรณีที่ความคิดเห็นของผู้พูดและผู้ฟังไม่ตรงกัน ผู้พูดก็ไม่ควรก้าวร้าวหรือใช้วาจารุนแรงหรือขัดคอผู้ฟัง แต่ควรใช้วิธีสุภาพ เช่น ขอเสนอความคิดเห็นของตนบ้าง เป็นต้น

7. ไม่ควรพูดอวดตน อวดภูมิ หรือถือว่าตนเองดีกว่าผู้ฟัง เพราะนอกจากจะไม่สุภาพแล้วยังเป็นการไม่ให้ความสำคัญกับผู้ฟัง นอกจากนี้แล้ว ก็ไม่ควรที่จะพูดเรื่องราวส่วนตัวหรือเรื่องภายในครอบครัว นอกจากจะมีผู้ถามถึง

8. ควรพูดให้เหมาะสมกับเวลา อย่าพูดเกินเวลาที่กำหนดไว้ เพราะเป็นการแสดงว่าผู้พูดไม่ได้เคารพและรักษาสีทธิของผู้อื่นเหมือนกับของตน ในกรณีเช่นนี้ จะเกิดความเบื่อหน่ายเพราะฟังมานานแล้ว

9. ผู้พูดควรพยายามแสดงออกถึงบุคลิกภาพลักษณะท่าทางที่ดี และสภาพมีหน้าตา ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นมิตรกับผู้ฟัง ใช้ถ้อยคำสุภาพ เรียบร้อย เหมาะสมกับผู้ฟัง เช่น พูดกับผู้ใหญ่ เจ้านาย พระภิกษุสงฆ์ ควรระลึกว่าตนเองไม่ควรแสดงพฤติกรรมหรือกระทำที่ไร้ความหมายและไม่ควรแสดงถึงความไม่เชื่อมั่นของตนเอง เช่น การจับกระดุมเสื่อ ลูก หรือแคะจุมกแคะหู แคะตา เกา กัดเล็บ หรือบิดไปมา

10. ผู้พูดควรจะรู้จักคำกล่าวขึ้นต้นและลงท้ายของการพูด การกล่าวเริ่มแรกของการพูด เช่น การกล่าวขอบคุณผู้เชิญให้พูด หรือกล่าวทักทายผู้ฟัง การกล่าวลงท้ายหลังการสรุป แล้วก็คือกล่าวขอบคุณต่อผู้ฟัง นอกจากนี้ในขณะที่กำลังพูดอยู่นั้น ถ้ามีเสียงปรบมือหรือหัวเราะผู้พูดไม่ควรพูดแข่งกับสิ่งเหล่านี้แต่ควรหยุดสักครู่แล้วจึงพูดต่อ

11. ผู้พูดจะต้องไม่ผูกขาดการพูดแต่ผู้เดียวควรจะให้เปิดโอกาสให้ผู้อื่นพูดบ้าง

นันทา ขุนภักดี (2528: 58) ได้กล่าวถึง มารยาทของการพูดไว้ว่า มารยาทหมายถึง กิริยาวาจาที่ถือว่าเรียบร้อย มารยาทในการพูดจึงหมายถึง ผู้พูดที่มีกิริยาวาจาเรียบร้อย ท่าทางสง่างาม อ่อนโยนสุภาพ หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ใช่ท่าทางประกอบคำพูดให้มากจนเกินไป ผู้พูดที่มีมารยาท

ในการพูดจะช่วยเสริมสร้างให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อถือเลื่อมใสศรัทธาเป็นอันมาก ผู้พูดที่ดีพึงปฏิบัติตนให้มีมารยาทในการพูดดังนี้

1. ต้องรู้จักกล่าวคำปฏิสันถาร ว่ามีผู้แนะนำให้ขึ้นไปพูด ควรลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉงแต่เรียบร้อย เดินไปที่พูดหยุดเว้นระยะเล็กน้อยแล้วกล่าวคำทักทายและคำปฏิสันถารที่เหมาะสม
2. ต้องรู้จักหยุดพูด ขณะพูดในที่สาธารณะ เมื่อมีเสียงปรบมือหรือเสียงหัวเราะควรหยุดพูดรอให้เสียงนั้นเบาๆ ลง หรือหยุดจึงค่อยพูดต่อไป เมื่อพูดจบแล้วหยุดเว้นระยะเล็กน้อย ก้มศีรษะให้แก่ผู้ฟังแล้วกลับไปยังที่นั่ง ไม่จำเป็นต้องกล่าวคำสวัสดิหรือขอบคุณ แต่ถ้าประสงค์จะกล่าวก็ยอมทำได้ ถ้าเป็นระหว่างการสนทนา ควรหยุดพูดตามความเหมาะสมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้สนทนาบ้าง
3. ต้องรู้จักระงับความโกรธ ระหว่างพูดบางครั้งอาจมีผู้ฟังบางคนโห่หรือล้อเลียน ทำให้อารมณ์เสียได้ ผู้พูดจะต้องอดทนให้มาก ต้องยอมรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างจากตนเองออกไปว่าเป็นเรื่องธรรมดา อย่าแสดงอาการโกรธผู้ฟัง ต้องใจเย็นและควรควบคุมน้ำเสียง ตลอดจนกิริยาวาจาของตนไว้ให้อ่อนโยนและสุภาพเรียบร้อยอยู่เสมอ
4. ต้องตั้งใจฟังผู้อื่นพูด ถ้าพูดหมั่นคนหลังๆ ต้องนั่งฟังคนแรกก่อน ต่อเมื่อคนหลังพูดคนแรกๆ ก็ต้องนั่งฟังอย่างสนใจ ไม่ใช่มีแว่แต่เตรียมตัวพูดหรือสนใจจดข้อความของตนเองเท่านั้น
5. ต้องไม่พูดจาตลกหรือข่มขู่ผู้ฟัง ระหว่างพูดไม่ควรแสดงอาการ ดูถูกดูแคลน หรือพูดจาเชิงดูถูกดูแคลนผู้ฟัง อีกทั้งไม่ควรพูดโอ้อวดตนหรืออวดภูมิ
6. ต้องรู้จักใช้คำสุภาพ ระหว่างการสนทนาไม่ควรพูดจาก้าวร้าวหรือขัดคอเมื่อมีความคิดเห็นไม่ตรงกับผู้อื่น อีกทั้งต้องรู้จักกล่าวคำขอบคุณ ขอโทษหรือเสียใจในโอกาสอันควร
7. ต้องไม่พูดตัดเสียง การพูดตัดเสียงอาจต้องจิบปากทำให้ไม่น่าดู ในการพูดจึงไม่ควรตัดเสียงให้ผิดปกติ ควรพูดตามธรรมชาติให้มีท่วงทำนองลีลาของน้ำเสียงเหมือนเสียงพูดกันตามธรรมดาในชีวิตประจำวัน

ลักษณะ สตะเวทิน (2536: 15) ได้กล่าวถึง มารยาทในการพูดไว้ดังนี้

1. มีทักษะในการพูด
 - 1.1 รู้จักวิธีการพูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย ผู้พูดที่มีความสามารถ คือ ผู้พูดที่มีความรู้จริงและมีประสบการณ์จริง
 - 1.2 มีน้ำเสียงชัดเจน น่าฟัง มีจังหวะการพูดที่เหมาะสม

- 1.3 พูดได้ตรงประเด็น ไม่อ้อมค้อม วากวน
 - 1.4 รู้จักการเสนอความคิดเห็นใหม่ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่พูด
 2. มีความสุภาพเรียบร้อย
 - 2.1 แต่งกายสุภาพเรียบร้อย
 - 2.2 รู้จักการกล่าวปฏิสันถารกับผู้ฟัง
 - 2.3 รู้จักหยุดพูดหรือเว้นจังหวะเมื่อมีเสียงปรบมือหรือเสียงหัวเราะจากผู้ฟัง
 - 2.4 รู้จักควบคุมน้ำเสียงและอารมณ์ ตลอดจนกิริยาวาจาให้อยู่ในสภาพที่อ่อนโยนและสุภาพเรียบร้อยอยู่เสมอ
 - 2.5 ไม่พูดก้าวร้าว ส่อเสียด ดุฎกหรือข่มขู่ผู้ฟัง
 - 2.6 ใช้คำพูดที่สุภาพ
 3. มีความจริงใจ
 - 3.1 แสดงความนับถือผู้ฟังด้วยความรู้สึกที่จริงใจ
 - 3.2 ตั้งใจฟังผู้อื่นพูดด้วยความคิดและวิจารณ์ญาณ
 4. ความรับผิดชอบ
 - 4.1 มีความรับผิดชอบต่อการพูด ในกรณีที่เกิดความผิดพลาดหรือมีการวิพากษ์วิจารณ์ ผู้พูดต้องรับผิดชอบต่อการพูดนั้น
 - 4.2 ต้องเป็นพูดตรงต่อเวลาและรู้จักเวลาในการพูด
- จากการศึกษามารยาทในการพูดจะเห็นได้ว่า นอกจากการพูดสื่อสารให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ไม่เพียงแต่การใช้ทักษะในการสื่อสารแล้ว เราต้องอาศัยมารยาทที่ดีในการพูดด้วย เพื่อให้การพูดของเราเข้าถึงใจของผู้ฟังให้ได้มากที่สุด เพราะการพูดจำเป็นต้องอาศัย “การไว้ใจ” ที่ผู้พูดต้องสร้างให้ผู้ฟังรู้สึกเชื่อถือในสารที่ผู้พูดต้องการส่งมาให้ผู้ฟัง หากผู้พูดขาดมารยาทในการพูด ก็จะทำให้การพูดที่เตรียมมาส่งไปไม่ถึงผู้รับสารอย่างสมบูรณ์

6. ความสามารถในการพูด

ความสามารถในการพูดเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสาร โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟัง เป็นทักษะที่จำเป็นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีผู้ที่กล่าวเกี่ยวกับความสามารถในการพูดไว้ดังนี้

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542: 300) ได้อธิบายเกี่ยวกับความสามารถในการพูดไว้ว่า ความสามารถในการพูด คือ ความสามารถในการเชิงการใช้ภาษาพูด เป็นเครื่องสื่อความหมายให้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

จิตรจำนง สุภาพ (2550: 3) ได้อธิบายเกี่ยวกับความสามารถในการพูดไว้ว่า ความสามารถในการพูด เป็นคุณสมบัติสำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งสัตว์โลกชนิดอื่นไม่มี

กิตติชัย พินโนและคณะ (2554: 18) ได้กล่าวถึงความสามารถในการพูดไว้ว่า ความสามารถในการพูด คือ ความสามารถขั้นพื้นฐานที่ช่วยให้การสื่อสารสามารถเข้าใจตรงกัน ผู้ส่งสารและผู้รับสารจำเป็นต้องมี เป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนและเรียนรู้ และรู้จักปรับกลวิธีการพูดให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล

อริคม สวัสดิญาณ (2554: 57) ได้อธิบายเกี่ยวกับความสามารถในการพูดไว้ว่า ความสามารถในการพูด คือ ความสามารถเบื้องต้นในการสื่อสาร เป็นการถ่ายทอดสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารผ่านการฝึกฝนและปรับรูปแบบให้ออกมาเป็นนามธรรม

สรุปคือ ความสามารถในการพูด หมายถึง การส่งสารด้วยการใช้คำพูด เป็นความสามารถขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ที่จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนและพัฒนาให้สามารถสื่อสารได้ดี เพื่อการสื่อความในทุกสถานการณ์และโอกาส ผู้ที่ได้รับการฝึกฝนที่ดีจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาเป็นทักษะจนกลายเป็นนักพูดที่ดีได้

7. การวิจารณ์การพูด

นันทา ขุนภักดี (2528: 65) ได้กล่าวถึงการวิจารณ์การพูดไว้ว่า การวิจารณ์การพูด หมายถึงการใช้กลวิธีบางประการมาพิจารณาตัดสินสิ่งที่ได้สังเกตมาแล้วว่ามีคุณค่าอยู่ในระดับใด อาจกล่าวได้ว่าการประเมินผลเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ซึ่งจะต้องมีหลักเกณฑ์มารองรับในการพิจารณาตัดสินคุณค่า นับว่าเป็นกิจกรรมที่อาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้เพื่อให้ได้ข้อสรุปในเรื่องที่ต้องการวิจารณ์ในการวิจารณ์การพูดนั้น ผู้วิจารณ์ต้องมีความรู้และมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน เทียบธรรม หลักเกณฑ์ที่ใช้ควรจะมาจากรู้พื้นฐานทางวิชาการพูดซึ่งจะกล่าวถึงหัวข้อสำคัญๆ พอเป็นสังเขป ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาสาระ วิเคราะห์ดูว่ามีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่แน่นอนหรือไม่ พูดได้ตรงตามจุดมุ่งหมายนั้นหรือไม่ การเลือกเรื่องเหมาะสมหรือไม่ มีสาระหรือคุณค่าพอหรือไม่ ถูกต้องตามข้อเท็จจริงเพียงใด น่าสนใจหรือไม่

2. การจัดระเบียบเรื่อง มีลำดับขั้นตอน รู้จักโยงความคิดจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ได้อย่างแนบคายเหมาะสม และสามารถสรุปได้อย่างรัดกุมเพียงใด

3. การใช้ภาษา มีความกระชับ ชัดเจน เด่นชัดเพียงใด

4. ความกระตือรือร้นและความพร้อมที่จะติดต่อสื่อสารกับผู้ฟัง

5. ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟัง สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟังและบรรยากาศทั่ว ๆ ไปของสถานที่พูดได้เพียงใด

6. การใช้กิริยาท่าทางประกอบขณะพูด รวมถึงกิริยาอาการต่าง ๆ

7. การประสานสายตากับผู้ฟัง พิจารณาว่าใช้สายตาได้เหมาะสมเพียงใด

8. ท่วงทำนองลีลาการใช้เสียงและความชัดเจนในการออกเสียง สังเกตดูท่วงทำนองลีลาการใช้เสียงว่าเหมือนท่วงทำนองการสนทนาในชีวิตประจำวันหรือไม่ รวมถึงการออกเสียงว่าสามารถออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้องหรือไม่

9. การรักษาเวลาที่กำหนดให้พูด พิจารณาว่าใช้เวลาได้เหมาะสมเพียงใด

10. ความสนใจของผู้ฟัง มีมากน้อยเพียงใด

11. มารยาทของผู้ฟัง มีการคุยกันหรือลุกออกไปกลางคันหรือไม่

12. การตั้งคำถามของผู้ฟัง ผู้ฟังถามเพื่อลองภูมิหรือไม่ คำถามทำให้เกิดข้อคิด

13. ผลสำเร็จในการพูด ได้รับผลเพียงใด ซึ่งสังเกตได้จากปฏิกิริยาของผู้ฟัง

14. สรุปผลโดยส่วนรวมทั้งหมด โดยพิจารณาว่าการพูดนั้นควรอยู่ในระดับใด เช่น ดีมาก ดี พอใช้ ยังต้องปรับปรุง หรือยังใช้ไม่ได้ เป็นต้น

ลักษณะ สตะเวทิน (2536: 92) ได้กล่าวถึงการวิจารณ์การพูดไว้ว่า การวิจารณ์การพูด คือ การพิจารณาตัดสินเพื่อให้ทราบว่าผู้พูดพูดดีมากน้อยเพียงใด มีสิ่งใดเป็นข้อบกพร่องที่สามารถแก้ไขปรับปรุง ดังนั้น ปฏิกิริยาตอบกลับ (feedback) ของผู้ฟังจะเป็นด้วยการแสดงออกซึ่งอวัจนภาษา (Nonverbal Communication) เช่น ท่าทีที่แสดงออกด้วยความชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ โดยจะเป็นการแสดงออกด้วยวัจนภาษาของผู้ฟัง (Verbal Communication) จะเป็นการติชม เสนอแนะ วิจารณ์ ฯลฯ ก็ตาม ต่างก็เป็นการช่วยบอกให้ผู้พูดทราบถึงประสิทธิผลของการพูดโดยการนำผลเหล่านั้นมาปรับปรุง เปลี่ยนแปลงการพูดของตนในอนาคตต่อไปให้ดียิ่งขึ้นหรือถ้าสิ่งใดเหมาะสมอยู่แล้ว ก็ให้รักษาความเหมาะสมนั้นไว้ หรืออาจจะพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้น การประเมินผลการพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญและเป็นวิธีการวิเคราะห์ พิจารณา ตัดสินทั้งข้อดีและข้อเสียของผู้พูดว่าผู้พูดพูดได้ดีหรือไม่ดีเพียงใด มีเนื้อหาสาระ มีประโยชน์ต่อผู้ฟังหรือไม่การประมวลผลการ

พูดหรือการวิจารณ์การพูดนั้น ผู้ประเมินหรือผู้วิจารณ์จะต้องมีความรู้ในหลักการที่เที่ยงธรรมในการวิจารณ์การพูด โดยพิจารณาจากสิ่งที่เป็นประเด็นสำคัญๆ ดังนี้

1. เนื้อหาสาระ พิจารณาว่า การพูดนั้นเป็นการพูดได้ตรงตามจุดมุ่งหมายหรือไม่
2. การใช้เสียง และภาษามีความชัดเจนแสดงถึงรสนิยมในการพูดหรือไม่
3. มีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟัง สถานที่ และโอกาสที่พูดเพียงใด
4. การใช้ลีลาและท่าทางประกอบการพูดมีความเหมาะสมหรือไม่
5. มีความกระตือรือร้นและความพร้อมในการพูดเพียงใด
6. มีการรักษาเวลาในการพูดเพียงใด
7. การใช้โสตทัศนอุปกรณ์ประกอบการพูดเป็นอย่างไร

วิธีช ลภีรัตนกุล (2543: 406) ได้กล่าวไว้ว่า การวิจารณ์การพูด ควรพิจารณาจาก

1. เนื้อหาสาระของเรื่อง วิเคราะห์ดูว่าเนื้อหาสาระของเรื่องที่มีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่แน่นอนหรือไม่ เช่น ระบุจุดมุ่งหมายไว้ว่าเป็นการพูดเพื่อชักจูงใจ แต่เวลาพูดจริงกลับมีลักษณะเป็นการให้ความรู้โดยทั่วไป ไม่มีการชักจูงใจ ฯลฯ

2. การจัดระเบียบเรื่อง พิจารณาและวิเคราะห์ดูถึงการจัดระเบียบเรื่องที่พูด การจัดลำดับขั้นตอนของเรื่อง การขึ้นคำนำ อารัมภบท รู้จักวิธีเชื่อมโยงความคิดจากจุดหนึ่งไปสู่อีกจุดหนึ่งได้อย่างแยกคาย เหมาะสมและสามารถสรุปจบได้อย่างรัดกุม

3. ท่วงทำนอง ลีลา การใช้ภาษา พิจารณาความกระชับ ชัดเจน ความเด่นชัดในความหมายของภาษาที่ใช้ ว่าสามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ชัดเจนมากน้อยเพียงไร มีชีวิตจิตใจหรือไม่ ไม่ซ้ำซากจนน่าเบื่อ ตลอดจนพิจารณาถึงการใช้น้ำเสียงหรือลีลาที่ไม่ช่วยในการสื่อสาร เช่น เอ้อ อ้า เอื้อ ฯลฯ

4. ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟัง พิจารณาว่าผู้พูดสามารถปรับตัวให้เข้ากับลักษณะของผู้ฟังและบรรยากาศทั่วๆ ไปของที่ประชุมได้มากน้อยเพียงไร

5. ความกระตือรือร้นและความพร้อม พิจารณาว่าผู้พูดมีความกระตือรือร้นหรือไม่ ผู้พูดพูดด้วยความกระปรี้กระเปร่า หรือหงอยเหงา ผู้พูดมีลักษณะพร้อมที่จะติดต่อสื่อสารกับผู้ฟังมากน้อยเพียงไร

6. การใช้กิริยาท่าทางประกอบ พิจารณาการใช้ท่าทางในขณะที่พูดเพื่อเสริมหรือประกอบความเข้าใจ นอกจากนี้ยังพิจารณาถึงกิริยาอาการต่างๆ เช่น กิริยาอาการที่สงบ สำรวม ไม่ประหม่าตื่นเต้นหรือกิริยาอาการที่ไม่สำรวม หลุกหลิก ฯลฯ เป็นต้น

7. การประสานสายตากับผู้ฟัง พิจารณาว่าผู้พูดใช้สายตาได้เหมาะสมเพียงไร สามารถสบตากับผู้ฟังได้หรือไม่ ผู้พูดก้มหน้าพูดตลอดเวลาไม่มองหน้าผู้ฟัง หรือผู้พูดแหงนหน้าพูดกับผู้ฟัง หรือขณะพูดชอบมองออกไปนอกห้องเสมอ ฯลฯ

8. การใช้เสียงและความชัดเจนในการออกเสียง พิจารณาว่ามีความชัดเจนและออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่ การออกเสียงควบกلمات ร ล ตลอดจนการออกเสียงคำต่างๆ ว่าถูกต้องหรือไม่ เช่น คำว่า “สัปดาห์” ออกเสียงเป็นสัปะดา เป็นต้น

9. การรักษาระยะเวลาที่พูด พิจารณาว่าสามารถรักษาระยะเวลาพูดได้ดีเพียงไร เช่น กำหนดให้พูดภายในเวลา 5 นาที แต่ผู้พูดพูดจบได้ในเวลา 10 นาที เป็นต้น หรือกำหนดให้พูดภายในเวลา 1 ชั่วโมง แต่ผู้พูดกับพูดจบในเวลา 30 นาที ฯลฯ

10. สรุปลงโดยส่วนรวมทั้งหมด หมายถึงสรุปลงโดยส่วนรวมทั้งหมดของการพูดนั้น ควรจะอยู่ในขั้นใด เช่น ดีมาก ดี พอใช้ หรือยังใช้ไม่ได้ เป็นต้น

ฐานสันทร์ วงศ์สุวรรณะ (2547: 23) ได้อธิบายเกี่ยวกับการวิจารณ์การพูดไว้ว่า การวิจารณ์การพูด คือกระบวนการตัดสินหรือสรุป เป็นข้อยุติเกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ทราบว่าผู้พูดมีความสามารถในการพูดมากน้อยเพียงใด โดยอาศัยพิจารณาอย่างรอบคอบจากข้อมูลที่มีอยู่ แล้วใช้วิจารณ์ตามกรอบการพิจารณาก่อนสรุปผล ว่ามีสิ่งใดเป็นข้อบกพร่องที่สมควรแก้ไขปรับปรุง

พิมพ์พารณ บัญประเสริฐ (2558: 148-151) ได้กล่าวถึงการวิจารณ์การพูดไว้ดังนี้ การวิจารณ์การพูด ก็คือการฟังอย่างใคร่ครวญถึงเนื้อหาสาระ ร่วมกับการวิจารณ์บุคลิกภาพ และกลวิธีการนำเสนอของผู้พูดโดยพยายามหลีกเลี่ยงการใช้ความพึงพอใจส่วนตัวของผู้วิจารณ์ หรือเสียงของผู้ฟังส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ เพราะไม่สามารถเป็นข้อสรุปที่ชัดเจน เหตุผลประการแรกเนื่องจากผู้ฟังแต่ละคนอาจให้ความสนใจในบางเรื่องมากน้อยต่างกัน เช่น บางคนให้ความสำคัญกับการแต่งกาย การใช้ภาษา การใช้เสียงอุปกรณ์ที่เตรียมมา เป็นต้น ทำให้อาจละเลยเรื่องอื่นๆ ไป ประการที่สองคือแบบของการพูดที่ดี ของผู้ฟังแต่ละคนนั้นอาจต่างกัน เช่น บางคนใช้ตนเองเป็นเกณฑ์เปรียบเทียบกับนั้น หากผู้พูดสามารถถ่ายทอดเรื่องราวได้อย่างคล่องแคล่วมากกว่า มีสิ่งดีมากกว่า หรือบุคลิกดีกว่าตนก็ถือว่าผู้พูดท่านนั้นเป็นคนที่พูดดี ในขณะที่บางคนใช้นักพูดที่ตนเองชื่นชอบ ซึ่งอาจเป็นบุคคลที่มีอารมณ์ขันพูดจาสนุกสนาน มีลีลาในการพูดน่าสนใจเป็นแบบอย่างของนักพูดที่ดี หากผู้พูดไม่ได้มีลักษณะดังที่กล่าวมา ก็จัดว่าเป็นผู้พูดที่พูดไม่ดี เป็นต้น ดังนั้นหากสามารถฟังอย่างศึกษาวิเคราะห์ และวิจารณ์อย่างเป็นระบบ จะช่วยให้สามารถแยกแยะลักษณะการพูดที่ดี และไม่ดี ออกจากกันได้ ซึ่งการฝึกฟังและวิจารณ์การพูดของผู้อื่นบ่อยๆ นั้นจะทำให้เรียนรู้ข้อดี และข้อบกพร่องของผู้อื่น เพื่อไป

ปรับใช้ต่อไป แนวทางวิจารณ์การพูด การวิจารณ์การพูดแตกต่างจากการวิจารณ์งานเขียนอยู่มาก เพราะการพูดนอกจากจะมีภาษาถ้อยคำแล้วยังมีเรื่องของภาษาท่าทางและน้ำเสียงเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ผู้วิจารณ์จะต้องเป็นผู้สังเกตการณ์ในสถานการณ์จริงด้วยตนเอง เนื่องจากการวิจารณ์จากแถบเสียงบันทึกจะทำให้ไม่สามารถเห็นการใช้สีหน้าท่าทางการใช้สายตาการเคลื่อนไหว และความสามารถในการใช้อุปกรณ์อื่นๆ ประกอบการพูดอย่างสัมพันธ์กันได้ หรือหากจะวิจารณ์จากวีดิทัศน์ก็จะไม่สามารถทราบปฏิกิริยาของผู้ฟัง และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้หากผู้พูดนำเสนอในระยะเวลาอันสั้นผู้วิจารณ์จะต้องมีสมาธิในการฟังอย่างมากเพื่อพิจารณาจากสาระสำคัญให้ได้

การวิจารณ์การพูดควรเริ่มจากการอธิบายลักษณะของการพูด หรือวิเคราะห์การพูดเพื่อเป็นข้อสังเกตบันทึกข้อเท็จจริงไว้ เป็นข้อมูลเบื้องต้นเพื่อให้ผู้อื่นทราบข้อมูลเหล่านี้ไปพร้อมกันกับผู้วิจารณ์ และทำให้การวิจารณ์มีเหตุผลเพียงพอก่อนนำไปสู่ข้อสรุป เมื่อได้บันทึกการสังเกตจากการฟังเพื่อตอบปัญหาว่าพูดเป็นอย่างไรแล้วขั้นต่อไปผู้วิจารณ์ควรพิจารณาในแต่ละประเด็น โดยพยายามตั้งคำถามและหาคำตอบว่า เมื่อผู้พูดมีลักษณะเป็นเช่นนั้นแล้วทำให้เกิดสิ่งใดตามมา ซึ่งในแต่ละประเด็นมีแนวทางในการวิจารณ์และวิเคราะห์ดังนี้

1. ชื่อผู้พูดเป็นใคร ชายหรือหญิง ทำอาชีพอะไร มีชื่อเสียงหรือไม่ การที่ผู้พูดเป็นที่รู้จัก หรือไม่เป็นที่รู้จัก ส่งผลอย่างไรต่อการพูดหรือปฏิกิริยาของผู้ฟังบ้างหรือไม่
2. พูดเรื่องอะไรผู้พูดสามารถเลือกเรื่องที่จะพูดได้เหมาะสมกับตนเองหรือไม่ หรือเลือกเรื่องที่จะพูดกับผู้ฟังได้เหมาะสมมากน้อยเพียงใด หรือเรื่องมีความน่าสนใจหรือไม่อย่างไร
3. พูดโดยใช้วิธีการใดผู้พูดเลือกวิธีพูดโดยมีต้นฉบับท่องจำ อ่านจากต้นฉบับ หรือมีอุปกรณ์ช่วยในการนำเสนออย่างไร มีความเหมาะสมหรือไม่ ส่งผลต่อบุคลิกภาพและการพูดครั้งนั้นอย่างไรทำให้ผู้ฟังรู้สึกอย่างไร
4. พูดเพื่ออะไร ผู้พูดวางจุดมุ่งหมายการพูดไว้อย่างไร สามารถเลือกเรื่อง วางโครงเรื่อง หาตัวอย่างสนับสนุน และพูดได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่
5. สถานที่ วัน เวลา พูดที่ไหนเมื่อไหร่ เวลาใด สภาพห้องเป็นอย่างไร ผู้พูดสามารถปรับการพูดของตนได้เหมาะสมหรือไม่ หากสภาพห้องหรือกลุ่มผู้ฟังไม่เป็นไปตามที่ผู้พูดประเมินสถานการณ์ไว้ตอนแรก ผู้พูดมีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไร
6. กลุ่มผู้ฟังผู้ฟังเป็นใครมีเพศ วัย สถานภาพ อาชีพ การศึกษา จำนวนเป็นอย่างไร ใช้กลุ่มเป้าหมายในการพูดครั้งนี้หรือไม่ ส่งผลอย่างไรต่อการพูด

7. การแต่งกายผู้พูดแต่งกายอย่างไร เหมาะสมกับโอกาสที่พูดหรือไม่ สถานที่ กลุ่มผู้ฟังซึ่งการแต่งกายที่ดีสำหรับสถานที่หนึ่ง อาจไม่เหมาะกับกลุ่มผู้ฟังอีกกลุ่มหนึ่งเนื่องจากสร้างความรู้สึกเป็นทางการหรือความรู้สึกแตกแยกก็เป็นได้ การประเมินเรื่องการแต่งกายจึงควรพิจารณาเรื่องความเหมาะสมเป็นเกณฑ์

8. การปรากฏกายในช่วงแรกก้าวเดินออกมาพูดอย่างไร มีความพร้อมหรือความมั่นใจแสดงออกถึงความกระตือรือร้นมากน้อยเพียงใด การปรากฏกายดังกล่าวช่วยสร้างความรู้สึกพอใจให้กับผู้ฟัง

9. การทักทายที่ประชุม ใช้ภาษาและท่าทางทักทายที่ประชุมอย่างไร

10. การเปิดเรื่องมีการนำเข้าสู่เรื่องเป็นอย่างไร น่าสนใจมากน้อยเพียงใด

11. การลำดับความถ่ายทอดเรื่องราวเป็นไปตามลำดับชัดเจนมุ่งเข้าสู่ประเด็นและจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่

12. สร้างความสนใจผู้พูดสร้างความสนใจและรักษาความสนใจของผู้ฟังให้คงอยู่ตลอดเวลา พูดอย่างไร เช่น เลือกเรื่องและตัวอย่างที่น่าสนใจ เลือกวิธีการนำเสนอที่น่าสนใจ เลือกใช้ภาษาที่น่าสนใจ

13. การใช้สายตาการใช้สายตาของผู้พูดทั่วถึงและมีความหมายหรือไม่ หรือเพียงแค่วาดตามองให้ทั่วห้องแต่ไม่สบตาเพื่อพูดคุยหรือถ่ายทอดความรู้สึกกับใครเลย

14. การใช้สีหน้าเป็นไปโดยธรรมชาติเหมาะสมกับเรื่องราวหรือไม่

15. การใช้ท่าทางเป็นไปอย่างธรรมชาติมีความพอดี และเหมาะสมหรือไม่อย่างไร

16. การใช้ภาษาชัดเจนถูกต้องเหมาะสม และน่าสนใจหรือไม่อย่างไร

17. ความน่าเชื่อถือบุคลิกภาพของผู้พูด ข้อมูลที่นำเสนอมีความน่าเชื่อถือหรือไม่

18. ความเป็นธรรมชาติ ความเป็นธรรมชาติในการแสดงออกในการพูดหรือไม่

19. การออกเสียง ความชัดเจนถูกต้องเหมาะสม การออกเสียงมีความชัดเจน มีอัตราความเร็วที่เหมาะสมกับเรื่อง และมีความดังเหมาะสมกับสถานการณ์ สถานที่ หรือจำนวนของผู้ฟังหรือไม่

20. น้ำเสียงที่ใช้เหมาะสมกับเรื่องและกลุ่มผู้ฟังหรือไม่อย่างไร

21. การปิดเรื่องการกล่าวลาผู้ฟังสามารถสรุปให้เห็นความสำคัญหรือทิ้งท้ายไว้ให้คิดอย่างน่าสนใจและน่าประทับใจหรือไม่

22. ภาพรวมการพูดเป็นธรรมชาติเข้าใจได้ชัดเจน น่าสนใจ น่าประทับใจ น่าเชื่อถือ ศรัทธาหรือไม่อย่างไร

23. ลักษณะเด่นของผู้พูดสิ่งที่สังเกตเห็นได้ชัดเจนในการพูดครั้งนี้คืออะไรผู้พูดมีลักษณะเด่นอย่างไร เช่น ภาษา น้ำเสียง มุมมองและการเรียบเรียงความคิด ความเป็นธรรมชาติและความเป็นกันเอง ความสามารถในการใช้อุปกรณ์ต่างๆ เสริมการพูด เป็นต้น

24. ข้อบกพร่องของผู้พูดที่พบอย่างชัดเจนสิ่งที่เป็นจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องของผู้พูดที่สังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนคืออะไรควรระมัดระวังเรื่องที่ไม่ใช่เป็นข้อบกพร่องโดยตรงของผู้พูด เช่น กล่าวว่ามีแม่บ้านไม่ได้ยกน้ำมาให้ต่อนี้เพราะเป็นการขัดจังหวะ ไม่ควรจัดห้องในลักษณะนี้เป็นต้น

25. ปฏิกริยาของผู้ฟัง ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมหรือให้ความสนใจการพูดครั้งนี้มากน้อยเพียงใด และจะเป็นการดีมาก หากสามารถทราบความคิดเห็นของผู้ฟังท่านอื่นด้วย เพื่อนำมาสรุปถึงความสำเร็จของการพูดครั้งนี้โดยวัดจากความพึงพอใจโดยส่วนรวมของผู้พูดอีกประการหนึ่ง

26. ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเมื่อฟังการพูดจบลงและได้ประมวลความคิดในแต่ละประเด็นที่กล่าวมาแล้วผู้วิจารณ์มีข้อสังเกตหรือข้อเสนอแนะใดเพิ่มเติมหรือไม่

จากนั้นผู้วิจารณ์จึงนำข้อสังเกตทั้งหมดมาเรียบเรียงเป็นบทวิจารณ์ต่อไปซึ่งในการวิจารณ์นั้นควรยกตัวอย่างคำพูด หรือสถานการณ์ประกอบเพื่อให้เห็นจริงมากขึ้น โดยในการวิจารณ์อาจจะกล่าวไปตามลำดับเวลา จากที่ผู้พูดปรากฏกายจนกระทั่งจบการพูด หรืออาจจะวิจารณ์เป็นประเด็นตามแต่ผู้วิจารณ์จะเห็นควร ในปัจจุบันมีเทคโนโลยีที่ช่วยในการนำเสนอการพูดให้น่าสนใจและสะดวกในการให้ข้อมูลประกอบการพูดเพิ่มมากขึ้น เช่น คอมพิวเตอร์โปรแกรมการนำเสนอ เป็นต้น ดังนั้นนอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วในการวิจารณ์ ซึ่งควรจะมีเรื่องของความสามารถในการเลือกสรร จัดทำอุปกรณ์ต่างๆ เข้ามาเสริมให้การนำเสนอที่น่าสนใจและช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นด้วย นอกจากนี้การวิจารณ์การพูดของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในช่วงเวลาหนึ่งอาจไม่ใช่ข้อสรุปที่จะตัดสินว่า ผู้พูดพูดดีหรือไม่ เนื่องจากคนแต่ละคนอาจมีบุคลิกภาพ ความรู้ ความถนัด ประสบการณ์ และมุมมองที่แตกต่างกัน ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการพูดด้วยสถานการณ์แวดล้อมเอง ก็มีส่วนต่อการพูดเช่นกัน ดังนั้นการวิจารณ์จึงไม่ควรกระทำไปเพื่อตัดสินหรือด่วนสรุป

การวิจารณ์การพูดเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้พูดทราบว่า การพูดของตนเองนั้นยังมีข้อบกพร่องใดอยู่บ้าง เหตุใดการพูดในบางครั้งจึงไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้เท่าที่เราตั้งไว้ การวิจารณ์การพูดนั้น ผู้วิจารณ์ต้องมีใจที่เป็นกลางไร้ซึ่งอคติในการวิจารณ์ ดังนั้นงานวิจัยใน

ครั้งนี้ จึงต้องมีการวิจารณ์การพูดมาอยู่ในกระบวนการของเครื่องมือ เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มทดลองได้ฝึกฝนในการเป็นผู้พูดที่ดี จึงจำเป็นต้องอาศัยการวิจารณ์การพูด เพื่อพัฒนาให้ตนเองมีทักษะการพูดที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

8. การจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการพูด

การพูดเป็นทักษะสำคัญที่ต้องฝึกฝนผู้เรียนให้เกิดความชำนาญ มีโอกาสและประสบการณ์ในการพูด เพื่อเป็นนักพูดที่ดี ผู้สอนหลายๆ ท่าน จึงมีแนวทางการสอนอย่างหลากหลาย เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน

ฉัตรวรรณ ตันนะรัตน์ (2523: 372-376) ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการพูดไว้ว่า สอนแบบอภิปราย (Class Discussion) เป็นการสอนที่ฝึกฝนการพูดของนักเรียนได้มีประสิทธิภาพ ในการเรียนส่วนใหญ่แล้ว ผู้เรียนมักจะพบกับการเรียนที่ใช้สัญลักษณ์ ดังนั้นการเรียนจึงเป็นไปในรูปแบบของนามธรรม (Abstract) มากกว่าความเป็นจริง การศึกษาสมัยใหม่ได้ตระหนักถึงความยากลำบากในการเรียนแบบนามธรรมมาก ฉะนั้นจึงได้สอนที่เน้นการสอนในรูปแบบของการสอนแบบอภิปราย (Class Discussion) ซึ่งเป็นการสอนที่ผู้เรียนจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับความความเป็นจริง (Reality) นั่นก็คือการแสดงออกซึ่งอาจจะทำให้การเรียนนั้นเข้าใจแจ่มแจ้ง และจดจำได้นาน

1. ความสำคัญของการสอนแบบอภิปราย การพูดอภิปรายในชั้น เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดส่วนหนึ่งของการสอนหนังสือ เป็นวิธีการสอนที่มีผลเหนือกว่าการสอนแบบบรรยาย หรือการสอนแบบสาธิต หรือการให้เด็กเอาแบบฝึกหัดไปทำเป็นการบ้าน การค้นคว้าทางด้านจิตวิทยาการเรียนการสอน ได้ปรากฏผลออกมาว่า การเรียนแบบอภิปรายจะทำให้ผู้เรียนจดจำวิชาที่เรียนได้ดีและแม่นยำกว่าการเรียนด้วยกันฟังคำบรรยาย ทั้งนี้ก็เป็นเพราะว่าการเรียนแบบอภิปรายนั้น ผู้เรียนมีอิสระเสรีที่จะพูดและถาม ในขณะที่ผู้เรียนกำลังฟังผู้อภิปรายอื่นพูดแสดงความคิดเห็นนั้น ความรู้สึกนึกคิดของเขาจะพัฒนาไปในรูปของ “การเตรียมพร้อม” ที่จะวิจารณ์ ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม และที่จะถาม แต่การรับฟังความคิดการวิจารณ์ และการตัดสินใจเห็นด้วยกับเรื่องที่ได้รับฟังนั้น เป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาจำกัด ไม่มีเวลาที่จะใช้คิดตัดสินใจมาก ดังนั้นขบวนการเรียนทั้งหลายจึงฝังติดแน่นและอยู่นาน

2. หน้าที่ของผู้ร่วมอภิปรายในชั้น ในชั้นเรียนผู้ที่มีส่วนร่วมอภิปรายในชั้นก็คือ ครูและนักเรียน

2.1 ครู ครูคือผู้นำการอภิปรายที่ดี ครูจะต้องสร้างความเป็นกันเอง สร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันระหว่างครูและนักเรียน เพราะถ้าปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้ว เหตุการณ์ภายในห้องเรียนจะยุ่งเหยิงจนไม่มีระเบียบ เพราะนักเรียนอาจทำการกลั่นแกล้งครู และครูก็จะพยายามเอาชนะนักเรียน

2.2 นักเรียน นักเรียนซึ่งเป็นผู้อภิปราย ควรเข้าใจถึงหลักเกณฑ์ของการอภิปราย ดังได้กล่าวมาแล้ว ควรจะเข้าใจว่าการอภิปรายนั้นมิใช่การตอบคำถาม ไม่ได้หมายความว่าผู้ใดตอบได้หมดก็จะเป็นผู้ชนะ และไม่ใช่ว่าการถกเถียงกัน แต่การอภิปรายเป็นการแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ตลอดจนข้อคิดเห็นที่มีเหตุผล และมีหลักเกณฑ์ ถ้าจะมีการโต้แย้ง ก็ควรจะได้แย้งอย่างมีเหตุผล การอภิปรายมิได้หมายความว่า ผู้อภิปรายจะต้องช่วยกันพูดจนฟังไม่ได้ศัพท์ แต่หมายความว่าผู้อภิปรายจะต้องร่วมอยู่เป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีวัตถุประสงค์ของตนเอง แต่ละคนจะพูดในเวลาจำกัด จะแสดงความคิดเห็นที่มีเหตุผลเพื่อนำไปสู่วัตถุประสงค์ของการอภิปราย ตลอดจนให้คำแนะนำในที่สุด ผู้อภิปรายแต่ละคนควรยึดหลักเบื้องต้นในการอภิปราย คือ การเข้าใจและนับถือซึ่งกันและกัน ซึ่งหมายถึงการเคารพในความคิดเห็นของผู้อื่นด้วย

3. ชนิดของการพูดอภิปรายในห้องเรียน การพูดอภิปรายในห้องเรียนอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอภิปรายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา และการพูดอภิปรายสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

3.1 การพูดอภิปรายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษานั้น ผู้จะทำหน้าที่เป็นประธานหรือเป็นผู้ดำเนินการอภิปราย ครูจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่เด็กในวัยนี้มาก เพราะเด็กในวัยนี้ยังมีประสบการณ์น้อย ในการดำเนินการอภิปราย ครูอาจจะพูดนำการอภิปรายด้วยการตั้งปัญหา ยกตัวอย่าง เช่น ถ้าครูจะให้นักเรียนพูดเกี่ยวกับเรื่อง “ระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน” หรือ “วิธีข้ามถนนด้วยความปลอดภัย” ครูอาจจะเริ่มต้นด้วยการให้เด็กคนใดคนหนึ่งอธิบายถึงกฎหรือหลักเกณฑ์ และให้เด็กคนอื่น ๆ พูดเพิ่มเติม หรือครูอาจจะเปลี่ยนวิธีการทั้งหมดให้เป็นเกมส์กีฬาและการเล่น นั่นคือสมมติให้นักเรียนคนหนึ่งในชั้นเป็นนักเรียนเข้าใหม่ ผู้ซึ่งต้องการจะรู้เกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนจากเพื่อน ๆ แล้วให้นักเรียนในห้องผลัดเปลี่ยนกันพูดถึงระเบียบข้อบังคับนั้น ๆ วิธีดังกล่าวนี้เป็นวิธีคล้าย ๆ กลับการทบทวนบทเรียน และใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถมต้น ๆ ซึ่งจะพื้นฐานไปสู่การอภิปรายขั้นสูงต่อไป

3.2 ในกรณีที่เด็กอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาชั้นนั้น ก็ควรจะใช้วิธีที่เป็นพิธีการมากขึ้น คือ แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 6-8 คน เราตั้งหัวข้อสำหรับอภิปรายเป็นรูปคำถาม เช่น “ทางโรงเรียนควร

จะจัดทัศนศึกษาออกสถานที่หรือไม่” หรือ “ควรจะจัดนักเรียนให้เป็นเจ้าหน้าที่จราจรสำหรับโรงเรียนหรือไม่” หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนในกลุ่มอภิปรายกันเอง เป็นต้น ครูอาจจะใช้วิธีที่ไม่เป็นพิธีการ (Informal) ก่อน เมื่อนักเรียนมีประสบการณ์มากขึ้น จึงเปลี่ยนเป็นวิธีที่เป็นพิธีการ (Formal) ซึ่งอาจเป็นการอภิปรายแบบ Panel หรือ แบบสัมมนา (Seminar) ก็ได้ ส่วนใหญ่ที่จะนำอภิปรายนั้น ควรจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สังคมหรือเหตุการณ์สำคัญทางการเมือง หรือเรื่องเกี่ยวกับกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายทั่วไปที่ประชาชนทั่วไปควรรู้ไม่ว่านักเรียนจะทำการอภิปรายแบบใดก็ตาม ครูควรจะเป็นประธาน หรือผู้ดำเนินการอภิปรายเสมอ และการอภิปรายทั้งหลายคนอยู่ในรูป (Form) ตัวปัญหา วัตถุประสงค์ วิธีแก้ปัญหาที่อาจเป็นผล การแก้ปัญหา และข้อเสนอแนะ

บุษยากร ช้ายขวา (2558: 6) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการพูดไว้ว่า การเรียนด้วยกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เป็นการแก้ปัญหาทักษะการพูดเนื่องด้วยทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันแทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรง แต่เป็นการสอนกันแบบตัวต่อตัวกับเพื่อนแทน โดยเพื่อนสามารถช่วยเหลือแนะนำเพื่อนได้โดยตรง ทำให้ลดความประหม่าและเพิ่มความมั่นใจในการฝึกฝนการพูดมากขึ้น เป็นการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันโดยให้นักเรียนที่เก่งกว่าได้ มีโอกาสถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนที่อ่อนกว่าภายในกลุ่มเดียวกันจากความคุ้นเคยความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ที่ใกล้เคียงกันทำให้การถ่ายทอดและการสื่อสารระหว่างเพื่อนด้วยกันมีความเข้าใจและเข้าถึงกันอย่างง่ายขั้นถ้านักเรียนไม่เข้าใจหรือสงสัยเนื้อหาใดก็สามารถซักถามกันได้โดยตรงทันทีซึ่งจะทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพและมีความสุขในการเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการพูด สรุปได้ว่ากิจกรรมการสอนสมัยใหม่ จะเน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติฝึกฝนด้วยตนเองเพื่อให้เกิดความสามารถในการพูด และพัฒนาเป็นทักษะเฉพาะของตนเอง

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ซึ่งมีกิจกรรมการพูดอภิปรายและการจับกลุ่มแบบเพื่อนช่วยอยู่ในขั้นตอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิด จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพูด เป็นกิจกรรมที่เน้นการเรียนแบบร่วมมือเป็นส่วนใหญ่ ทั้งการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน การจับคู่ การจับกลุ่ม ที่เน้นการเรียนรู้แบบเป็นระบบสังคม มีการอภิปรายกับเพื่อนร่วมกลุ่ม ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะได้รวดเร็วขึ้น เนื่องจากว่า หากนักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ได้มีการอภิปรายข้อมูลร่วมกัน ทำให้เกิดการสังเคราะห์ข้อมูลจากหลายๆ คน เกิดการระดมสมอง แก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดจากหลายๆ มุมมอง ทำให้การฝึกฝนใน

การพูดของนักเรียนมีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียนรู้ด้วยตัวเองเพียงผู้เดียว นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกฝนการช่วยเหลือซึ่งกันและกันและกัน จนทำให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนนักเรียนด้วยกัน และยังส่งผลไปถึงบรรยากาศภายในห้องเรียนทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนเรื่องการพูดมากขึ้น

9. เกณฑ์การประเมินการพูด

เกณฑ์การประเมินการพูด เป็นการประเมินสภาพจริง จากการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายให้ผู้ปฏิบัติ จะเป็นงานหรือสถานการณ์ที่เป็นจริง (Real Life) หรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง จึงเป็นงานที่มีสถานการณ์ซับซ้อน (Complexity) และเป็นองค์รวม (Holistic) มากกว่างานปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนรู้ทั่วไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 : 20)

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542: 300) ได้อธิบายเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินการพูดไว้ดังนี้ การประเมินการพูดต้องมุ่งเน้นในสิ่งต่อไปนี้คือ 1) ตั้งปัญหาถามเพื่อให้ตอบ ดูว่าตอบตรงคำถามตรงประเด็นหรือไม่ 2) กำหนดหัวข้อให้ แล้วให้ออกมาเล่าหน้าชั้นให้เพื่อนและครูฟัง 3) ให้เล่าเรื่อง เล่านิทาน หรือเล่าประสบการณ์ที่ประทับใจของตนให้ฟัง 4) ตั้งปัญหาแล้วให้ร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ 5) ให้ดูภาพแล้วให้บรรยายด้วยการพูด 6) ให้ออกมารายงานหน้าชั้น สังเกตการพูด ตลอดจนท่าทาง มารยาทและการใช้ถ้อยคำภาษา

เกณฑ์การประเมินการพูดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาเป็นแบบประเมินการพูดตามสภาพจริง (Scoring Rubric for Oral Presentation) แบบประเมินมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับแบ่งการวัดสมรรถภาพการพูดของผู้เรียนเป็น 4 ด้าน ตามระดับช่วงชั้นประถมศึกษาตอนปลาย คือ 1) เนื้อหา 2) การใช้เสียง 3) การแสดงความคิดเห็น 4) มารยาทและบุคลิกภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541:15)

โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำรูปแบบหัวข้อการวัดสมรรถภาพการพูดของผู้เรียนทั้ง 4 ด้าน ของกระทรวงศึกษาธิการมาปรับเปลี่ยนและเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางปีพุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด

จำเนียร เงามาม (2555: 107) การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้เรื่องพันธะเคมีด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้เรื่องพันธะเคมีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

โดยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดโดยใช้ชุดกิจกรรมจำนวน 7 ชุดใช้เวลา 14 คาบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นการเลือกแบบเจาะจง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนโคกตะเคียนวิทยาอำเภอทาบเชิงจังหวัดสุรินทร์จำนวน 26 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ 1) แผนจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด 2) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องพันธะเคมี 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน 4) แบบทดสอบวัดความเข้าใจ 5) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 83.31 / 75.63 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 70/70 จากการทดสอบทางสถิติค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระต่อกันพบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ทั้งนี้ผู้สอนได้ทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเสร็จสิ้นแล้วผ่านไปสองสัปดาห์โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดิมจำนวน 30 ข้อพบว่านักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ความคงทนในการเรียนสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเฉลี่ย และจากการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับมากที่สุด

มานพ นามมณี (2559: 87) ได้ศึกษาผลของการพัฒนาชุดฝึกอบรม เรื่อง การพัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด สำหรับครูระดับประถมศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาชุดฝึกอบรม เรื่องการพัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด 2) เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ของครูที่เข้ารับการอบรมด้วยกิจกรรมการพัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของครูที่ได้เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด กลุ่มตัวอย่างเป็นครูและบุคลากรทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความรู้ แบบประเมินผลการปฏิบัติ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบประเมินชุดฝึกอบรม ผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดฝึกอบรมอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูผู้เข้าอบรมมีคะแนนเฉลี่ยหลังอบรมสูงกว่าคะแนนก่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลการพัฒนาแอปพลิเคชันของครูที่เข้ารับการอบรมพบว่า โดยรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด 4) ผลการศึกษาความพึงพอใจของครูที่เข้าอบรม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อิศรภักดิ์ หล้าหา (2559: 81) ได้ศึกษาผลของการพัฒนาชุดฝึกอบรมส่งเสริมครูในการพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ด้วยโปรแกรมเดสทอปออร์เทอร์ โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด การวิจัยครั้งนี้

มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาชุดฝึกอบรมส่งเสริมครูในการพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ด้วยโปรแกรมเดสทอปออร์เทอร์ โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของครูที่เข้ารับการฝึกอบรมส่งเสริมครูในการพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ด้วยโปรแกรมเดสทอปออร์เทอร์ โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ ครูและบุคลากรทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ภาพสิทธิ์ ร้อยเอ็ด และมหาสารคาม จำนวน 30 คน ที่สมัครเข้าอบรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดฝึกอบรม 2) แบบทดสอบความรู้ 3) แบบประเมินผลการปฏิบัติ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ ผลวิจัยพบว่า 1. คุณภาพชุดฝึกอบรมส่งเสริมครูในการพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ด้วยโปรแกรมเดสทอปออร์เทอร์ โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด โดยมีคะแนนหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการประเมินความพึงพอใจของครูที่เข้ารับการอบรมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

ทัตริรินทร์ บุญพร้อม (2559: 148) การพัฒนาบทเรียนแบบผสมผสานด้วยเทคนิคการเรียนรู้เพื่อนคู่คิดเพื่อส่งเสริมสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาบทเรียนแบบผสมผสานด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดเพื่อส่งเสริมสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนแบบผสมผสานก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีที่เรียนด้วยบทเรียนที่พัฒนาขึ้นกับการเรียนแบบปกติ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตานีวิทยา อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 66 คน แบ่งเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มทดลอง จำนวน 34 คน และ กลุ่มควบคุม จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บทเรียนแบบผสมผสานที่พัฒนาขึ้น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยี และแบบสอบถามความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนแบบผสมผสานด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดเพื่อส่งเสริมสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เมกุยแกนส์เท่ากับ 1.20 2) นักเรียนที่เรียนแบบผสมผสานที่พัฒนาขึ้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสมรรถนะสำคัญของ

ผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 3) นักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบผสมผสานกับการเรียนแบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนแบบผสมผสานอยู่ในระดับมาก

อภิรดี พุดเผือก (2559: 128) การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและเพื่อนคู่คิดที่มีการแข่งขันเป็นทีมภายใต้สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ผสมผสานระหว่างวิธีการเรียนรู้ออนไลน์และออฟไลน์การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อสังเคราะห์ระบบที่พัฒนาตามรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและเพื่อนคู่คิดที่มีการแข่งขันเป็นทีมภายใต้สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ผสมผสานระหว่างวิธีการเรียนรู้ออนไลน์ออฟไลน์ 2) เพื่อประเมินรูปแบบการเรียนรู้พัฒนาบทเรียน 3) เพื่อหาประสิทธิภาพผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน 4) เพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนรายวิชาการวิเคราะห์และออกแบบระบบที่พัฒนาตามรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและเพื่อนคู่คิดที่มีการแข่งขันเป็นทีมภายใต้สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ผสมผสานระหว่างวิธีการเรียนรู้ออนไลน์ออฟไลน์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็นสองกลุ่มคือกลุ่มผู้เชี่ยวชาญคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจากสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ จำนวน 47 ท่าน และกลุ่มผู้เรียนระดับปริญญาตรีหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิตสาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์และสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศมหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1)แบบสัมภาษณ์ 2)แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายรอบที่ 1 3)แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายรอบที่ 2 4)แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายรอบที่ 3 5)แบบประเมินรูปแบบการเรียนรู้ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ผลการสังเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนหลัก คือ 1)เตรียมการ 2)ขั้นนำ 3) การเรียนรู้แบบผสมผสาน 4) ขั้นสรุปและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2) ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ประสิทธิภาพของบทเรียนเท่ากับ 87.4/86.8 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนที่พัฒนาตามรูปแบบการเรียนรู้ที่สังเคราะห์ขึ้นในระดับมาก

ชรินทร์ สงสกุล (2559:99) การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม 2) เปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดดอนโพธิ์ทอง อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 13 คน ได้มาโดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 19 แผนโดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1.00 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์มีค่าความเชื่อมั่น = 0.96 ผลวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปิยะนุช เจียมจันทร์ (2560: 132) การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนแบบเพื่อนคู่คิดโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องคำราชาศัพท์ การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำราชาศัพท์ 2) หาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ 1) แบบทดสอบการอ่านจับใจความฉบับก่อนเรียนและฉบับหลังเรียน 2) แบบสำรวจแบบการเรียนรู้ 3) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5) แบบประเมินคุณภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 6) แบบสอบถามความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประกอบด้วยเนื้อหา 3 บท ได้แก่ ความหมายและความสำคัญของราชาศัพท์ วิธีใช้ราชาศัพท์ และหมวดของคำราชาศัพท์ และมีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับมาก 2) กระบวนการสอนแบบเพื่อนคู่คิด โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีประสิทธิภาพ 88.44/85.56 สูงกว่าเกณฑ์กำหนด 80/80 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังมีค่าสูงมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ความพึงพอใจ

ของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการสอนแบบเพื่อนคู่คิด โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

สุมาลี ชุบุญ (2560: 122) ผลการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับผังกราฟิกที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยของ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม 3) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 4) ศึกษาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีแบบการเรียนรู้ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบางหญ้าแพรก แบ่งเป็น กลุ่มทดลอง 28 คน และกลุ่มควบคุม 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ แบบทดสอบการอ่านจับใจความฉบับก่อนเรียนและฉบับหลังเรียน และแบบสำรวจแบบการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการจัดกิจกรรมการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับผังกราฟิก และแผนการจัดกิจกรรมการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดที่ไม่ใช่ผังกราฟิก ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ร่วมกิจกรรมการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับผังกราฟิกมีคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ร่วมกิจกรรมการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดที่ไม่ใช่ผังกราฟิกมีคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ร่วมกิจกรรมการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับผังกราฟิกมีคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ร่วมกิจกรรมการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดที่ไม่ใช่ผังกราฟิก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) คะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนรายบุคคลเมื่อวิเคราะห์ตามแบบการเรียนรู้ เรียงลำดับจากคะแนนสูงไปต่ำ ได้แก่ นักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้แบบการดูหรือมองเห็น การสัมผัสหรือเคลื่อนไหวร่างกาย และการฟังหรือได้ยิน ตามลำดับ

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูด

อังคณา ภากรสวัสดิ์ (2556: 87) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สถานการณ์จำลอง การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษา

ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สถานการณ์จำลองตามเกณฑ์ 75/75 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิภาพผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สถานการณ์จำลอง 3) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สถานการณ์จำลองระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขนาน อำเภอศรีสาคร จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 20 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สถานการณ์จำลองสองแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติให้คะแนนแบบรูปิกจำนวน 4 ข้อ ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.40 / 79.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75 / 75 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.5860 หรือคิดเป็นร้อยละ 58.60 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ร้อยละ 58.60 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภัทราวรรณ ทองแก้ว (2556: 88) พัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและนำเสนองานผ่านโซเซียลเน็ตเวิร์ค มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและนำเสนองานผ่านโซเซียลเน็ตเวิร์ค ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีนักเรียนอย่างน้อยร้อยละ 70 มีความสามารถในการพูดผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติและนำเสนองานผ่านโซเซียลเน็ตเวิร์คในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/8 โรงเรียนสีคิ้วสวัสดิ์ผดุงวิทยา อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 44 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 6 ชนิดคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นหลัก จำนวน 5 แผน 2) เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน 3) แบบประเมินตนเองใน

การพูดภาษาอังกฤษ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษ 5) แบบประเมินทักษะการพูด และกิจกรรมในการทดสอบการพูด 6) แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติในการฝึกทักษะการพูดและนำเสนอผลงานผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์ค จากวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและนำเสนอผลงานผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์คของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษา ปีที่ 4 มีความสามารถนักการพูดผ่านเกณฑ์จากการประเมินระหว่างเรียนเฉลี่ยร้อยละ 81.30 การทดสอบการพูดหลักเรียนทั้งห้าแผนเฉลี่ยร้อยละ 8.0 และการทดสอบการพูดหลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 77.05 โดยมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมินจำนวน 44 คนคิดเป็นร้อยละ 100 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการพัฒนาความสามารถและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณา แต่ละด้านพบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือด้านสื่ออุปกรณ์และกิจกรรมรองลงมาคือด้านการวัดและ ประเมินผลด้านเนื้อหาสาระและการจัดการเรียนการสอน

ไชยวัฒน์ อารีโรจน์ (2557: 122) การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึก ทักษะการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตาม เกณฑ์ 80 / 80 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้าของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดรายงาน 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/10 โรงเรียนวิสุทธิรังสี อำเภอท่าม่วง จังหวัด กาญจนบุรี ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 45 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียน รายวิชาเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยวิชาการพูด เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า 1) แบบฝึก ทักษะการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้าแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้า 2) แบบประเมินความสามารถด้านการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้า 3) แบบสอบถามความคิดเห็น ของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้า ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะ การพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามมีค่าประสิทธิภาพ 82.24 / 85.46 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 2) ความสามารถด้านการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้าของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้ามี่ค่าเท่ากับร้อยละ 85.46 สูงกว่าเกณฑ์การประเมินร้อยละ 80 อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าอยู่ในระดับมากที่สุด

คันสนะ มุลทาตี (2557: 74) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีแสดงบทบาทสมมติ การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการแสดงบทบาทสมมติ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนน้ำหนาววิทยาคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนน้ำหนาววิทยาคม อำเภอ้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 20 คน ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลคือ 1) แผนการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 8 แผน 2) แบบประเมินทักษะด้านอยากพูดภาษาอังกฤษก่อน และหลังการทดลองแบบประเมินทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง 3) แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการแสดงบทบาทสมมติของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนโดยวิธีแสดงบทบาทสมมติในระดับมาก

บุษยากร ช้ายขวา (2558: 106) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2) ศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่แอบวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขตสาม ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 23 คนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน 2) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน = 3.22 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.35 และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 โดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งอยู่ในระดับมากโดยคะแนนเฉลี่ย = 4.26 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อด้าน

ครูผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 4.52 หน้ากากจากด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านเนื้อหาวิชาและด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยในต่างประเทศ

Usman (2015: 43) การพัฒนาความสามารถในการพูดโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักศึกษาที่วิทยาลัยเทคนิค Stain Ternate อินโดนีเซีย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด พบว่าครั้งที่ 1 ไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเท่ากับ 74.18 เพราะบรรยากาศในชั้นเรียน “ช่วงกลาง” ทำให้ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่คาดหวัง ดังนั้นจึงใช้เทคนิคครั้งที่ 2 โดยการทบทวนแผนการจัดการเรียนรู้ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในรอบที่ 2 มีค่าเท่ากับ 81.68 เป็นไปตามเกณฑ์ของความสำเร็จ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่ใช้เพื่อปรับปรุงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีประสิทธิภาพในการดำเนินการที่วิทยาลัยเทคนิค Stain Ternate

Marhaeni and other (2013: 9) ผลการศึกษาเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อความมั่นใจในสมรรถนะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา SMPN 6 ซิงการาจา อินโดนีเซียการวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาผลของเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อความมั่นใจในสมรรถนะการพูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา SMPN 6 ซิงการาจา อินโดนีเซีย ในปีการศึกษา 2556 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 121 คนเลือกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า 1) ความมั่นใจในสมรรถนะการพูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงขึ้น ($F = 754.104$ และ $sig = 0.000$; $p < 0.05$) 2) เทคนิคเพื่อนคู่คิดมีผลต่อสมรรถนะการพูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($F = 60.325$ และ $sig = 0.000$; $p < 0.05$)

Wati (2013: 5) ผลของการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดในเพื่อเพิ่มความสามารถในการพูดสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของ SMPN 5Kubungวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา นักเรียนที่มีทักษะการพูดสรุปความต่ำกว่าเกณฑ์กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของ SMPN 5Kubung ในปีการศึกษา 2013 มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 44 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 22 คน และ กลุ่มควบคุม 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบทดสอบ (Pre-Post test) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดสรุปความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สรุปได้ว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถแก้ปัญหาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของ SMPN 5 Kubung ในปีการศึกษา 2013 ได้

Fauziyati และ Istianah (2013: 8) ผลของการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน SMPN 3 Bangsalsari Jember การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน SMPN 3 Bangsalsari Jember ผลของการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดพบว่าการสอนการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน SMPN 3 Bangsalsari Jember โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดมีประสิทธิภาพในกระบวนการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของ SMPN 3 Bangsalsari Jember ในปีการศึกษา 2013

Raba (2017: 21) อิทธิพลของเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อการพัฒนาการพูดสื่อสารในห้องเรียนของวิทยาลัยนานาชาติ An-Najah ปาเลสไตน์ (EFL) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของเทคนิคเพื่อนคู่คิด (TPS) ในการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารของนักเรียนในห้องเรียน EFL ในการนี้นักวิจัยได้สัมภาษณ์ครู EFL ที่สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่วิทยาลัยนานาชาติ ELF และสังเกตเห็นการมีปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนของนักเรียน หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมแล้ว ผลการวิจัยพบว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารของนักเรียน สามารถสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน นอกจากนี้ นักศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ประยุกต์ยังตอบสนองได้ดีกว่านักศึกษาในคณะมนุษยศาสตร์ นอกจากนี้ นักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดยังมีผลการเรียนที่สูงขึ้น ดังนั้นอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถพัฒนาการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด” เป็นการศึกษาวิจัยแบบการวิจัยก่อนทดลอง (Pre Experimental Designs or Non Designs) แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง (The One - Group Pretest-Posttest Design) โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

- 1.1 ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2. ขั้นสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

- 2.1 แผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด
- 2.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
- 2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการ

เรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

3. ขั้นดำเนินการทดลอง

4. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

รายละเอียดของการดำเนินการทดลองตามขั้นตอนมีดังนี้

ขั้นเตรียมการ

1. ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ สารระมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดกลุ่มสาระ

การเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกัน

1.2 ศึกษาตำรา เอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

1.3 ศึกษาตำรา เอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

1.4 ศึกษาตำรา เอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลทางการพูด การวิจารณ์การพูด การประเมินผลตามสภาพจริง

1.5 ศึกษาตำรา เอกสาร ที่เกี่ยวกับหลักและวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด และสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

2. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 160 คน

2.2 การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 44 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ด้วยวิธีการจับสลาก

ขั้นสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือในการทดลองมีดังนี้คือ

1.1 แผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด

1.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบประเมินตามสภาพจริง (Rubric Scoring) มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ

1.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ

2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 แผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด

2.1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์

2.1.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

2.1.4 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2.1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายคาบ จำนวน 7 แผนการเรียนรู้ ตามเนื้อหา รายวิชา จำนวน 10 คาบเรียน โดยแผนที่ 1,2,4,6, เป็นการสอนหลักการพูดและแบ่งกลุ่มตามเทคนิคเพื่อนคู่คิดโดยแบ่งเป็นแผนขั้นที่ 1 คิดอิสระและ ขั้นที่ 2 เพิ่มทักษะจับกลุ่มจำนวน 50 นาที 1 คาบเรียน แผนที่ 3,5,7 เป็นการฝึกปฏิบัติการพูดในขั้นที่ 3 ร่วมประชุมผลลัพธ์ จำนวน 100 นาที 2 คาบ มีรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้ 1) สาระสำคัญ 2) มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด 3) จุดประสงค์การเรียนรู้ 4) ชิ้นงาน/ภาระงาน 5) กิจกรรมเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด 6) สื่อ/แหล่งเรียนรู้ 7) การวัดและประเมินผล 8) บันทึกหลังการสอน

การสอนด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) แบ่งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ได้เป็น 3 ขั้นตอนคือขั้นคิดอิสระ ขั้นเพิ่มทักษะจับกลุ่ม ขั้นร่วมประชุมผลลัพธ์ โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นคิดอิสระ (Think) นักเรียน ฟังหรือดู สื่อตามหัวข้อที่กำหนดให้แล้ว
พูดสรุป 3 ประเด็น คือ 1. สรุปความ 2. บอกความรู้
ที่ได้ และ 3. แสดงความเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง
หรือดู

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มทักษะจับกลุ่ม (Pair) นักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน โดยแบ่ง
นักเรียนตามระดับผลทดสอบก่อนเรียน คือ เก่ง
กลาง อ่อน (1:2:1) คละกันในแต่ละกลุ่ม นักเรียน
ในกลุ่มพูดทีละคนเพื่อสรุปเรื่องให้เพื่อนฟัง
จากนั้นให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มวิจารณ์
ข้อบกพร่องในการพูดและเสนอแนวทางแก้ไข

ขั้นที่ 3 ขั้นร่วมประชุมสรุป
ผลลัพธ์ (Share) นักเรียนทุกคนพูดสรุปความต่อกลุ่มใหญ่ (หน้าชั้น
เรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและแก้ไข
ข้อบกพร่องจากการพูดในระดับกลุ่มย่อยแล้ว

รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนจัดการเรียนรู้เรื่องความสามารถในการพูดตามเทคนิคเพื่อนคู่คิด จำนวน 7 แผน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 รายละเอียดแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด

แผน ที่	สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ลำดับขั้นตอนการสอน ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)	เวลา (นาที)
1	หลักการพูดสรุปความ พูดแสดงความรู้ ความ คิดเห็น	<u>ขั้นที่ 1 คิดอิสระ</u> นักเรียนศึกษาหลักการพูดสรุปความจากใบ ความรู้และออกแบบการพูดนำเสนอความรู้ที่ศึกษา จากใบความรู้ด้วยตนเอง <u>ขั้นที่ 2 เพิ่มทักษะจับกลุ่ม</u> นักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน พูดสรุปความ ให้เพื่อนฟัง ให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องใน การพูดและเสนอทางแก้ไข <u>ขั้นที่ 3 ร่วมประชุมผลลัพธ์</u> ครูสุ่มนักเรียนจำนวน 3 กลุ่ม พูดสรุปความต่อกลุ่ม ใหญ่ (หน้าชั้นเรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและ แก้ไขข้อบกพร่องในการพูดจากการพูดในระดับกลุ่ม ย่อยแล้ว	50
2	การพูดสรุปความจาก การฟังหรือดูเพลงใน ระดับกลุ่มย่อย	<u>ขั้นที่ 1 คิดอิสระ</u> นักเรียนฟังหรือดูเพลงตามความสนใจ และเรียบเรียงเนื้อหาสำหรับพูดตามประเด็น คือ 1. สรุปความเรื่อง 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดง ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟัง <u>ขั้นที่ 2 เพิ่มทักษะจับกลุ่ม</u> นักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน พูดสรุปให้เพื่อน ฟัง ให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูด และเสนอทางแก้ไข	50

ตารางที่ 3 รายละเอียดแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด (ต่อ)

แผน ที่	สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด ระดับชั้นประถมศึกษาปี ที่ 4	ลำดับขั้นตอนการสอน ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)	เวลา (นาที)
3	พูดสรุปความจากการฟัง หรือดูเพลงในระดับ ห้องเรียน	<u>ขั้นที่ 3 ร่วมประชุมผลลัพธ์</u> นักเรียนทุกคนพูดสรุปความต่อกลุ่มใหญ่ (หน้าชั้นเรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องในการพูดจากการพูดในระดับกลุ่มย่อยแล้ว	100
4	การพูดสรุปความจาก การฟังหรือดูนิทานใน ระดับกลุ่มย่อย	<u>ขั้นที่ 1 คิดอิสระ</u> นักเรียนฟังหรือดูนิทานตามความสนใจและเรียบเรียงเนื้อหาสำหรับพูดตามประเด็น คือ 1. สรุปความเรื่อง 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟัง <u>ขั้นที่ 2 เพิ่มทักษะจับกลุ่ม</u> นักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน พูดสรุปให้เพื่อนฟัง ให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูดและเสนอทางแก้ไข	50
5	พูดสรุปความจากการฟัง หรือดูนิทานในระดับ ห้องเรียน	<u>ขั้นที่ 3 ร่วมประชุมผลลัพธ์</u> นักเรียนทุกคนพูดสรุปความต่อกลุ่มใหญ่ (หน้าชั้นเรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องในการพูดจากการพูดในระดับกลุ่มย่อยแล้ว	100

ตารางที่ 3 รายละเอียดแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด (ต่อ)

แผน ที่	สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด ระดับชั้นประถมศึกษาปี ที่ 4	ลำดับขั้นตอนการสอน ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)	เวลา (นาที)
6	การพูดสรุปความจาก การฟังหรือดูข่าวใน ระดับกลุ่มย่อย	<u>ขั้นที่ 1 คิดอิสระ</u> นักเรียนฟังหรือดูข่าวตามความสนใจและเรียบเรียง เนื้อหาสำหรับพูดตามประเด็น คือ 1. สรุปความ เรื่อง 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดงความเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่ ฟัง <u>ขั้นที่ 2 เพิ่มทักษะจับกลุ่ม</u> นักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน พูดสรุปให้เพื่อน ฟัง ให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูด และเสนอทางแก้ไข	50
7	พูดสรุปความจากการฟัง หรือดูข่าวในระดับ ห้องเรียน (post-test)	<u>ขั้นที่ 3 ร่วมประชุมผลลัพธ์</u> นักเรียนทุกคนพูดสรุปความต่อกลุ่มใหญ่ (หน้าชั้น เรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและแก้ไข ข้อบกพร่องในการพูดจากการพูดในระดับกลุ่มย่อย แล้ว	100

2.1.5 นำแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูดเสนอให้
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้คำแนะนำ เพื่อพิจารณาความตรงตาม เนื้อหา การจัดกิจกรรม ความ
เหมาะสมกับเวลา เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์แล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการจัดการเรียนรู้ และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและ
ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (The Index
of Item Objective Congruence: IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 115) ระหว่างจุดประสงค์
เนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

+1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์

0 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์

-1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์

โดยพิจารณาจากสูตร

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

IOC = ค่าดัชนีความสอดคล้อง

R = ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

ΣR = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยค่า IOC ที่ได้จะต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่า
แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเหมาะสมกับงานวิจัย ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้
ได้ค่าความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67 - 1.0 (รายละเอียดในภาคผนวก ข.) เป็นค่าที่เหมาะสม
และยอมรับได้

2.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 7 แผน ไปใช้สอนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัย
ดำเนินการดังนี้

2.2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2551 และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน
เซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ เพื่อนำมากำหนดโครงสร้าง

2.2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูด จากเอกสารที่
เกี่ยวกับการวัดและประเมินการพูด การวิจารณ์การพูด และการประเมินตามสภาพจริง

2.2.3 สร้างแบบประเมินความสามารถในการพูด ของนักเรียน ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบประเมินการพูดตามสภาพจริง (Scoring Rubric for Oral Presentation)
(กระทรวงศึกษาธิการ, 2541: 15) แบบประเมินมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับแบ่ง

การวัดสมรรถภาพการพูดของผู้เรียนเป็น 4 ด้าน ตามระดับช่วงชั้นประถมศึกษาตอนปลาย คือ
1) เนื้อหา 2) การใช้เสียง 3) การแสดงความคิดเห็น 4) มารยาทและบุคลิกภาพ โดยมีรายละเอียด
แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2.4 สร้างเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบประเมินความสามารถในการพูดของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
1.เนื้อหา (4 คะแนน)	พูดครบทุก ประเด็น ตาม หัวข้อที่กำหนด คือสรุปความ บอกความรู้ และบอกข้อคิดได้ ถูกต้องครบถ้วน	พูดขาด 1 ประเด็น ตาม หัวข้อที่กำหนด คือสรุปความ บอกความรู้ และบอกข้อคิดได้ ถูกต้องครบถ้วน	พูดขาด 2 ประเด็น ตามหัวข้อที่ กำหนด คือสรุปความ บอกความรู้ และบอกข้อคิดได้ ถูกต้องครบถ้วน	พูดขาดมากกว่า 2 ประเด็นตามหัวข้อ ที่กำหนดคือสรุป ความบอกความรู้ และบอกข้อคิดได้ ถูกต้องครบถ้วน
2.การใช้เสียง (4 คะแนน)	ใช้เสียงดังชัดเจน ตลอดทั้งเรื่อง ไม่หยุดพูด กลางคัน ออกเสียงคำ ได้ถูกต้องทุกคำ	ใช้เสียงที่ไม่ ชัดเจน 1 แห่ง หยุดพูดกลางคัน 1 ครั้ง ออกเสียงคำ ไม่ถูกต้อง 1 คำ	ใช้เสียงที่ไม่ชัดเจน 2 แห่ง หยุดพูดกลางคัน 2 ครั้ง ออกเสียงคำ ไม่ถูกต้อง 2 คำ	ใช้เสียงที่ไม่ชัดเจน มากกว่า 2 แห่ง หยุดพูดกลางคัน มากกว่า 2 ครั้ง ออกเสียงคำ ไม่ถูกต้องมากกว่า 2 คำ
3.การแสดง ความคิดเห็น (4 คะแนน)	แสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับ ข้อดี ข้อเสียของ เรื่องอย่างชัดเจน มีเหตุผลทุก ประเด็น	แสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับ ข้อดี ข้อเสียของ เรื่อง มีเหตุผลไม่ ชัดเจนหรือไม่มี เหตุผล 1 ประเด็น	แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อดี ข้อเสียของเรื่อง มี เหตุผลไม่ชัดเจน หรือไม่มีเหตุผล 2 ประเด็น	แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อดี ข้อเสียของเรื่อง มีเหตุผลไม่ชัดเจน หรือไม่มีเหตุผล มากกว่า 2 ประเด็น

ตารางที่ 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (ต่อ)

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
4.มารยาท และ บุคลิกภาพ (4 คะแนน)	มีการกล่าว ทักทายบอกชื่อ ชั้นเรียน เลขที่ ตนเอง ใช้ท่าทาง ประกอบการพูด สบตากับผู้ฟัง ตลอดการพูด	มีการกล่าว ทักทายบอกชื่อ ชั้นเรียน เลขที่ ใช้ท่าทาง ประกอบการพูด สบตากับผู้ฟัง ตลอดการพูด ขาดลักษณะ ข้างต้น 2 ลักษณะ	มีการกล่าวทักทาย บอกชื่อ ชั้นเรียน เลขที่ ใช้ท่าทาง ประกอบการพูด สบตากับผู้ฟัง ตลอดการพูด ขาดลักษณะ ข้างต้น 3-4 ลักษณะ	มีการกล่าวทักทาย บอกชื่อ ชั้นเรียน เลขที่ ใช้ท่าทาง ประกอบการพูด สบตากับผู้ฟัง ตลอดการพูด ขาดลักษณะ ข้างต้นมากกว่า 4 ลักษณะ

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดโดยรวมทุกประเด็น คะแนน

เต็ม 16 คะแนน

ระดับคะแนน	13 – 16	หมายถึง	ดีมาก
ระดับคะแนน	10 – 12	หมายถึง	ดี
ระดับคะแนน	7 – 9	หมายถึง	พอใช้
ระดับคะแนน	4 – 6	หมายถึง	ควรปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดเฉพาะประเด็น คะแนนเต็ม 4

คะแนน

ระดับคะแนน	3.50 – 4.00	หมายถึง	ดีมาก
ระดับคะแนน	2.50 – 3.49	หมายถึง	ดี
ระดับคะแนน	1.50 – 2.49	หมายถึง	พอใช้
ระดับคะแนน	1.00 – 1.49	หมายถึง	ควรปรับปรุง

2.2.5 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจแก้ไข

2.2.6 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณา ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (The Index of Item Objective Congruence: IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 115) ระหว่างประเด็นการประเมินกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

+1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

0 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

-1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

โดยค่า IOC ที่ได้จะต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่าแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเหมาะสมกับงานวิจัย แบบประเมินความสามารถในการพูดนี้ได้ค่าความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.0 (รายละเอียดในภาคผนวก ข.) เป็นค่าที่ยอมรับได้

2.2.7 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.2.8 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนน ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 144) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้โดยมีผู้ประเมินให้คะแนนจำนวน 2 ท่าน คือ ผู้วิจัยและครูผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาไทย 1 ท่าน ตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อตรวจสอบความเป็นปรนัยของแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (มาเรียม นิลพันธ์, 2558: 185) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับ 0.99 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

2.2.9 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ตรวจ

2.2.10 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบสอบถาม ความความคิดเห็นจากรวบรวมที่เกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบสอบถาม

2.3.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนรู้ ด้วยการ ใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ จำนวน 15 ข้อ แบ่งระดับคะแนนเป็น 3 ช่วง ดังนี้

เห็นด้วยมาก ให้ระดับคะแนน 3

เห็นด้วยปานกลาง ให้ระดับคะแนน 2

เห็นด้วยน้อย ให้ระดับคะแนน 1

เกณฑ์การให้ความหมายของค่าเฉลี่ย กำหนดตามเกณฑ์โดยปรับจากเกณฑ์ของ Best (1986: 195)

คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.00 หมายถึง เห็นด้วยมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

2.3.3 เสนอแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจแก้ไข

2.3.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณา ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (The Index of Item Objective

Congruence: IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 115) ระหว่างข้อความกับจุดประสงค์ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

+1	หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัย
0	หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัย
-1	หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อความไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัย

โดยค่า IOC ที่ได้จะต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่าแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเหมาะสมกับงานวิจัย ซึ่งแบบสอบถามความคิดเห็นนี้มีค่าความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.0 (รายละเอียดในภาคผนวก ข.) เป็นค่าที่เหมาะสมและยอมรับได้

2.2.5 นำแบบสอบถามที่ได้แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการทดลอง

1. รูปแบบการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นแบบการวิจัยก่อนทดลอง (Pre Experimental Designs or Non Designs) แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง (The One - Group Pretest-Posttest Design) ซึ่งมีรูปแบบดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 144)

ตารางที่ 5 แบบแผนการวิจัย

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

T₁ แทน การทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

X แทน การจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

T₂ แทน การทดสอบหลังเรียน (Posttest)

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยให้หัวข้อเรื่องที่จะพูดอย่างกว้างๆ จากนั้นกลุ่มตัวอย่างต้องออกมาพูดสรุปความเป็นรายบุคคลเพื่อวัดความสามารถในการพูดโดยครูใช้แบบวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2 จากนั้นผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด จำนวน 7 แผน 10 คาบ คาบละ 50 นาที

2.3 ทดสอบหลังเรียน (Posttest) กลุ่มตัวอย่างพูดสรุปความเป็นรายบุคคลเพื่อวัดความสามารถในการพูดโดยครูใช้แบบวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.4 กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

3. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปการทดลอง ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

4.2 วิเคราะห์คะแนนจากแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดกันระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.), และค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อ (t-test dependent)

4.3 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด” วัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด เพื่อตอบวัตถุประสงค์และคำถามของการวิจัย ผู้วิจัยจึงเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด
2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

ผู้วิจัยดำเนินการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ดังที่แสดงผลตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

ความสามารถในการพูดทั้ง 4 ด้าน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (\bar{x})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลความ	t	p
ภาพรวม	ก่อนเรียน	5.32	1.18	ควรปรับปรุง	34.04	.00
	หลังเรียน	13.50	1.86	ดีมาก		
ด้านเนื้อหา	ก่อนเรียน	1.16	0.37	ควรปรับปรุง	28.84	.00
	หลังเรียน	3.75	0.44	ดีมาก		
ด้านการใช้เสียง	ก่อนเรียน	2.02	0.85	พอใช้	11.05	.00
	หลังเรียน	3.32	0.56	ดี		
ด้านการแสดงความคิดเห็น	ก่อนเรียน	1.05	0.21	ควรปรับปรุง	22.43	.00
	หลังเรียน	3.34	0.68	ดี		
ด้านมารยาทและบุคลิกภาพ	ก่อนเรียน	1.09	0.29	ควรปรับปรุง	18.12	.00
	หลังเรียน	3.09	0.71	ดี		

จากตารางที่ 6 พบว่า คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Posttest) มีคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (\bar{x}) เท่ากับ 13.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.86 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 5.32 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.86 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดทั้ง 4 ด้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนนเฉลี่ยแต่ละด้านเรียงตามลำดับมากที่สุด ดังนี้ 1) ด้านเนื้อหา หลังการจัดการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ที่มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 1.16 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.37 2) ด้านการแสดงความคิดเห็น หลังการจัดการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.68 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ที่มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 1.05 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.21 3) ด้านการใช้เสียง หลังการจัดการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ที่มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.02 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.85 4) ด้านมารยาทและบุคลิกภาพ หลังการจัดการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ที่มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 1.09 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.29

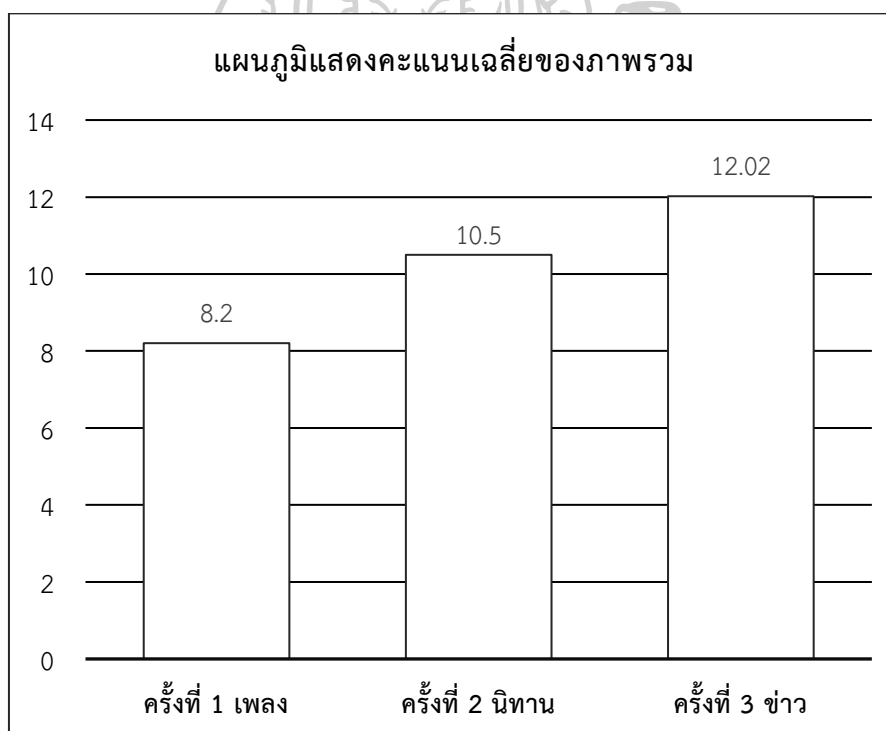
เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 44 คน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จึงได้นำผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนตามสื่อที่อ่าน ดังรายละเอียดในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ผลการวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามสื่อที่อ่าน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

ครั้งที่ทดลอง	ครั้งที่ 1 (pre-test)	ครั้งที่ 2 (เพลง)	ครั้งที่ 3 (นิทาน)	ครั้งที่ 4 (ข่าว)	ครั้งที่ 5 (post-test)
ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	5.32	8.20	10.50	12.02	13.50
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.18	2.41	1.55	1.66	1.86
ระดับคุณภาพ	ควรปรับปรุง	พอใช้	ดี	ดี	ดีมาก

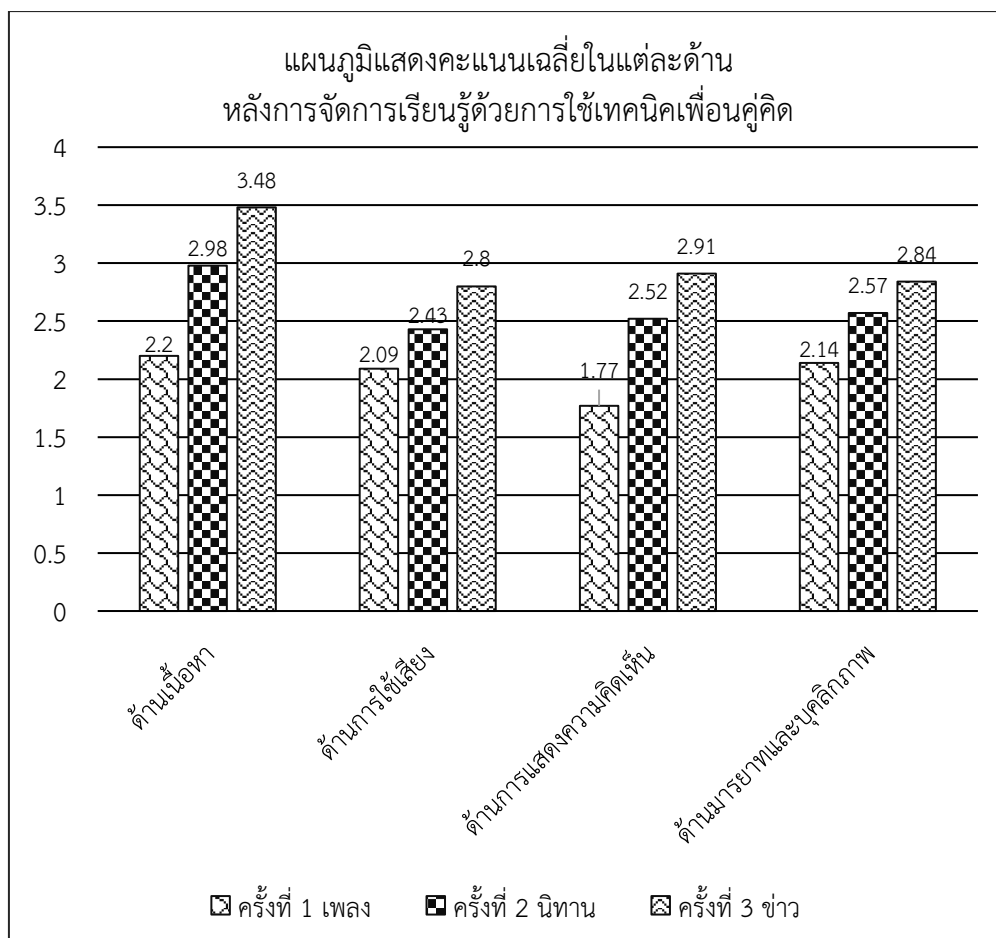
จากตารางที่ 7 พบว่า ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 44 คน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนนรวมทั้ง 4 ด้าน ในแต่ละครั้งมีคะแนนสูงขึ้น โดยเรียงลำดับคะแนนครั้งที่สูงที่สุด ดังนี้ ครั้งที่ 5 (post-test) อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 13.50$, S.D. = 1.86) ครั้งที่ 4 (ข้าว) อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 12.02$, S.D. = 1.66) ครั้งที่ 3 (นิทาน) อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 10.05$, S.D. = 1.55) ครั้งที่ 2 (เพลง) อยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x} = 8.20$, S.D. = 2.41) และครั้งที่ 1 (pre-test) อยู่ในระดับควรปรับปรุง ($\bar{x} = 5.32$, S.D. = 1.18)

เมื่อพิจารณาผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 44 คน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จึงได้นำผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนมาแสดงผลพัฒนาการเป็นแผนภูมิ ดังนี้

ภาพที่ 2 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยภาพรวมหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

จากภาพที่ 1 พบว่านักเรียนมีพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยภาพรวมสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 เพลง อยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x} = 8.20$) ครั้งที่ 2 นิทาน อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 10.50$) ครั้งที่ 3 ข้าว อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 12.02$)

ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้านหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

จากภาพที่ 3 พบว่าคะแนนเฉลี่ยด้านเนื้อหาสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 เพลง อยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.20$) ครั้งที่ 2 นิทาน อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 2.98$) ครั้งที่ 3 ชาว อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 3.48$)

คะแนนเฉลี่ยด้านการใช้เสียงสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 เพลง อยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.09$) ครั้งที่ 2 นิทาน อยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.43$) ครั้งที่ 3 ชาว อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 2.80$) คะแนนเฉลี่ย

คะแนนเฉลี่ยด้านการแสดงความคิดเห็นสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 เพลง อยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x} = 1.77$) ครั้งที่ 2 นิทาน อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 2.52$) ครั้งที่ 3 ชาว อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 2.91$)

คะแนนเฉลี่ยด้านมารยาทและบุคลิกภาพสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 เพลง อยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.14$) ครั้งที่ 2 นิทาน อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 2.57$) ครั้งที่ 3 ชาว อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 2.84$)

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มาสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 44 คน เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติด้วยการใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

รายการข้อคำถาม	คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้				
1. ครูมีการเตรียมการสอน (พิจารณาจากสื่ออุปกรณ์ต่างๆ มีความพร้อม)	2.77	0.48	เห็นด้วยมาก	1
2. การจัดสภาพห้องเรียน	2.36	0.75	เห็นด้วยปานกลาง	4
3. เนื้อหาที่สอนสอดคล้องกับชีวิตและทันสมัย	2.55	0.50	เห็นด้วยมาก	3
4. ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม/ทีม	2.25	0.89	เห็นด้วยปานกลาง	5
5. ครูใช้วิธีการสอนหลายวิธี (เช่น การทำงานกลุ่ม จับคู่ ฯลฯ)	2.73	0.54	เห็นด้วยมาก	2
ค่าเฉลี่ยด้านกิจกรรมการเรียนรู้	2.53	0.18	เห็นด้วยมาก	(3)
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้				
6. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	2.52	0.51	เห็นด้วยมาก	4
7. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	2.68	0.47	เห็นด้วยมาก	2
8. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มและรู้จักวิพากษ์วิจารณ์	2.75	0.44	เห็นด้วยมาก	1
9. ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน	2.66	0.71	เห็นด้วยมาก	3
10. นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	2.43	0.50	เห็นด้วยปานกลาง	5
ค่าเฉลี่ยบรรยากาศการเรียนรู้	2.61	0.11	เห็นด้วยมาก	(2)

ตารางที่ 8 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (ต่อ)

รายการข้อความ	คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้				
11. นักเรียนสามารถประยุกต์สิ่งที่เรียนเข้ากับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม	2.84	0.37	เห็นด้วยมาก	5
12. นักเรียนได้ทดลอง/ทำงานในห้องปฏิบัติการหรือนอกชั้นเรียนบ่อย ๆ	2.95	0.21	เห็นด้วยมาก	1
13. นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน	2.93	0.33	เห็นด้วยมาก	3
14. นักเรียนได้ฝึกการประเมินผลอย่างยุติธรรม	2.93	0.33	เห็นด้วยมาก	3
15. นักเรียนได้รับคำแนะนำในการทำกิจกรรม	2.95	0.21	เห็นด้วยมาก	1
ค่าเฉลี่ยด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้	2.92	0.08	เห็นด้วยมาก	(1)
ค่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนโดยรวม	2.69	0.05	เห็นด้วยมาก	

จากตารางที่ 8 พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ($\bar{x} = 2.69$, S.D. = 0.05) และพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก โดยเรียงตามลำดับสูงสุดลงมา ดังนี้ 1) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ ($\bar{x} = 2.92$, S.D. = 0.08) 2) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ($\bar{x} = 2.61$, S.D. = 0.11) 3) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{x} = 2.53$, S.D. = 0.18) เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละด้าน พบว่า

1. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุดลงมา 3 ลำดับแรกดังนี้ 1) ครูมีการเตรียมการสอน (พิจารณาจากสื่ออุปกรณ์ต่างๆ มีความพร้อม) ($\bar{x} = 2.77$, S.D. = 0.48) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 2) ครูใช้วิธีการสอนหลายวิธี (เช่น การทำงานกลุ่ม จับคู่ ฯลฯ) ($\bar{x} = 2.73$, S.D. = 0.54) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 3) เนื้อหาที่สอนสอดคล้องกับชีวิตและทันสมัย ($\bar{x} = 2.55$, S.D. = 0.50) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

2. ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุดลงมา 3 ลำดับแรกดังนี้ 1) ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มและรู้จักวิพากษ์วิจารณ์ ($\bar{x} = 2.75$, S.D. = 0.44) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 2) ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา ($\bar{x} = 2.68$, S.D. = 0.47) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 3) ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน ($\bar{x} = 2.66$, S.D. = 0.71) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุดลงมา 3 ลำดับแรกดังนี้ 1) นักเรียนได้ทดลอง/ทำงานในห้องปฏิบัติการหรือนอกชั้นเรียนบ่อยๆ และนักเรียนได้รับคำแนะนำในการทำกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{x} = 2.95$, S.D. = 0.21) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 2) นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน และนักเรียนได้ฝึกการประเมินผลอย่างยุติธรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{x} = 2.93$, S.D. = 0.33) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 3) นักเรียนสามารถประยุกต์สิ่งที่เรียนเข้ากับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ($\bar{x} = 2.84$, S.D. = 0.37) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด” มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 44 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ด้วยวิธีการจับสลาก

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือในการทดลองมีดังนี้คือ 1) แผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด จำนวน 7 แผน มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67 – 1.00 2) แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบประเมินตามสภาพจริง (Rubric Scoring) มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67 – 1.0 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation) เท่ากับ 0.99 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

งานวิจัยนี้เป็นแบบการวิจัยก่อนทดลอง (Pre Experimental Designs or Non Designs) แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง (The One - Group Pretest-Posttest Design) ซึ่งผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปการทดลองวิเคราะห์คะแนนจากแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดกันก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.), และค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อ (t-test dependent) และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเสนอค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด” ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ สมมติฐาน และตอบคำถามของการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

อภิปรายผล

จากการสรุปผลการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด” ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด พบว่า คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด สูงกว่าคะแนนก่อนการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติความสามารถในการพูดด้วยตนเองตามขั้นตอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่เน้นให้ผู้เรียนฝึกพูดตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ มีการแบ่งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นคิดอิสระ (Think) นักเรียน ฟัง หรือดูสื่อตามหัวข้อที่กำหนดให้ในแต่ละครั้ง (เพลง นิทาน ข่าว) แล้วพูดสรุป 3 ประเด็น คือ 1. สรุปความ 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟังหรือดู ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะออกแบบการพูดด้วยตัวเอง ต้องไปศึกษาเรื่องที่จะพูดแล้วนำความรู้ที่ได้มาสรุปความก่อนพูด เพื่อให้สอดคล้องกับหัวข้อและเวลาที่กำหนด ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มทักษะจับกลุ่ม (Pair) นักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน โดยแบ่งนักเรียนตามระดับผลทดสอบก่อนเรียน คือ เก่ง กลาง อ่อน (1:2:1) คละกันในแต่ละกลุ่มพูดสรุปให้เพื่อนฟัง เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องและเสนอทางแก้ไข ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกพูดให้ผู้อื่นฟังในบรรยากาศที่มีความส่วนตัว และมีความเป็นกันเองระหว่างกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน นักเรียนสามารถช่วยกันแสดงความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงการพูดของแต่ละคนให้พร้อมสำหรับการพูดในชั้นกลุ่มใหญ่มากยิ่งขึ้น ในขั้นนี้จะทำให้นักเรียนมีความ

มั่นใจและฝึกควบคุมความประหม่าในการพูดให้ดีมากยิ่งขึ้น ชั้นที่ 3 ชั้นร่วมประชุมสรุปผลลัพธ์ (share) นักเรียนทุกคนพูดสรุปความต่อกลุ่มใหญ่ (หน้าชั้นเรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องจากการพูดในระดับกลุ่มย่อยแล้วและสรุปความรู้ที่ได้จากการเรียน เป็นขั้นสุดท้ายที่ผู้เรียนจะได้แสดงความสามารถในการพูดของตัวเองในบรรยากาศที่เป็นสาธารณะ และหลังจากการพูดในชั้นนี้นอกจากนักเรียนจะได้รับความคิดเห็นจากเพื่อนแล้ว นักเรียนยังได้รับคำแนะนำในการพูดอย่างถูกต้องจากคุณครูด้วย เนื่องจากการอภิปรายกลุ่มใหญ่ในระดับห้องเรียน

ดังที่ Lyman (1987: 4) ผู้พัฒนาเทคนิคนี้ได้กล่าวว่า “การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นรูปแบบการอภิปรายหลายชั้น (multi-mode) ที่พัฒนาขึ้นเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในห้องเรียน” ซึ่งเป็นเทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับการนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการพูดสื่อสาร เพราะในแต่ละขั้นตอนการเรียนรู้ นักเรียนได้ฝึกคิดการพูดสรุปความด้วยตนเอง ได้ออกแบบการพูดด้วยตนเอง จากนั้นก็นำสิ่งที่ตนเองคิดมาแบ่งปันกับเพื่อน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน จนได้ข้อสรุปในการพูดแต่ละครั้งที่ผ่านกระบวนการประเมินตามหลักการพูดที่ได้เรียนรู้ไป ดังที่ Solomon (2009: 34) ได้กล่าวถึงเทคนิคเพื่อนคู่คิดว่าเป็นแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับการเรียนการสอนเนื่องจากมีเวลาให้นักเรียนได้คิดด้วยตนเองและระยะเวลาในการสะท้อนกลับคำตอบของพวกเขาทั้งคู่ มีเวลาแลกเปลี่ยนเพื่อนร่วมชั้นเพื่อแบ่งปันการเรียนรู้ ผลงานวิจัยกล่าวว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเรื่องที่น่าสนใจเนื่องจากการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นที่เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังเพิ่มทักษะคิดและการตั้งคำถามของนักเรียนในระดับที่สูงขึ้นด้วย ทั้งนี้กระบวนการดังกล่าวยังเพิ่มเวลาให้นักเรียนได้ฝึกฝนการพูดมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้ผ่านกระบวนการในระดับกลุ่มย่อยไปสู่ระดับกลุ่มใหญ่ที่มีความเป็นสาธารณะ (Public) มากขึ้น ผู้เรียนจึงได้ฝึกควบคุมอาการประหม่าของตนเองตั้งแต่กระบวนการแรกของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุษยากร ชัยขวา (2558: 70) กล่าวถึงการฝึกฝนการพูดกับเพื่อนนักเรียนด้วยกันไว้ว่า “นักเรียนอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน มีความสนิทสนมกัน ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเข้าใจได้ดี สะดวก กล้าซักถามกันเอง จึงทำให้บรรยากาศการเรียนไม่เครียด มีความสุข เป็นกันเอง พร้อมทั้งเป็นการฝึกฝนทักษะทางสังคมด้วย” และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรารวรรณ ทองแก้ว (2556: 98) ที่กล่าวถึงบรรยากาศการฝึกฝนการพูดแบบกลุ่มไว้ว่า “นักเรียนได้ลงมือกันปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในบรรยากาศที่เป็นอิสระและเป็นกันเอง จึงส่งผลที่ดีต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน”

เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 44 คน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จึงได้นำผล การวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนดังกล่าวมาวิเคราะห์ เพื่อแสดงรายละเอียดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 44 คน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนรวมทั้ง 4 ด้าน ในแต่ละครั้งมีคะแนนสูงขึ้น โดยเรียงลำดับคะแนน ด้านที่มีคะแนนสูงสุด ดังนี้ ครั้งที่ 5 อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 13.50$, S.D. = 1.86) ครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 12.02$, S.D. = 1.66) และครั้งที่ 3 อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 10.05$, S.D. = 1.55) จะเห็นได้ว่านักเรียนมีคะแนนสูงขึ้นตามลำดับครั้งที่เรียนอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนได้ฝึกฝนพูดกับเพื่อน โดยเพื่อนให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และฝึกอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความมั่นใจ ความสามารถในด้านการพูดจึงได้รับการพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ดังที่ จามรี เชื้อชัย (2558: 140) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทักษะการพูดไว้ว่า การวางแผนการสอนที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของเนื้อหาวิชานั้น ๆ มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ มีสื่อการจัดการเรียนรู้ที่คัดเลือกมาอย่างเหมาะสม มีการวัดผลและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้เรียนรู้พัฒนาการของตนเองและจุดที่ต้องเสริม พัฒนาหรือปรับปรุงแก้ไข และครูได้รู้แนวทางการพัฒนาผู้เรียนและปรับกลยุทธ์การเรียนการสอน ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในด้านการพูดด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ที่มีผลการวิจัยในด้านความสามารถในการพูดดีขึ้นกว่าเดิม ดังเช่นงานวิจัยของ Wati (2013: 5) ที่ศึกษาผลของการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดในเพื่อเพิ่มความสามารถในการพูดสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดสรุปความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และ งานวิจัยของ Raba (2016: 21) ที่ศึกษาอิทธิพลของเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อการพัฒนาการพูดสื่อสารในห้องเรียนของวิทยาลัยนานาชาติ An-Najah ปาเลสไตน์ (EFL) ในงานนี้นักวิจัยได้สัมภาษณ์ครูที่สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่วิทยาลัยนานาชาติ ELF และสังเกตเห็นการมีปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนของนักเรียน หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมแล้วผลการวิจัยพบว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดมีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารของนักเรียน สามารถสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ แบบมีส่วนร่วมและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน นอกจากนี้นักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิค เพื่อนคู่คิดยังมีผลการเรียนที่สูงขึ้น ดังนั้น อิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถพัฒนาการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก และพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงตามลำดับสูงสุดดังนี้ 1) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการ 2) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ 3) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องมาจาก กิจกรรมในการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้คิดวางแผนการพูด มีการทำงานร่วมกับเพื่อน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ได้ช่วยแก้ปัญหาการพูดของกันและกัน ได้ปฏิบัติจริง ได้สร้างสรรค์และออกแบบการพูดด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกประสบการณ์ในการพูด อีกทั้งยังได้ร่วมฝึกฝนและแบ่งปันความรู้และทักษะกับเพื่อนในห้องเรียนที่มีความคุ้นเคยกัน และแนวทางการเรียนรู้ที่เป็นระบบมีขั้นตอน มีการอธิบายหลายชั้น (multi-mode) ทำให้นักเรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ ดังที่ จำเนียร เงามาม (2555: 71) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ว่า จากเดิมที่นักเรียนต้องนั่งฟังการบรรยายจากครูอย่างเดียว นักเรียนได้มีการคิดและวางแผนการทำงานร่วมกันกับเพื่อนในกลุ่ม ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ทำให้นักเรียนได้มีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา ส่งผลให้ไม่รู้สึกง่วง นอกจากนี้นักเรียนยังมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเอง และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มและต่างกลุ่มจะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุษยากร ชัยชวา (2559: 6) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการพูดไว้ว่า การเรียนด้วยกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เป็นการแก้ปัญหาทักษะการพูดเนื่องด้วยทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันแทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรง แต่เป็นการสอนกันแบบตัวต่อตัวกับเพื่อนแทน โดยเพื่อนสามารถช่วยเหลือแนะนำเพื่อนได้โดยตรง ทำให้ลดความประหม่า และเพิ่มความมั่นใจในการฝึกฝนการพูดมากขึ้น เป็นการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันโดยให้นักเรียนที่เก่งกว่าได้ มีโอกาสถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนที่อ่อนกว่าภายในกลุ่มเดียวกันจากความคุ้นเคยความรู้สึกรักคิดและประสบการณ์ที่ใกล้เคียงกันทำให้การถ่ายทอดและการสื่อสารระหว่างเพื่อนด้วยกันมีความเข้าใจและเข้าถึงกันอย่างง่ายยิ่งขึ้นถ้านักเรียนไม่เข้าใจหรือสงสัยเนื้อหาใดก็สามารถซักถามกันได้โดยตรงทันทีซึ่งจะทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพและมีความสุขในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

จากการสรุปผลการวิจัย และการอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด” ผู้วิจัยได้สรุปแนวคิดและข้อเสนอแนะทั้ง 2 ส่วน คือ ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า การกำหนดหัวข้อการพูดสรุปความ ส่งผลต่อความสนใจของนักเรียน หากเป็นหัวข้อที่นักเรียนมีความสนใจ นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมอย่างมาก ดังนั้นหัวข้อที่ครูกำหนด ควรเป็นเรื่องที่นักเรียนในช่วงชั้นที่เรียนเรื่องนี้ให้ความสนใจ เพราะจะทำให้กระบวนการในการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ หัวข้อที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สนใจเป็นอย่างมาก คือ นิทาน

2. ในการแบ่งกลุ่มในขั้นตอนที่ 2 ของเทคนิคเพื่อนคู่คิด นอกจากจะแบ่งตามระดับความสามารถเป็น เก่ง กลาง อ่อน แล้ว ควรให้คำแนะนำนักเรียนภายในกลุ่มและควรเน้นย้ำหัวข้อการประเมินเพื่อนให้แก่กันนักเรียน เพื่อให้กระบวนการในขั้นนี้มีประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากนักเรียนบางคน โดยเฉพาะนักเรียนในระดับช่วงชั้นตอนต้น ยังขาดทักษะวิธีการเรียนรู้แบบประเมินผู้อื่น ผู้สอนจึงควรแนะนำนักเรียนอย่างใกล้ชิด

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นแนวทางที่เน้นฝึกฝนให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง เน้นกระบวนการคิดที่เป็นระบบ มีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนหลายชั้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรการศึกษาเพิ่มเติมหรือการทำวิจัยในประเด็นอื่น ดังนี้

1. ควรมีการนำเทคนิคเพื่อนคู่คิดมาใช้ร่วมกับรูปแบบ เทคนิค หรือวิธีการจัดการเรียนรู้ อื่น ๆ อย่างหลากหลายมากขึ้น เช่น การเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับรูปแบบการเรียนห้องเรียนกลับด้าน เน้นให้ศึกษาด้วยตนเองก่อนมาทำกิจกรรมในห้องเรียน หรือ การใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับวิธีสอนแบบแฮร์บาร์ตที่เน้นความสนใจของผู้เรียนร่วมด้วย เพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการพูด เป็นต้น

2. ควรมีการศึกษาวิจัยในประเภทการพูดด้านอื่น ๆ สำหรับวิชาภาษาไทยในระดับชั้นต่าง ๆ ที่กำหนดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เช่น การพูดรายงาน การพูดโน้มน้าวใจ การพูดแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาวิจัยพัฒนาทักษะการพูด โดยบูรณาการทักษะอื่น เช่น ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาไทยให้สูงขึ้น

รายการอ้างอิง

- Aronson, E. (1991). **The jigsaw classroom**. Beverly Hills: Sage Publishing Company.
- Barkley, E. (2014). **Collaborative Learning Techniques**. United States of America: John Wiley & Sons.
- Best, J. W. (1977). **Research in Education**. 3rd ed. New Jersey: Prentice – hall Inc.
- Fauziyati, D., & W. Istianah. (2013). “The Effect of Using Think-Pair-Share. Technique on the Eight Grade Students' Reading Comprehension. Achievement at SMPN 3 Bangsalsari Jember.” M.Ed. Department of Education, University of jember. Accessed January 8, 2018. Available from Portalgaruda <http://download.portalgaruda.org/article.php?article=175207&val=5047&title=THE%20EFFECT%20OF%20USING%20THINK-PAIR-SHARE%20TECHNIQUE%20ON%20THE%20EIGHTH%20GRADE%20STUDENTS%20ACHIEVEMENT%20AT%20SMPN%203%20BANGSALSARI%20JEMBER>.
- Johnson, D., & K. Smith. (1991). **Active Learning: Cooperation in the college classroom**. United States of America: Interaction Book Company.
- Kagan, S. (1992). **Cooperative learning**. California: Kagan Cooperative Learning Inc.
- King, A. (1993). **From Sage on the Stage to Guide on the Side Vol. 41**. United Kingdom: Taylor & Francis, Ltd.
- Ledlow, S. (2012). **College Classroom Academic Affairs and Planning**. Arizona: Valencia College Arizona State University.
- Lyman, F. (1987). **Think-Pair-Share: An Ending Teaching Technique**. United States of America: MAA-CIE Cooperative News.
- Lyman, F., & C. Lopez. (2016). **The Shaping of Thought: A Teacher's Guide to Metacognitive Mapping and Critical Thinking in Response to Literature**. United States of America: Rowman & Littlefield.
- Marhaeni, & U. Permadi and others. (2013). “the effect of think pair share teaching

- strategy of the second grade students of SMPN 6 Singaraja.” M.Ed. English education study, Faculty of Education, Ganesha University.
- Mazur, E. (1997). **Peer Instruction: A User's Manual**. New Jersey: Prentice Hall.
- McTighe, J., & F. Lyman. (1988). "Cueing Thinking in the Classroom: The Promise of Theory-Embedded Tools." **Educational Leadership Magazine** 45, 6 (April): 18-24.
- Mintzes, J., & W. Leonard. (2006). **Handbook of college science teaching**. United States of America: Black Hills Special Services Cooperative.
- Preszler, J. (2006). **On Target: Strategies That Differentiate Instruction**. United States of America: Ontario School Board. Queen's Printer.
- Raba, A. (2017). “The Influence of Think-Pair-Share (TPS) on Improving Students’ Oral Communication Skills in EFL Classrooms.” M.Ed. Department of Curriculum and Teaching, Faculty of Education, An-Najah National University.
- San San Tint., & Ei Ei Nyunt. (2015). "Collaborative learning with think-pair-share technique." **Computer Applications: An International Journal (CAIJ)** 1, 2 (February): 18-24.
- Shiverdecker T. and Jessica Fries-Gaither. (2016). **Inquiring Scientists, Inquiring Readers in Middle School: Using Nonfiction to Promote Science Literacy**. United States of America: National Science Teachers Association.
- Solomon, R. (2009). **Toolbox for Teachers and Mentors Moving**. United States of America: heatmark Inc.
- Usman, A. (2015). “Using the Think-Pair-Share Strategy to Improve Students’ Speaking Ability at Stain Ternate.” **Journal of Education and Practice** 6, 10 (March): 37-45.
- Wahyuni, S. (2013). “Improving Speaking skill trough Think Pair Share of the eighth grade students of SMP.” M.Ed. English education study, Faculty of Education, Mahasaraswatidenpasar University.
- Wati, R. (2013). “**The Effect of Using Think-Pair-Share Strategy in Increasing**

Students Listening Skill at the Eight Grade students of SMPN 5 Kubung.”

M.Ed. Department of Education, Mahaputra Muhammad Yamin University.

Accessed January 8, 2018. Available from Repositori <http://repositori.uin-lauddin.ac.id/7462/1/HERMIAT%20S.pdf>.

กมล การกุศล. (2521). **การพูดเพื่อประสิทธิผล**. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**.

กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**.

กรุงเทพมหานคร: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กิตติชัย พินโน และคนอื่นๆ. (2554). **ภาษากับการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2537). **การวัดและประเมินผลการเรียนรู้**. กรุงเทพมหานคร: การศาสนา.

จามรี เชื้อชัย. (2558). “การวิจัยและพัฒนาชุดการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

จำเนียร เงามาม. (2555). “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้เรื่องพันธะเคมีด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด”. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.

จิตรจำนงค์ สุภาพ. (2550). **พลังการพูด**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ธรรมสภา.

ฉลวย สุรสิทธิ์. (2517). **วิชาการพูด**. กรุงเทพมหานคร: แพรววิทยา.

ฉัตรวรรณ ตันนระรัตน์. (2523). **หลักวาทการ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ชนิตา รักษ์พลเมือง. (2534). **สังคมวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชรินทร์ สงสกุล. (2559). “การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด”. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.

- ไชยวัฒน์ อารีโรจน์. (2557). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฐนสัจันท์ วงศ์สุวรรณ. (2547). **การพูดเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพ**. กรุงเทพมหานคร: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). **การสอนภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ทัศนินทร์ บุญพร้อม. (2559). “การพัฒนาบทเรียนแบบผสมผสานด้วยเทคนิคการเรียนรู้เพื่อนคู่คิด เพื่อส่งเสริมสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยี วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.” วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ราชภัฏมหาสารคาม.
- ทิตนา เขมมณี. (2548). **ศาสตร์การสอน**. กรุงเทพมหานคร: แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทา ขุนภักดี. (2528). **การพูด**. นครปฐม: คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร. (2550). **ระเบียบวิธีการวิจัย:แนวทางปฏิบัติสู่ความสำเร็จ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุษยากร ช้ายขวา. (2558). “การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ปวีณา บุตรวงศ์. (2558). “ผลการเรียนรู้และความคงทนการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โดยใช้กลวิธีลิ้นซ้ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปิยะนุช เจียมจันทร์. (2560). “การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนแบบเพื่อนคู่คิดโดยใช้บทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำราชาศัพท์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร.

พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). **วาทกรรมศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร.**

กรุงเทพมหานคร: ไอยรา12.

ภัทรารวรรณ ทองแก้ว. (2556). “พัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและช่วยเหลืองานผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์ค.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

มนต์ชัย เทียนทอง. (2551). “เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ Mentor Coached Think-Pair-Share เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนรู้ออนไลน์.” **วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ** 18, 1 (มกราคม-เมษายน): 99-105.

มานพ นามมณี. (2559). “การพัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสำหรับครูระดับประถมศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

มาเรียม นิลพันธุ์. (2553). **วิธีวิจัยทางการศึกษา.** นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์. (2560). **หลักสูตรโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์.**

กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์.

ลักขณา สรีวัฒน์. (2557). **จิตวิทยาสำหรับครู.** กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์.

ลักขณา สตะเวทิน. (2536). **หลักการพูด.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

วรุฒม์ เทียนทอง. (2551). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบทบทวนเรื่อง คำทั้ง 7 ชนิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด และการเรียนด้วยตนเอง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ.

วิรัช ภิรัตนกุล. (2543). **วาทนิเทศและวาทศิลป์ หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติยุคสหสวรรคใหม่.**

กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศันสนะ มุลทาดี. (2557). “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีแสดงบทบาทสมมติ.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

- ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว. (2554). **การพูดในที่ชุมชน**. เพชรบุรี: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมจิตร ชิวปรีชา. (2534). **วาทวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมปราชญ์ อัมมะพันธุ์. (2547). **วิทยาการต่อรู้**. กรุงเทพมหานคร: โอเอสพริ้นติ้งเฮาส์.
- สวณิต ยมาภัย และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. (2537). **หลักการพูดขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2558). **คู่มือการประเมินโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษาที่มีคุณภาพสู่มาตรฐานสากล**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน.
- สุพิธา ดาวเรือง. (2555). “การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบผสมผสานโดยใช้การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานและเทคนิคเพื่อนคู่คิดบนวิกิเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี ชุบุญ. (2560). “ผลการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับผังกราฟิกที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรวี ศิวะแพทย์. (2549). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- อดุลย์ ไทรเล็กทิม. (2555). **การพัฒนาหลักสูตรภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อริคม สวัสดิญาณ. (2554). **กล้าขึ้นเวที**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เต๋าประยุกต์ ๒๐๑๑.
- อภิรดี พุดเผือก. (2559). “การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและเพื่อนคู่คิดที่มีการแข่งขันเป็นทีมภายใต้สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ผสมผสานระหว่างวิธีการเรียนรู้ออนไลน์และออฟไลน์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวัตกรรมการเรียนรู้เทคโนโลยี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรี.
- อรวรรณ ปิลาณณ์โอวาท. (2550). **หลักและปรัชญาวาทวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังคณา ภาสสวัสดิ์. (2556). “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สถานการณ์จำลอง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อิศรภักดิ์ หล้าหา. (2559). “การพัฒนาชุดฝึกอบรมส่งเสริมครูในการพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมเดสทอปออร์เทอร์ โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

อุทิศ นาคสวัสดิ์. (2522). **ศิลปะการพูด**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาคผนวก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ

วุฒิ ศษ.บ.(การสอนภาษาไทย), ค.ม.(การสอนภาษาไทย)
 ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์
 สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยมหิดล

2. อาจารย์ลิขิต ราษฎร์พงษ์

วุฒิ ศศ.บ.(ภาษาไทย), ศษ.ม.(การสอนภาษาไทย)
 ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย
 สถานที่ทำงาน สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์)

3. อาจารย์ชนิษฐา พรหมเล็ก

วุฒิ ค.บ.(การวัดผลทางการศึกษา), ศษ.ม.(เทคโนโลยีการศึกษา)
 ตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายงานวัดผลประเมินผล
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์

ตารางที่ 9 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด

แผนการ เรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1. สารระการการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	2. มาตรฐานการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3. สารระสำคัญ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5. ชิ้นงาน/หลักฐานการเรียนรู้ของ นักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	6. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	7. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	8. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นสรุป	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	10. การวัดผลและประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	1. สารระการการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	2. มาตรฐานการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3. สารระสำคัญ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5. ชิ้นงาน/หลักฐานการเรียนรู้ของ นักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	6. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	7. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้	0	+1	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
	8. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นสรุป	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	10. การวัดผลและประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 9 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด (ต่อ)

แผนการ เรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
3	1. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	2. มาตรฐานการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5. ชิ้นงาน/หลักฐานการเรียนรู้ของ นักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	6. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	7. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	8. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นสรุป	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	10. การวัดผลและประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	1. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	2. มาตรฐานการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5. ชิ้นงาน/หลักฐานการเรียนรู้ของ นักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	6. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	7. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	8. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นสรุป	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	10. การวัดผลและประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 9 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด (ต่อ)

แผนการเรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	1. สารการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	2. มาตรฐานการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3. สารสำคัญ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5. ชิ้นงาน/หลักฐานการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	6. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	7. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	8. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นสรุป	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	10. การวัดผลและประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	1. สารการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	2. มาตรฐานการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3. สารสำคัญ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5. ชิ้นงาน/หลักฐานการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	6. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	7. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	8. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นสรุป	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	10. การวัดผลและประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 9 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด (ต่อ)

แผนการ เรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
7	1. สารการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	2. มาตรฐานการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3. สารสำคัญ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5. ชิ้นงาน/หลักฐานการเรียนรู้ของ นักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	6. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	7. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	8. กิจกรรมการเรียนรู้ขั้นสรุป	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	9. สื่อ / แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	10. การวัดผลและประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 10 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4

รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. ความสอดคล้องเหมาะสมกับหลักสูตร	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. ความสอดคล้องเหมาะสมกับธรรมชาติวิชา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3. ความสอดคล้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
4. ความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพ ปัจจุบันและปัญหา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5. ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนา ผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6. ความเหมาะสมของการประเมินในด้าน เนื้อหา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. ความเหมาะสมของการประเมินในด้าน การใช้เสียง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8. ความเหมาะสมของการประเมินในด้าน การแสดงความคิดเห็น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9. ความเหมาะสมของการประเมินในด้าน มารยาทและบุคลิกภาพ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10. ความเหมาะสมของแบบวัดความสามารถ ด้านการพูดกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตารางที่ 11 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
	ด้านกิจกรรมการเรียนรู้				
1. ครูมีการเตรียมการสอน (พิจารณาจากสื่ออุปกรณ์ต่างๆ มีความพร้อม)	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. การจัดสภาพห้องเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3. เนื้อหาที่สอนสอดคล้องกับชีวิตและทันสมัย	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม/ทีม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5. ครูใช้วิธีการสอนหลายวิธี (เช่น การทำงานกลุ่ม จับคู่ ฯลฯ)	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้					
6. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มและรู้จักวิพากษ์วิจารณ์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9. ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10. นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้					
11. นักเรียนสามารถประยุกต์สิ่งที่สอนเข้ากับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12. นักเรียนได้ทดลอง/ทำงานในห้องปฏิบัติการหรือนอกชั้นเรียนบ่อย ๆ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
13. นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
14. นักเรียนได้ฝึกการประเมินผลอย่างยุติธรรม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15. นักเรียนได้รับคำแนะนำในการทำกิจกรรม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตารางที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4

	ผู้ประเมิน 1 (X)	ผู้ประเมิน 2 (Y)
นักเรียนคนที่ 1	13	12
นักเรียนคนที่ 2	9	8
นักเรียนคนที่ 3	7	7
รวม	29	27
XY^2	841	729
$(X)(Y)$	783	
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	0.99	

แผนจัดการเรียนรู้เรื่องความสามารถในการพูดตามเทคนิคเพื่อนคู่คิด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์

แผนจัดการเรียนรู้รายคาบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑

สัปดาห์ที่ ๒ วันที่ ๑๒ - ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	รหัสวิชา ท ๑๕๑๐๑	รายวิชา ภาษาไทย พื้นฐาน	ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ (แผนที่ ๑) หลักการพูด สรุปความ		จำนวน ๑ คาบ	ผู้รับผิดชอบการสอน ครู พิสมร ชูเอม

สาระการเรียนรู้

ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และ
ความรู้สึกลงในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

- ท ๓.๑ ป. ๕/๒ พูดสรุปความจากการฟังและดู
ท ๓.๑ ป. ๕/๖ มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

วัตถุประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด

- นักเรียนอธิบายหลักการพูดสรุปความได้ถูกต้อง (K)
- นักเรียนพูดสรุปความได้ถูกต้อง (P)
- นักเรียนบอกมารยาทในการพูดสรุปความได้ (A)

สาระสำคัญ

การพูดสรุปความ คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของเรื่อง โดยนำสาระสำคัญ
มาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง สื่อความชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้
หลักการพูดสรุปความและฝึกฝนการพูดสรุปเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สาระการเรียนรู้

๑. ความรู้

การพูดสรุปความ

๒. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการฟัง การดู การพูด การวิเคราะห์และกระบวนการกลุ่ม

๓. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีมารยาทในการพูด

ชิ้นงาน / ภาระงาน พูดสรุปหลักการพูดสรุปความ

วิธีการสอนขอครู

☒ การสอนแบบบรรยาย	☐ การสอนแบบทดลอง	☒ การสอนแบบมีส่วนร่วม
☐ การสอนแบบบูรณาการ	☒ การสอนแบบอภิปราย	☐ การสอนแบบโครงงาน
☐ การสอนแบบMap	☒ กระบวนการทางความคิดรวบยอด ทักษะการปฏิบัติ	

กระบวนการแก้ปัญหากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และการทำงานเป็นกลุ่ม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

๑. ครูเปิดวิดีโอทัศน์จากโปรแกรมนำเสนอภาพนิ่งแสดงสถานการณ์การพูดจำนวน ๒ ตัวอย่าง ได้แก่ การพูดที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง ให้นักเรียนชม
๒. ครูตั้งคำถามเปรียบเทียบความแตกต่างของคนพูดในตัวอย่างที่ ๑ และตัวอย่างที่ ๒
๓. นักเรียนร่วมกันตอบคำถามและอภิปรายว่าหลักการพูดที่ถูกต้องควรพูดอย่างไร

ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้

ขั้นที่ ๑ คิดอิสระ

๔. นักเรียนแต่ละคนศึกษาหลักการพูดสรุปความจากใบความรู้และออกแบบการพูดนำเสนอความรู้ที่ศึกษาจากใบความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ ๒ เพิ่มทักษะจับกลุ่ม

๕.นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ ๔ คน โดยตามความสามารถเก่ง ๑ คน ปานกลาง ๒ คน อ่อน ๑ คน นักเรียนแต่ละคนพูดสรุปหลักการพูดสรุปความตามการออกแบบการพูดที่ได้เตรียมไว้ให้ เพื่อนในกลุ่มฟัง ให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูดและเสนอทางแก้ไข

๖.ครูเดินสังเกตนักเรียนในแต่ละกลุ่ม ให้คำแนะนำ พร้อมแจกใบประเมินการพูดให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน พร้อมให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นที่ ๓ ร่วมประชุมผลลัพธ์

๗.นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาพูดสรุปความในหัวข้อหลักการพูดสรุปความหน้าชั้นเรียนหลังจากที่ได้ไปฝึกกับเพื่อนในกลุ่มและแก้ไขข้อบกพร่องในการพูดจากการพูดในระดับกลุ่มย่อย ใช้เวลาในการพูดคนละประมาณ ๑ นาที

ขั้นสรุป

๘.นักเรียนและครูร่วมกันสรุปหลักการพูดสรุปความ

๙.ครูแจ้งหัวข้อการพูดในชั่วโมงถัดไป

การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	ประเมินด้าน	วิธีประเมิน	เครื่องมือวัด	เวลาที่ประเมิน	เกณฑ์
การพูดสรุปความ (K)	ความรู้	นักเรียนบอกหลักการพูดสรุปความ	ตอบคำถาม	ระหว่างเรียนเรียน	สามารถระบุหลักการพูดได้ ๓ ใน ๔ ของหลักการพูดสรุปความ คิดเป็นร้อยละ ๘๐
พูดสรุปความได้ถูกต้อง (P)	ทักษะการพูด	การพูดสรุปความของนักเรียน	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	สามารถพูดสรุปความได้ ๗ - ๙ คะแนนอยู่ในระดับพอใช้
มีมารยาทในการพูด (A)	คุณลักษณะที่พึงประสงค์ - มีมารยาทในการพูด	สังเกต	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	มีมารยาทในการพูด

สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

- สื่อการนำเสนอ เรื่อง หลักการพูดสรุปความ
- ใบความรู้เรื่องหลักการพูดสรุปความ
- วีดิทัศน์แสดงสถานการณ์การพูด

ลงชื่อ

(นางสาวพิสมร ชูเอม)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ

(นางสาวเพียงเพ็ญ สันหพงศ์)

ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ

(นางสาวทิพวรรณ กองกิจ)

ผู้อนุมัติการใช้แผนการจัดการ
เรียนรู้

เนื้อหา

การพูดสรุปความจากเรื่องที่ฟังและดู

การพูด หมายถึงการแสดงหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดออกมาโดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาท่าทางทำให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้พูดจนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจนเป็นที่เข้าใจได้

องค์ประกอบของการพูด

1. ผู้พูด คือผู้ส่งสารหรือผู้ที่ต้องการถ่ายทอดความรู้สึกข้อคิดเห็นข้อเท็จจริงตลอดจนทัศนคติของตนไปยังผู้ฟังโดยใช้ภาษาเสียงอากัปกิริยาและบุคลิกภาพเป็นสื่อผู้พูดที่ดีจะต้องมีนิสัยไพเราะความรู้ละเอียดรอบคอบเพราะความรู้เหล่านั้นจะเป็นครั้งข้อมูลสำคัญสำหรับการถ่ายทอดต่อไปนอกจากนั้นผู้พูดยังควรมีทักษะการนำเสนอที่เป็นลำดับชัดเจนและน่าสนใจเพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตรงตามเจตนาของผู้พูด
2. สารหรือเนื้อหาที่จะพูดผู้พูดควรเลือกรื่องที่จะพูดที่ตนมีความรู้ความถนัดแต่หากผู้พูดไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นก็ควรเตรียมความพร้อมด้วยการทำความเข้าใจเนื้อหาที่จะพูดให้มากเป็นพิเศษจากนิตเจอบเรียงเนื้อหาลำดับสาระสำคัญต่างๆ ให้เป็นระบบกว่าจะพูดจริง
3. ผู้ฟังเป็นผู้รับสารจากผู้พูดผู้ฟังอาจจะมีภูมิหลังแตกต่างรักหลายผู้พูดควรรู้จักผู้ฟังก่อนว่าเป็นใครมีความต้องการหรือความสนใจเรื่องใดอยู่ในวัยไหนการพยายามทำความเข้าใจกับผู้ฟังในลักษณะดังกล่าวนี้เรียกว่าการวิเคราะห์ผู้ฟังซึ่งมีประโยชน์อย่างมากในการเตรียมเนื้อหาและวิธีการนำเสนอที่เหมาะสมกับผู้ฟัง
4. สิ่งที่ใช้ในการสื่อความสื่อหรือสิ่งที่ช่วยถ่ายทอดสารของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเช่นเสียงสีหน้าอากัปกิริยาท่าทางและโสตทัศนอุปกรณ์ เป็นต้น
5. ความมุ่งหมายและผลของการพูดการพูดทุกชนิดผู้พูดจะต้องหมายหรือเจตนาเช่นต้องการให้ผู้ฟังเชื่อคล้อยตามเห็นด้วยปฏิบัติตามสผลของการพูดนั้นคือปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ฟังเช่นกอดอก สายศีรษะการหัวเราะการยิ้มการปรบมือการขมวดคิ้ว เป็นต้นการพูดจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ฟังว่าสอดคล้องกับเจตนาของผู้พูดหรือไม่ถ้าปฏิกิริยาตอบสนองตรงตามเจตนาที่ผู้พูดต้องการก็หมายความว่า การสื่อสารของผู้พูดนั้นสัมฤทธิ์ผลแต่หากปฏิกิริยาขัดกับเจตนาของผู้พูดการพูดนั้นก็ไม่น่าสัมฤทธิ์ผล

หลักการพูดสรุปความจากเรื่องที่ฟังและดู

การพูดสรุปความ คือ การพูดที่ตัดข้อความหรือใจความที่ไม่สำคัญออกไป ให้เหลือเฉพาะส่วนที่สำคัญ โดยใช้ประโยคสั้นๆ เรียบเรียงอย่างถูกต้องและเข้าใจง่าย โดยมีหลักการพูดดังนี้

1. ความรู้ ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลต่างๆ ที่มีการเตรียมมาก่อนที่จะพูด ผู้พูดจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังสนใจและได้รับความรู้ตามที่ผู้พูดมุ่งหวังไว้ ผู้พูดต้องเตรียมตัวและศึกษาเนื้อหาเป็นอย่างดี

2. ความกระชับ คือ การบรรยายเรื่องราวที่มีความยาวให้กระชับ แต่คงรักษาเนื้อความเดิมโดยรวมไว้ และยังคงมีใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องที่หากขาดไปแล้ว จะทำให้ความเข้าใจของผู้ฟังผิดเพี้ยนไป ผู้พูดต้องบริหารจัดการเวลาและเรื่องที่จะพูดให้ดีที่สุด

3. การใช้ภาษา คือ ผู้พูดต้องรู้จักการเลือกใช้ภาษามาถ่ายทอดให้ผู้ฟัง ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่พูด ช่วงวัยของผู้ฟัง และระดับภาษาที่เหมาะสมกับการพูดในโอกาสนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ สาระที่เราจะส่งให้มากที่สุด โดยเฉพาะคำศัพท์เทคนิค หรือคำศัพท์เฉพาะด้าน เฉพาะอาชีพ ที่ต้องคาดคะเนว่าผู้ฟังจะเข้าใจหรือไม่ ควรมีการแปล หรือควรเลือกใช้คำให้ผู้ฟังเข้าใจมากที่สุด

4. ความเป็นธรรมชาติ คือ บุคลิกภาพของผู้พูดเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดสารไปถึงผู้ฟัง ผู้พูดต้องมีเสียงที่ฟังชัดเจน เปล่งเสียงตั้งแต่ไม่ตะโกน น้ำเสียงต้องรักษาให้สม่ำเสมอตลอดการพูด การยืน การวางมือ การใช้สัญลักษณ์ร่างกายในการสื่อสาร การสบตากับผู้ฟัง ไม่ใช่การยืนเหม่อลอย ไม่พูดเรื่องจากการท่องจำ เพราะจะทำให้ลืมเนื้อหาที่จะพูดได้ แต่ควรพูดจากความเข้าใจ เพราะจะทำให้เกิดความแม่นยำและไม่เสียบุคลิกภาพในการพูด

มารยาทในการพูด

1. มีทักษะในการพูด ต้องรู้จักวิธีการพูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย ผู้ฟังที่มีความสามารถ คือ ผู้ฟังที่มีความรู้จริงและมีประสบการณ์จริง มีน้ำเสียงชัดเจน น่าฟัง มีจังหวะการพูดที่เหมาะสม พูดได้ตรงประเด็น

2. มีความสุภาพเรียบร้อย แต่งกายสุภาพเรียบร้อย รู้จักการกล่าวปฏิสันถารกับผู้ฟัง รู้จักหยุดพูดหรือเว้นจังหวะเมื่อมีเสียงปรบมือหรือเสียงหัวเราะจากผู้ฟัง รู้จักควบคุมน้ำเสียงและอารมณ์ ตลอดจนกริยาอาการให้อยู่ในสภาพที่อ่อนโยนและสุภาพเรียบร้อยอยู่เสมอ ไม่พูดก้าวร้าว ส่อเสียด ตู้อุกหรือข่มขู่ผู้ฟัง ใช้คำพูดที่สุภาพ

3. มีความจริงใจ แสดงความนับถือผู้ฟังด้วยความรู้สึกที่จริงใจ ตั้งใจฟังผู้อื่นพูดด้วยความคิดและวิจารณ์ญาณ

4. ความรับผิดชอบ มีความรับผิดชอบต่อการพูด ในกรณีที่เกิดความผิดพลาดหรือมีการวิพากษ์วิจารณ์ ผู้พูดต้องรับผิดชอบต่อการพูดนั้น ต้องเป็นพูดตรงต่อเวลาและรู้จักเวลาในการพูด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์
แผนจัดการเรียนรู้รายคาบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑
สัปดาห์ที่ ๓ วันที่ ๑๙ - ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	รหัสวิชา ท ๑๔๑๐๑	รายวิชา ภาษาไทย พื้นฐาน	ชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๔
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ (แผนที่ ๒) การถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง			จำนวน ๑ คาบ
ผู้รับผิดชอบการสอน			ครูพิสมร ชูเอม

สาระการเรียนรู้

ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

- ท ๓.๑ ป. ๔/๒ พูดสรุปความจากการฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๓ พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๖ มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

วัตถุประสงค์การเรียนรู้ตัวชี้วัด

๑. นักเรียนอธิบายหลักการพูดสรุปความจากการฟัง หรือการดูเพลงได้ถูกต้อง (K)
๒. นักเรียนพูดสรุปความเพลงที่ฟัง หรือดูได้ถูกต้อง (P)
๓. นักเรียนมีมารยาทในการพูด (A)

สาระสำคัญ

พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของเพลง โดยนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง สื่อความชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง และฝึกฝนการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สาระการเรียนรู้

๑. ความรู้

การพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง

๒. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการฟัง การดู การพูด การวิเคราะห์และกระบวนการกลุ่ม

๓. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีมารยาทในการพูด

ชิ้นงาน / ภาระงาน พูดสรุปความเพลงที่ฟังหรือดู

วิธีการสอนขอครู

☒ การสอนแบบบรรยาย	☐ การสอนแบบทดลอง	☒ การสอนแบบมีส่วนร่วม
☐ การสอนแบบบูรณาการ	☒ การสอนแบบอภิปราย	☐ การสอนแบบโครงงาน
☐ การสอนแบบMap	☒ กระบวนการทางความคิดรวบยอด ทักษะการปฏิบัติ	

กระบวนการแก้ปัญหากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และการทำงานเป็นกลุ่ม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

๑. ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงหัวข้อที่ต้องพูดสรุปความจากเพลงที่กำหนด ให้เมื่อคาบเรียนที่แล้ว พร้อมทั้งชี้แจงแนวทางปฏิบัติการพูดนำเสนอในวันนี้อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้

ขั้นที่ ๑ คิดอิสระ

๒. นักเรียนแต่ละคนศึกษาหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงจากใบความรู้ ออกแบบและเรียบเรียงเนื้อหาในการพูดนำเสนอความรู้ตามประเด็นที่กำหนด คือ ๑) สรุปความจากเพลง ๒) บอกความรู้ที่ได้จากการฟังหรือดูเพลง ๓) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเพลงที่ฟังหรือดู

ขั้นที่ ๒ เพิ่มทักษะจับกลุ่ม

๓. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ ๔ คน โดยตามความสามารถเก่ง ๑ คน ปานกลาง ๒ คน อ่อน ๑ คน นักเรียนแต่ละคนพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง ตามการออกแบบการพูดตามประเด็นที่ได้เตรียมไว้ให้เพื่อนฟัง ให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูดและเสนอแนวทางแก้ไข

๔.ครูเดินสังเกตนักเรียนในแต่ละกลุ่ม ให้คำแนะนำ พร้อมแจกใบประเมินการพูดให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน พร้อมให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

๖.นักเรียนตอบคำถาม (สุ่มเลขที่) สรุปการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงว่ามีประโยชน์อย่างไรบ้าง พร้อมทั้งร่วมกันประเมินการทำงานเป็นกลุ่มในวันนี้ว่ามีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้าง เพื่อหาแนวทางแก้ไขร่วมกัน

การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	ประเมินด้าน	วิธีประเมิน	เครื่องมือวัด	เวลาที่ประเมิน	เกณฑ์
หลักการพูดสรุปความ (K)	ความรู้	นักเรียนบอกหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือดูเพลง	ตอบคำถาม	ระหว่างเรียน	สามารถตอบคำถามหลักการพูดได้ ๑-๒ ข้อ
พูดสรุปความได้ถูกต้อง (P)	ทักษะกระบวนการ	การพูดสรุปความของนักเรียน	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	สามารถพูดสรุปความได้ ๗ - ๙ คะแนน อยู่ในระดับพอใช้
มีมารยาทในการพูด (A)	คุณลักษณะที่พึงประสงค์ - มีมารยาทในการพูด	สังเกต	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	มีมารยาทในการพูด

สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

- ใบความรู้เรื่องหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง

ลงชื่อ
(นางสาวพิสมร ชูเอม)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ
(นางสาวเพียงเพ็ญ สันหงษ์)

ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ
(นางสาวทิพวรรณ กองกิจ)

ผู้อนุมัติการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

เนื้อหา

การถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง

ถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของเพลง โดยนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง ชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง และฝึกฝนการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

การฟังหรือการดูเพลงเป็นกิจกรรมสันทนากการบันเทิงอย่างหนึ่ง การฟังเพลงเป็นที่นิยมกันทุกเพศทุกวัย การฟังเพลง มีส่วนช่วยปรับอารมณ์ของผู้ฟัง ตามเนื้อหาของเพลง หรือ จังหวะของเพลงนั้นๆ เพลงเป็นสารประเภทให้ความจรรโลงใจ เมื่อได้รับสารดังกล่าวแล้วจะเกิดความรู้สึกสบายใจ สุขใจ คลายเครียด เกิดจินตนาการ มองเห็นภาพและเกิดความซาบซึ้ง สารจรรโลงใจจะช่วยยกระดับจิตใจมนุษย์ให้สูงขึ้นประณีตขึ้น

ดังนั้นก่อนที่จะเราจะถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงเราต้องฟังหรือดูเพลงนั้นๆ ให้เข้าใจเสียก่อน โดยมีข้อปฏิบัติในการฟังหรือดูเพลงดังนี้

1. ฟังและดูด้วยความตั้งใจ แต่ไม่เคร่งเครียดทำให้สบาย
2. ทำความเข้าใจในเนื้อหาที่สำคัญ ใช้จินตนาการไปตามจุดประสงค์ของสารนั้น
3. ต้องพิจารณาว่าสิ่งที่ฟังและดูให้ความจรรโลงในด้านใด อย่างไรและมากน้อยเพียงใด หากเรื่องนั้นต้องอาศัยเหตุผล ต้องพิจารณาว่าสมเหตุสมผลหรือไม่
4. พิจารณาภาษาและการแสดง เหมาะสมกับรูปแบบเนื้อหาและผู้รับสารหรือไม่เพียงใด

หลังจากที่ทำความเข้าใจกับเพลงที่ฟังแล้ว เราต้องนำสิ่งที่ได้มาสรุปและเรียบเรียงสาระสำคัญของเนื้อเพลงด้วยสำนวนของตนเองเพื่อเตรียมถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงตามหลักการถอดสรุปความดังนี้

1. ความรู้ ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลต่างๆ ที่มีการเตรียมมาก่อนที่จะพูด ผู้พูดจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังสนใจและได้รับความรู้ตามที่ผู้พูดมุ่งหวังไว้ ผู้พูดต้องเตรียมตัวและศึกษาเนื้อหาหมาเป็นอย่างดี
2. ความกระชับ คือ การบรรยายเรื่องราวที่มีความยาวให้กระชับ แต่คงรักษาเนื้อความเดิมโดยรวมไว้ และยังคงมีใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องที่หากขาดไปแล้ว จะทำให้ความเข้าใจของผู้ฟังผิดเพี้ยนไป ผู้พูดต้องบริหารจัดการเวลาและเรื่องที่จะพูดให้ดีที่สุด

3. การใช้ภาษา คือ ผู้พูดต้องรู้จักการเลือกใช้ภาษามาถ่ายทอดให้ผู้ฟัง ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่พูด ช่วงวัยของผู้ฟัง และระดับภาษาที่เหมาะสมกับการพูดในโอกาสนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจถึงสารที่เราจะส่งให้มากที่สุด โดยเฉพาะคำศัพท์เทคนิค หรือคำศัพท์เฉพาะด้าน เฉพาะอาชีพ ที่ต้องคาดคะเนว่าผู้ฟังจะเข้าใจหรือไม่ ควรมีการแปล หรือควรเลือกใช้คำให้ผู้ฟังเข้าใจมากที่สุด

4. ความเป็นธรรมชาติ คือ บุคลิกภาพของผู้พูดเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดสารไปถึงผู้ฟัง ผู้พูดต้องมีเสียงที่ฟังชัดเจน เปล่งเสียงตั้งแต่ไม่ตะโกน น้ำเสียงต้องรักษาให้สม่ำเสมอตลอดการพูด การยืน การวางมือ การใช้สัญลักษณ์ร่างกายในการสื่อสาร การสบตากับผู้ฟัง ไม่ใช่การยืนเหม่อ ยืนตาลอย ไม่พูดเรื่องจากการท่องจำ เพราะจะทำให้ลืมเนื้อหาที่จะพูดได้ แต่ควรพูดจากความเข้าใจเพราะจะทำให้เกิดความแม่นยำและไม่เสียบุคลิกภาพในการพูด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์
แผนจัดการเรียนรู้รายคาบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑
สัปดาห์ที่ ๓ วันที่ ๑๙ - ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	รหัสวิชา ท ๑๔๑๐๑	รายวิชา ภาษาไทย พื้นฐาน	ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ (แผนที่ ๓) สรุปรูปความจากการฟังหรือการดูเพลง			จำนวน ๒ คาบ
ผู้รับผิดชอบการสอน			ครูพิสมร ชูเอม

สาระการเรียนรู้

ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกลงในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

- ท ๓.๑ ป. ๔/๒ พูดสรุปความจากการฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๓ พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๖ มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

วัตถุประสงค์การเรียนรู้ตัวชี้วัด

๑. นักเรียนอธิบายหลักการพูดสรุปความจากการฟัง หรือการดูเพลงได้ถูกต้อง (K)
๒. นักเรียนพูดสรุปความเพลงที่ฟัง หรือดูได้ถูกต้อง (P)
๓. นักเรียนมีมารยาทในการพูด (A)

สาระสำคัญ

พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของเพลง โดยนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง สื่อความชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง และฝึกฝนการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สาระการเรียนรู้

๑. ความรู้

การถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง

๒. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการฟัง การดู การพูด การวิเคราะห์และกระบวนการกลุ่ม

๓. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีมารยาทในการพูด

ชิ้นงาน / ภาระงาน พุดสรุปความเพลงที่ฟังหรือดู

วิธีการสอนขอครู

- การสอนแบบบรรยาย การสอนแบบทดลอง การสอนแบบมีส่วนร่วม
- การสอนแบบบูรณาการ การสอนแบบอภิปราย การสอนแบบโครงงาน
- การสอนแบบMap กระบวนการทางความคิดรวบยอด ทักษะการปฏิบัติ

กระบวนการแก้ปัญหากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และการทำงานเป็นกลุ่ม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

๔. ครูเปิดเพลงยอคนิยมในขณะนี้ให้นักเรียนฟัง (ท่อนที่มีความหมายสำคัญสั้นๆ) ประมาณ 1 นาที

๕. นักเรียนร่วมกันบอกความหมายโดยนัยที่ซ่อนอยู่ในเนื้อเพลง พร้อมทั้งร่วมกันสนทนาถึงคุณค่าของความหมายที่อยู่ในเพลงที่ฟังหรือดู

๓. นักเรียนแต่ละคนทบทวนความรู้เดิมจากศึกษาหลักการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง ออกแบบและเรียบเรียงเนื้อหาในการพูดนำเสนอความรู้ตามประเด็นที่กำหนด คือ ๑) สรุปความจากเพลง ๒) บอกความรู้ที่ได้จากการฟังหรือดูเพลง ๓) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเพลงที่ฟังหรือดู

ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้

ขั้นที่ ๓ ร่วมประชุมผลลัพธ์

๔. นักเรียนแต่ละคนพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงหน้าชั้นเรียนหลังจากที่ได้ฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องในการพูดจากการพูดในระดับกลุ่มย่อย ใช้เวลาในการพูดคนละประมาณ ๒ - ๓ นาที ลำดับการพูดตามการสุ่มจับฉลากเลขที่ โดยครูจะต้องประเมินนักเรียนเป็นรายบุคคล

๕. นักเรียนคนอื่นที่ฟังเพื่อนนำเสนอต้องประเมินเพื่อนทุกคนลงในใบประเมินที่ครูแจกให้ แล้วสรุปข้อดี ข้อเสียของเพื่อนแต่ละคนที่นำเสนอ เพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงในการพูดนำเสนอของตนเอง

ขั้นสรุป

๖. ครูสรุปภาพรวมการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงให้นักเรียนทราบ และอภิปรายร่วมกับนักเรียนถึงข้อดี ข้อเสีย ของการพูดในวันนี้

๗. ครูแจ้งหัวข้อที่จะพูดสรุปความในคาบเรียนต่อไป

การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	ประเมินด้าน	วิธีประเมิน	เครื่องมือวัด	เวลาที่ประเมิน	เกณฑ์
หลักการพูดสรุปความ (K)	ความรู้	นักเรียนบอกหลักการพูดสรุปความ	ตอบคำถาม	ระหว่างเรียน	สามารถตอบคำถามหลักการพูดได้ ๑-๒ ข้อ
พูดสรุปความได้ถูกต้อง (P)	ทักษะกระบวนการ	การพูดสรุปความของนักเรียน	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	สามารถพูดสรุปความได้ ๗ - ๙ คะแนนอยู่ในระดับพอใช้
มีมารยาทในการพูด (A)	คุณลักษณะที่พึงประสงค์ - มีมารยาทในการพูด	สังเกต	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	มีมารยาทในการพูด

สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

- ใบความรู้เรื่องการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง
- วีดิทัศน์เพลงตัวอย่าง ๑ นาที

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ

(นางสาวพิสมร ชูเอม)

ลงชื่อ

(นางสาวเพียงเพ็ญ สันทพงศ์)

ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ

(นางสาวทิพวรรณ กองกิจ)

ผู้อนุมัติการใช้แผนการจัดการ
เรียนรู้

เนื้อหา

การถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง

ถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของเพลง โดยนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง ชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลง และฝึกฝนการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

การฟังหรือการดูเพลงเป็นกิจกรรมสันทนากการบันเทิงอย่างหนึ่ง การฟังเพลงเป็นที่นิยมกันทุกเพศทุกวัย การฟังเพลง มีส่วนช่วยปรับอารมณ์ของผู้ฟัง ตามเนื้อหาของเพลง หรือ จังหวะของเพลงนั้นๆ เพลงเป็นสารประเภทให้ความจรรโลงใจ เมื่อได้รับสารดังกล่าวแล้วจะเกิดความรู้สึกสบายใจ สุขใจ คลายเครียด เกิดจินตนาการ มองเห็นภาพและเกิดความซาบซึ้ง สารจรรโลงใจจะช่วยยกระดับจิตใจมนุษย์ให้สูงขึ้นประณีตขึ้น

ดังนั้นก่อนที่จะเราจะถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงเราต้องฟังหรือดูเพลงนั้นๆ ให้เข้าใจเสียก่อน โดยมีข้อปฏิบัติในการฟังหรือดูเพลงดังนี้

1. ฟังและดูด้วยความตั้งใจ แต่ไม่เคร่งเครียดทำให้สบาย
2. ทำความเข้าใจในเนื้อหาที่สำคัญ ใช้จินตนาการไปตามจุดประสงค์ของสารนั้น
3. ต้องพิจารณาว่าสิ่งฟังและดูให้ความจรรโลงในด้านใด อย่างไรและมากน้อยเพียงใด หากเรื่องนั้นต้องอาศัยเหตุผล ต้องพิจารณาว่าสมเหตุสมผลหรือไม่
4. พิจารณาภาษาและการแสดง เหมาะสมกับรูปแบบเนื้อหาและผู้รับสารหรือไม่เพียงใด

หลังจากที่ทำความเข้าใจกับเพลงที่ฟังแล้ว เราต้องนำสิ่งที่ได้มาสรุปและเรียบเรียงสาระสำคัญของเนื้อเพลงด้วยสำนวนของตนเองเพื่อเตรียมถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงตามหลักการถอดสรุปความดังนี้

1. ความรู้ ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลต่างๆ ที่มีการเตรียมมาก่อนที่จะพูด ผู้พูดจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังสนใจและได้รับความรู้ตามที่ผู้พูดมุ่งหวังไว้ ผู้พูดต้องเตรียมตัวและศึกษาเนื้อหาเป็นอย่างดี

2. ความกระชับ คือ การบรรยายเรื่องราวที่มีความยาวให้กระชับ แต่คงรักษาเนื้อความเดิมโดยรวมไว้ และยังคงมีใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องที่หากขาดไปแล้ว จะทำให้ความเข้าใจของผู้ฟังผิดเพี้ยนไป ผู้พูดต้องบริหารจัดการเวลาและเรื่องที่จะพูดให้ดีที่สุด

3. การใช้ภาษา คือ ผู้พูดต้องรู้จักการเลือกใช้ภาษามาถ่ายทอดให้ผู้ฟัง ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่พูด ช่วงวัยของผู้ฟัง และระดับภาษาที่เหมาะสมกับการพูดในโอกาสนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าถึงสารที่เราจะส่งให้มากที่สุด โดยเฉพาะคำศัพท์เทคนิค หรือคำศัพท์เฉพาะด้าน เฉพาะอาชีพ ที่ต้องคาดคะเนว่าผู้ฟังจะเข้าใจหรือไม่ ควรมีการแปล หรือควรเลือกใช้คำให้ผู้ฟังเข้าใจมากที่สุด

4. ความเป็นธรรมชาติ คือ บุคลิกภาพของผู้พูดเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดสารไปถึงผู้ฟัง ผู้พูดต้องมีเสียงที่ฟังชัดเจน เปล่งเสียงตั้งแต่ไม่ตะโกน น้ำเสียงต้องรักษาให้สม่ำเสมอตลอดการพูด การยืน การวางมือ การใช้สัญลักษณ์ร่างกายในการสื่อสาร การสบตากับผู้ฟัง ไม่ใช่การยืนเหม่อ ยืนตาลอย ไม่พูดเรื่องจากการท่องจำ เพราะจะทำให้ลืมเนื้อหาที่จะพูดได้ แต่ควรพูดจากความเข้าใจ เพราะจะทำให้เกิดความมั่นใจและไม่เสียบุคลิกภาพในการพูด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์
แผนจัดการเรียนรู้รายคาบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑
สัปดาห์ที่ ๔ วันที่ ๒๖ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	รหัสวิชา ท ๑๔๑๐๑	รายวิชา ภาษาไทย พื้นฐาน	ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ (แผนที่ ๔) สรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน			จำนวน ๑ คาบ
ผู้รับผิดชอบการสอน			ครูพิสมร ชูเอม

สาระการเรียนรู้

ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

- ท ๓.๑ ป. ๔/๒ พูดสรุปความจากการฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๓ พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๖ มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

วัตถุประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด

๑. นักเรียนอธิบายหลักการพูดสรุปความจากการฟัง หรือการดูนิทานได้ถูกต้อง (K)
๒. นักเรียนพูดสรุปความนิทานที่ฟัง หรือดูได้ถูกต้อง (P)
๓. นักเรียนมีมารยาทในการพูด (A)

สาระสำคัญ

พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน คือ การพูดที่กล่าวถึงใจความสำคัญของนิทาน โดยนำใจความสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง สื่อความชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน และฝึกฝนการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทานเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สาระการเรียนรู้

๑. ความรู้

การพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน

๒. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการฟัง การดู และการพูด การวิเคราะห์และกระบวนการกลุ่ม

๓. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีมารยาทในการพูด

ชิ้นงาน / ภาระงาน พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน

วิธีการสอนขอครู

- การสอนแบบบรรยาย การสอนแบบทดลอง การสอนแบบมีส่วนร่วม
 การสอนแบบบูรณาการ การสอนแบบอภิปราย การสอนแบบโครงงาน
 การสอนแบบMap กระบวนการทางความคิดรวบยอด ทักษะการปฏิบัติ
 กระบวนการแก้ปัญหากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และการทำงานเป็นกลุ่ม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

๑. ครูเล่านิทานสั้นๆ (2 นาที) ให้นักเรียนฟังด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้นและน่าสนใจ จากนั้นตั้งคำถามให้นักเรียนร่วมกันตอบว่า “นักเรียนคิดว่าบุคลิกของผู้นำเสนอนิทานควรเป็นอย่างไร” และ “กลุ่มอายุของผู้ชมมีผลอย่างไรกับคนนำเสนอ”

๒. นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงหัวข้อนิทานที่นักเรียนจะต้องพูดนำเสนอในระดับกลุ่มวันนี้ เพื่อเน้นย้ำแนวทางปฏิบัติและแจ้งเกณฑ์การประเมินอีกครั้ง

ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้

ขั้นที่ ๑ คัดอิสระ

๓. นักเรียนแต่ละคนศึกษาหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทานจากใบความรู้ ออกแบบและเรียบเรียงเนื้อหาในการพูดนำเสนอความรู้ตามประเด็นที่กำหนด คือ ๑) สรุป

ความจากนิทาน ๒) บอกความรู้ที่ได้จากการฟังหรือดูนิทาน ๓) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทานที่ฟังหรือดู

ขั้นที่ ๒ เพิ่มทักษะจับกลุ่ม

๔.นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ ๔ คน โดยตามความสามารถเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน นักเรียนแต่ละคนพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน ตามการออกแบบการพูดตามประเด็นที่ได้เตรียมไว้ให้เพื่อนฟัง ให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูดและเสนอแนวทางแก้ไข

๕.ครูเดินสังเกตนักเรียนในแต่ละกลุ่ม ให้คำแนะนำ พร้อมแจกใบประเมินการพูดให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน พร้อมให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

๗.นักเรียนตอบคำถาม (สุ่มเลขที่) สรุปการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทานว่ามีประโยชน์อย่างไรบ้าง พร้อมทั้งร่วมกันประเมินการทำงานเป็นกลุ่มในวันนี้ว่ามีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้าง เพื่อหาแนวทางแก้ไขร่วมกัน

การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	ประเมินด้าน	วิธีประเมิน	เครื่องมือวัด	เวลาที่ประเมิน	เกณฑ์
หลักการพูดสรุปความ (K)	ความรู้	นักเรียนบอกหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือดูนิทาน	ตอบคำถาม	ระหว่างเรียน	สามารถตอบคำถามหลักการพูดได้ ๑-๒ ข้อ
พูดสรุปความได้ถูกต้อง (P)	ทักษะกระบวนการ	การพูดสรุปความของนักเรียน	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	สามารถพูดสรุปความได้ ๗ - ๙ คะแนน อยู่ในระดับพอใช้
มีมารยาทในการพูด (A)	คุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีมารยาทในการพูด	สังเกต	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	มีมารยาทในการพูด

สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

- ใบความรู้เรื่องหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน

ลงชื่อ
(นางสาวพิสมร ชูเอม)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ
(นางสาวเพียงเพ็ญ สันหวงค์)

ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ
(นางสาวทิพวรรณ กองกิจ)

ผู้อนุมัติการใช้แผนการจัดการ
เรียนรู้

เนื้อหา

การพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน

พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน คือ การพูดที่กล่าวถึงใจความสำคัญของนิทาน โดยนำใจความสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง ชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน และฝึกฝนการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ก่อนที่เราจะพูดสรุปความจากการฟังและการดูนิทาน เราต้องอ่านทำความเข้าใจกับนิทานที่เราจะพูดการว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร โดยใช้หลักการการอ่านจับใจความดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านให้ชัดเจน
2. อ่านเรื่องราวอย่างคร่าวๆ พอเข้าใจ และเก็บใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า
3. เมื่ออ่านจบให้ตั้งคำถามตนเองว่า เรื่องที่อ่าน มีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร
4. หาข้อคิดหรือประโยชน์ที่ผู้แต่งนิทานต้องการจะบอกเรว่านิทานเรื่องนี้สอนอะไรเรา

โดยต้องพิจารณาอย่างไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล แยกแยะข้อดีข้อเสีย คุณค่าของนิทานว่าดีอย่างไร

หลังจากที่ทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องในนิทานแล้ว เราต้องนำสิ่งที่สรุปได้มาเรียบเรียงใจความสำคัญใหม่ด้วยสำนวนของตนเองเพื่อเตรียมพูดสรุปความ ตามหลักการพูดสรุปความดังนี้

1. ความรู้ ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลต่างๆ ที่มีการเตรียมมาก่อนที่จะพูด ผู้พูดจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังสนใจและได้รับความรู้ตามที่ผู้พูดมุ่งหวังไว้ ผู้พูดต้องเตรียมตัวและศึกษาเนื้อหาเป็นอย่างดี

2. ความกระชับ คือ การบรรยายเรื่องราวที่มีความยาวให้กระชับ แต่คงรักษาเนื้อความเดิมโดยรวมไว้ และยังคงมีใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องที่หากขาดไปแล้ว จะทำให้ความเข้าใจของผู้ฟังผิดเพี้ยนไป ผู้พูดต้องบริหารจัดการเวลาและเรื่องที่จะพูดให้ดีที่สุด

3. การใช้ภาษา คือ ผู้พูดต้องรู้จักการเลือกใช้ภาษามาถ่ายทอดให้ผู้ฟัง ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่พูด ช่วงวัยของผู้ฟัง และระดับภาษาที่เหมาะสมกับการพูดในโอกาสนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าถึงสารที่เราจะส่งให้มากที่สุด โดยเฉพาะคำศัพท์เทคนิค หรือคำศัพท์เฉพาะด้าน เฉพาะอาชีพ ที่ต้องคาดคะเนว่าผู้ฟังจะเข้าใจหรือไม่ ควรมีการแปล หรือควรเลือกใช้คำให้ผู้ฟังเข้าใจมากที่สุด

4. ความเป็นธรรมชาติ คือ บุคลิกภาพของผู้พูดเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดสารไปถึงผู้ฟัง ผู้พูดต้องมีเสียงที่ฟังชัดเจน เปล่งเสียงดังแต่ไม่ตะโกน น้ำเสียงต้องรักษาให้สม่ำเสมอตลอดการพูด การยืน การวางมือ การใช้สัญลักษณ์ร่างกายในการสื่อสาร การสบตากับผู้ฟัง ไม่ใช่การยืนเหม่อ ยืนตาลอย ไม่พูดเรื่องจากการท่องจำ เพราะจะทำให้ลืมเนื้อหาที่จะพูดได้ แต่ควรพูดจากความเข้าใจ เพราะจะทำให้เกิดความแม่นยำและไม่เสียบุคลิกภาพในการพูด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์
แผนจัดการเรียนรู้รายคาบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑
สัปดาห์ที่ ๔ วันที่ ๒๖ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	รหัสวิชา ท ๑๔๑๐๑	รายวิชา ภาษาไทย พื้นฐาน	ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ (แผนที่ ๕) สรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน			จำนวน ๒ คาบ
ผู้รับผิดชอบการสอน			ครูพิสมร ชูเอม

สาระการเรียนรู้

ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

- ท ๓.๑ ป. ๔/๒ พูดสรุปความจากการฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๓ พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๖ มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

วัตถุประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด

๑. นักเรียนอธิบายหลักการพูดสรุปความจากการฟัง หรือการดูนิทานได้ถูกต้อง (K)
๒. นักเรียนพูดสรุปความนิทานที่ฟัง หรือดูได้ถูกต้อง (P)
๓. นักเรียนมีมารยาทในการพูด (A)

สาระสำคัญ

พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน คือ การพูดที่กล่าวถึงใจความสำคัญของนิทาน โดยนำใจความสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง สื่อความชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน และฝึกฝนการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทานเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สาระการเรียนรู้

๑. ความรู้

พุดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน

๒. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการฟัง การดู และการพูด การวิเคราะห์และกระบวนการกลุ่ม

๓. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีมารยาทในการพูด

ชิ้นงาน / ภาระงาน

พุดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน

วิธีการสอนขอครู

☒ การสอนแบบบรรยาย	☐ การสอนแบบทดลอง	☒ การสอนแบบมีส่วนร่วม
☐ การสอนแบบบูรณาการ	☒ การสอนแบบอภิปราย	☐ การสอนแบบโครงงาน
☐ การสอนแบบMap	☒ กระบวนการทางความคิดรวบยอด ทักษะการปฏิบัติ	

กระบวนการแก้ปัญหากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และการทำงานเป็นกลุ่ม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

๑. ครูตั้งคำถามทบทวนความรู้เดิมว่า “บุคลิกภาพของผู้เล่านิทานที่ดีควรเป็นอย่างไร”
๒. นักเรียนและครูร่วมกันพุดคุยถึงหัวข้อที่กำหนดให้เมื่อคาบเรียนที่แล้วเพื่อเรียกความพร้อมให้นักเรียนตื่นตัว พร้อมทั้งชี้แจงแนวทางปฏิบัติการพุดนำเสนอในวันนี้อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้

ขั้นที่ ๓ ร่วมประชุมผลลัพธ์

๓. นักเรียนแต่ละคนพุดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทานหน้าชั้นเรียนหลังจากที่ได้ฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องในการพุดจากการพุดในระดับกลุ่มย่อย ใช้เวลาในการพุดคนละประมาณ ๒ - ๓ นาที ลำดับการพุดตามการสุ่มจับฉลากเลขที่ โดยครูจะต้องประเมินนักเรียนเป็นรายบุคคล

๔. นักเรียนคนอื่นที่ฟังเพื่อนนำเสนอต้องประเมินเพื่อนทุกคนลงในใบประเมินที่ครูแจกให้ แล้วสรุปข้อดี ข้อเสียของเพื่อนแต่ละคนที่นำเสนอ เพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงในการพูดนำเสนอของตนเอง

ขั้นสรุป

๕. ครูสรุปภาพรวมการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทานให้นักเรียนทราบ และอภิปรายร่วมกับนักเรียนถึงข้อดี ข้อเสีย ของการพูดในวันนี้

๖. ครูแจ้งหัวข้อที่จะพูดสรุปความในคาบเรียนต่อไป

การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	ประเมินด้าน	วิธีประเมิน	เครื่องมือวัด	เวลาที่ประเมิน	เกณฑ์
หลักการพูดสรุปความ (K)	ความรู้	นักเรียนบอกหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือดูนิทาน	ตอบคำถาม	ระหว่างเรียน	สามารถตอบคำถามหลักการพูดได้ ๑-๒ ข้อ
พูดสรุปความได้ถูกต้อง (P)	ทักษะกระบวนการ	การพูดสรุปความของนักเรียน	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	สามารถพูดสรุปความได้ ๗ - ๙ คะแนน อยู่ในระดับพอใช้
มีมารยาทในการพูด (A)	คุณลักษณะที่พึงประสงค์ - มีมารยาทในการพูด	สังเกต	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	มีมารยาทในการพูด

สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

- ใบความรู้เรื่องการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน

ลงชื่อ
(นางสาวพิสมร ชูเอม)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ
(นางสาวเพียงเพ็ญ สันหพงศ์)

ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ
(นางสาวทิพวรรณ กองกิจ)

ผู้อนุมัติการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

เนื้อหา

การพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน

พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน คือ การพูดที่กล่าวถึงใจความสำคัญของนิทาน โดยนำใจความสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง ชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูนิทาน และฝึกฝนการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูเพลงเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ก่อนที่เราจะพูดสรุปความจากการฟังและการดูนิทาน เราต้องอ่านทำความเข้าใจกับนิทานที่เราจะพูดการว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร โดยใช้หลักการการอ่านจับใจความดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านให้ชัดเจน
2. อ่านเรื่องราวอย่างคร่าวๆ พอเข้าใจ และเก็บใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า
3. เมื่ออ่านจบให้ตั้งคำถามตนเองว่า เรื่องที่อ่าน มีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร
4. หาข้อคิดหรือประโยชน์ที่ผู้แต่งนิทานต้องการจะบอกเรานิทานเรื่องนี้สอนอะไรเรา

โดยต้องพิจารณาอย่างไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล แยกแยะข้อดีข้อเสีย คุณค่าของนิทานว่าดีอย่างไร

หลังจากที่ทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องในนิทานแล้ว เราต้องนำสิ่งที่สรุปได้มาเรียบเรียงใจความสำคัญใหม่ด้วยสำนวนของตนเองเพื่อเตรียมพูดสรุปความ ตามหลักการพูดสรุปความดังนี้

1. ความรู้ ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลต่างๆ ที่มีการเตรียมมาก่อนที่จะพูด ผู้พูดจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังสนใจและได้รับความรู้ตามที่ผู้พูดมุ่งหวังไว้ ผู้พูดต้องเตรียมตัวและศึกษาเนื้อหาเป็นอย่างดี

2. ความกระชับ คือ การบรรยายเรื่องราวที่มีความยาวให้กระชับ แต่คงรักษาเนื้อความเดิมโดยรวมไว้ และยังคงมีใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องที่หากขาดไปแล้ว จะทำให้ความเข้าใจของผู้ฟังผิดเพี้ยนไป ผู้พูดต้องบริหารจัดการเวลาและเรื่องที่จะพูดให้ดีที่สุด

3. การใช้ภาษา คือ ผู้พูดต้องรู้จักการเลือกใช้ภาษามาถ่ายทอดให้ผู้ฟัง ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่พูด ช่วงวัยของผู้ฟัง และระดับภาษาที่เหมาะสมกับการพูดในโอกาสนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจถึงสารที่เราจะส่งให้มากที่สุด โดยเฉพาะคำศัพท์เทคนิค หรือคำศัพท์เฉพาะด้าน เฉพาะอาชีพ ที่ต้องคาดคะเนว่าผู้ฟังจะเข้าใจหรือไม่ ควรมีการแปล หรือควรเลือกใช้คำให้ผู้ฟังเข้าใจมากที่สุด

4. ความเป็นธรรมชาติ คือ บุคลิกภาพของผู้พูดเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดสารไปถึงผู้ฟัง ผู้พูดต้องมีเสียงที่ฟังชัดเจน เปล่งเสียงดังแต่ไม่ตะโกน น้ำเสียงต้องรักษาให้สม่ำเสมอตลอดการพูด การยืน การวางมือ การใช้สัญลักษณ์ร่างกายในการสื่อสาร การสบตากับผู้ฟัง ไม่ใช่การยืนเหม่อ ยืนตาลอย ไม่พูดเรื่องจากการท่องจำ เพราะจะทำให้ลืมเนื้อหาที่จะพูดได้ แต่ควรพูดจากความเข้าใจ เพราะจะทำให้เกิดความแม่นยำและไม่เสียบุคลิกภาพในการพูด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์
แผนจัดการเรียนรู้รายคาบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑
สัปดาห์ที่ ๕ วันที่ ๓ - ๗ ธันวาคม ๒๕๖๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	รหัสวิชา ท ๑๔๑๐๑	รายวิชา ภาษาไทย พื้นฐาน	ชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๔
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ (แผนที่ ๖) สรุปลงความจากการฟังหรือดูข่าว			จำนวน ๑ คาบ
ผู้รับผิดชอบการสอน			ครูพิสมร ชูเอม

สาระการเรียนรู้

ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

- ท ๓.๑ ป. ๔/๒ พูดสรุปความจากการฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๓ พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู
 ท ๓.๑ ป. ๔/๖ มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

วัตถุประสงค์การเรียนรู้ตัวชี้วัด

๑. นักเรียนอธิบายหลักการพูดสรุปความจากการฟัง หรือการดูข่าวได้ถูกต้อง (K)
๒. นักเรียนพูดสรุปความข่าวที่ฟัง หรือดูได้ถูกต้อง (P)
๓. นักเรียนมีมารยาทในการพูด (A)

สาระสำคัญ

พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของข่าว โดยนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง สื่อความชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว และฝึกฝนการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าวเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สาระการเรียนรู้

๑. ความรู้

การพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว

๒. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการฟัง การดู การพูด การวิเคราะห์และกระบวนการกลุ่ม

๓. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีมารยาทในการพูด

ชิ้นงาน / ภาระงาน พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว

วิธีการสอนขอครู

- การสอนแบบบรรยาย การสอนแบบทดลอง การสอนแบบมีส่วนร่วม
 การสอนแบบบูรณาการ การสอนแบบอภิปราย การสอนแบบโครงการ
 การสอนแบบMap กระบวนการทางความคิดรวบยอด ทักษะการปฏิบัติ กระบวนการ
 แก้ปัญหากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และการทำงานเป็นกลุ่ม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

๑. ครูสนทนาถึงหัวข้อข่าวที่น่าสนใจในขณะนี้ พร้อมทั้งตั้งคำถามกระตุ้นความคิดว่า “เหตุใดข่าวนี้จึงมีผู้สนใจและได้รับการติดตามมากมาย” และ “นักเรียนคิดว่าผู้ชมหรือผู้เสพข่าวต้องการอะไร”

๒. นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงวิจรรย์ญาณในการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชน รวมถึงมารยาทในการพูดนำเสนอข่าวว่าต้องใช้ความระมัดระวังในเรื่องใดบ้าง

ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้

ขั้นที่ ๑ คิดอิสระ

๓. นักเรียนแต่ละคนศึกษาหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าวจากใบความรู้ ออกแบบและเรียบเรียงเนื้อหาในการพูดนำเสนอความรู้ตามประเด็นที่กำหนด คือ ๑) สรุปความจากข่าว ๒) บอกความรู้ที่ได้จากการฟังหรือดูข่าว ๓) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่ฟังหรือดู

ขั้นที่ ๒ เพิ่มทักษะจับกลุ่ม

๔.นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ ๔ คน โดยตามความสามารถเก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน อ่อน 1 คน นักเรียนแต่ละคนพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว ตามการออกแบบการพูดตาม ประเด็นที่ได้เตรียมไว้ให้เพื่อนฟัง ให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูดและเสนอ แนวทางแก้ไข

๕.ครูเดินสังเกตนักเรียนในแต่ละกลุ่ม ให้คำแนะนำ พร้อมแจกใบประเมินการพูดให้ นักเรียนแต่ละกลุ่มพิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน พร้อมให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

๗.นักเรียนตอบคำถาม (สุ่มเลขที่) สรุปการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าวว่ามี ประโยชน์อย่างไรบ้าง พร้อมทั้งร่วมกันประเมินการทำงานเป็นกลุ่มในวันนี้ว่ามีปัญหาและอุปสรรค อย่างไรบ้าง เพื่อหาแนวทางแก้ไขร่วมกัน

การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	ประเมิน ด้าน	วิธีประเมิน	เครื่องมือวัด	เวลาที่ ประเมิน	เกณฑ์
หลักการพูด สรุปความ (K)	ความรู้	นักเรียนบอก หลักการพูด สรุปความจาก การดูหรือการ ฟังข่าว	ตอบคำถาม	ระหว่างเรียน เรียน	สามารถตอบ คำถาม หลักการพูดได้ ๑-๒ ข้อ
พูดสรุปความ ได้ถูกต้อง (P)	ทักษะ กระบวนการ	การพูดสรุป ความของ นักเรียน	แบบ ประเมินการ พูดสรุป ความ	ระหว่างเรียน	สามารถพูดสรุป ความได้ ๗ - ๙ คะแนน อยู่ในระดับ พอใช้
มีมารยาทใน การพูด (A)	คุณลักษณะ ที่พึง ประสงค์ - มีมารยาท ในการพูด	สังเกต	แบบ ประเมินการ พูดสรุป ความ	ระหว่างเรียน	มีมารยาทใน การพูด

สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

- ใบความรู้เรื่องหลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว

ลงชื่อ

(นางสาวพิสมร ชูเอม)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ

(นางสาวเพียงเพ็ญ สันหวงศ์)

ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ

(นางสาวทิพวรรณ กองกิจ)

ผู้อนุมัติการใช้แผนการจัดการ
เรียนรู้

เนื้อหา

การถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว

ถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของข่าว โดยนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง ชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว และฝึกฝนการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าวเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สังคมปัจจุบันสื่อต่างๆ ที่เป็นช่องทางการนำเสนอข้อมูลให้ดูและฟังมีหลากหลาย เราจึงควรรู้จักเลือกที่จะดูและฟัง เลือกที่จะรับข้อมูลเหล่านั้น และเมื่อได้รับรู้ข้อมูลแล้ว ต้องรู้จักวิเคราะห์ วิเคราะห์ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางสร้างสรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสารประเภท “ข่าว” สื่อประเภทนี้ผู้รับสารต้องมีความพร้อมพอสมควร เพราะควรต้องรู้จักแหล่งข่าว ผู้นำเสนอข่าว การจับประเด็น ความมีเหตุมีผล รู้จักเปรียบเทียบเนื้อหาจากที่มาของข่าวหลาย ๆ แห่ง เพราะข่าวเป็นสารประเภทสารที่ให้ความรู้บางครั้งก็เข้าใจง่าย แต่บางครั้งก็เป็นเรื่องสลับซับซ้อนก็จะเข้าใจยาก ต้องใช้การพินิจพิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง ผู้รับสารต้องมีพื้นฐานในข่าวที่ฟังหรือดู บางครั้งข่าวก็เขียนแบบโน้มน้าวใจให้เรากล้วยตาม ซึ่งเราต้องพิจารณาจุดมุ่งหมายของข่าว ทั้งที่ดี และไม่ดี มีประโยชน์หรือให้โทษแก่ผู้รับสาร บางครั้งข่าวก็ถูกสร้างขึ้นมา ปลุกปั่น ยุยงให้เกิดการแตกแยกในสังคม ดังนั้นจึงต้องมีวิจารณญาณคิดให้ตีว่าสารนั้นเป็นไปในทางใด โดยมีขั้นตอนการฟังและดูดังนี้

1. ฟังและดูให้เข้าใจเรื่อง เมื่อฟังเรื่องใดก็ตามผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังเรื่องนั้นให้เข้าใจตลอดเรื่อง ให้รู้ว่าเนื้อเรื่องเป็นอย่างไร มีสาระสำคัญอะไรบ้าง พยายามทำความเข้าใจรายละเอียดทั้งหมด
2. วิเคราะห์เรื่อง จะต้องพิจารณาว่าเรื่องเป็นข่าวประเภทใด เหมาะสมที่จะนำมาพูดหรือไม่ โดยต้องอาศัยหลักการแยกข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง ในการรับฟังสาร นอกจากจะจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังแล้ว จะต้องแยแยะแยะได้ว่า ใจความตอนใดเป็นข้อคิดเห็นส่วนตัวของผู้พูดซึ่งจะมีลักษณะเมื่อพิจารณาความถูกต้องได้ยาก และตอนใดเป็นข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นเรื่องที่สามารถพิสูจน์ความถูกต้องได้
3. วินิจฉัยเรื่อง คือการพิจารณาความรู้สึกความคิดเห็นและผู้ส่งสารหรือผู้พูดผู้แสดงมีเจตนาอย่างไรในการพูดการแสดง อาจจะมีเจตนาที่จะโน้มน้าวในจรรโลงหรือแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องที่มีเหตุมีผลมีหลักฐานน่าเชื่อถือหรือไม่และมีคุณค่ามีประโยชน์เพียงใด

หลังจากที่ทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องในนิทานแล้ว เราต้องนำสิ่งที่สรุปได้มาเรียบเรียงใจความสำคัญใหม่ด้วยสำนวนของตนเองเพื่อเตรียมพูดสรุปความ ตามหลักการพูดสรุปความดังนี้

1. ความรู้ ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลต่างๆ ที่มีการเตรียมมาก่อนที่จะพูด ผู้พูดจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังสนใจและได้รับความรู้ตามที่ผู้พูดมุ่งหวังไว้ ผู้พูดต้องเตรียมตัวและศึกษาเนื้อหาเป็นอย่างดี

2. ความกระชับ คือ การบรรยายเรื่องราวที่มีความยาวให้กระชับ แต่คงรักษาเนื้อความเดิมโดยรวมไว้ และยังคงมีใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องที่หากขาดไปแล้ว จะทำให้ความเข้าใจของผู้ฟังผิดเพี้ยนไป ผู้พูดต้องบริหารจัดการเวลาและเรื่องที่จะพูดให้ดีที่สุด

3. การใช้ภาษา คือ ผู้พูดต้องรู้จักการเลือกใช้ภาษามาถ่ายทอดให้ผู้ฟัง ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่พูด ช่วงวัยของผู้ฟัง และระดับภาษาที่เหมาะสมกับการพูดในโอกาสนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจถึงสารที่เราจะส่งให้มากที่สุด โดยเฉพาะคำศัพท์เทคนิค หรือคำศัพท์เฉพาะด้าน เฉพาะอาชีพ ที่ต้องคาดคะเนว่าผู้ฟังจะเข้าใจหรือไม่ ควรมีการแปล หรือควรเลือกใช้คำให้ผู้ฟังเข้าใจมากที่สุด

4. ความเป็นธรรมชาติ คือ บุคลิกภาพของผู้พูดเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดสารไปถึงผู้ฟัง ผู้พูดต้องมีเสียงที่ฟังชัดเจน เปล่งเสียงตั้งแต่ไม่ตะโกน น้ำเสียงต้องรักษาให้สม่ำเสมอตลอดการพูด การยืน การวางมือ การใช้สัญลักษณ์ร่างกายในการสื่อสาร การสบตากับผู้ฟัง ไม่ใช่การยืนเหม่อลอย ไม่พูดเรื่องจากการท่องจำ เพราะจะทำให้ลืมเนื้อหาที่จะพูดได้ แต่ควรพูดจากความเข้าใจ เพราะจะทำให้เกิดความแม่นยำและไม่เสียบุคลิกภาพในการพูด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์
แผนจัดการเรียนรู้รายคาบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑
สัปดาห์ที่ ๕ วันที่ ๓ - ๗ ธันวาคม ๒๕๖๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	รหัสวิชา ท ๑๔๑๐๑	รายวิชา ภาษาไทย พื้นฐาน	ชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๔
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ (แผนที่ ๗) สรุปความจากการฟังหรือดูข่าว			จำนวน ๒ คาบ
ผู้รับผิดชอบการสอน			ครูพิสมร ชูเอม

สาระการเรียนรู้

ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกลงในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

- ท ๓.๑ ป. ๔/๒ พูดสรุปความจากการฟังและดู
ท ๓.๑ ป. ๔/๓ พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู
ท ๓.๑ ป. ๔/๖ มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

วัตถุประสงค์การเรียนรู้ตัวชี้วัด

๑. นักเรียนอธิบายหลักการพูดสรุปความจากการฟัง หรือการดูข่าวได้ถูกต้อง (K)
๒. นักเรียนพูดสรุปความข่าวที่ฟัง หรือดูได้ถูกต้อง (P)
๓. นักเรียนมีมารยาทในการพูด (A)

สาระสำคัญ

พูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของข่าว โดยนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง สื่อความชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว และฝึกฝนการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าวเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สาระการเรียนรู้

๑. ความรู้

พุดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว

๒. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการฟัง การดู การพูด การวิเคราะห์และกระบวนการกลุ่ม

๓. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีมารยาทในการพูด

ชิ้นงาน / ภาระงาน พุดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว

วิธีการสอนขอครู

☒ การสอนแบบบรรยาย	☐ การสอนแบบทดลอง	☒ การสอนแบบมีส่วนร่วม
☐ การสอนแบบบูรณาการ	☒ การสอนแบบอภิปราย	☐ การสอนแบบโครงการ
☐ การสอนแบบMap	☒ กระบวนการทางความคิดรวบยอด ทักษะการปฏิบัติ	

กระบวนการแก้ปัญหากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และการทำงานเป็นกลุ่ม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

๑. ครูและนักเรียนร่วมกันพุดคุยถึงหัวข้อที่กำหนดให้เมื่อคาบเรียนที่แล้วพร้อมทั้งชี้แจงแนวทางปฏิบัติการพุดนำเสนอในวันนี้อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นทำกิจกรรม / นำไปใช้

ขั้นที่ ๓ ร่วมประชุมผลลัพธ์

๒. นักเรียนแต่ละคนพุดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าวหน้าชั้นเรียนหลังจากที่ได้ฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องในการพุดจากการพุดในระดับกลุ่มย่อย ใช้เวลาในการพุดคนละประมาณ ๒ - ๓ นาที ลำดับการพุดตามการสุ่มจับฉลากเลขที่ โดยครูจะต้องประเมินนักเรียนเป็นรายบุคคล

๓. นักเรียนคนอื่นที่ฟังเพื่อนนำเสนอต้องประเมินเพื่อนทุกคนลงในใบประเมินที่ครูแจกให้ แล้วสรุปข้อดี ข้อเสียของเพื่อนแต่ละคนที่นำเสนอ เพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงในการพุดนำเสนอของตนเอง

ขั้นสรุป

๔. ครูสรุปภาพรวมการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าวให้นักเรียนทราบ และอภิปรายร่วมกับนักเรียนถึงข้อดี ข้อเสีย ของการพูดในวันนี้

๕. ครูสรุปการประเมินการพูดตั้งแต่ครั้งที่ ๑-๘ ว่าแต่ละคนมีพัฒนาการอย่างไรบ้าง พร้อมทั้งแนะแนวทางการแก้ไขการพูดให้ดีขึ้น

๖. นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจ

การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	ประเมินด้าน	วิธีประเมิน	เครื่องมือวัด	เวลาที่ประเมิน	เกณฑ์
หลักการพูดสรุปความ (K)	ความรู้	นักเรียนบอกหลักการพูดสรุปความจากการดูหรือการฟังข่าว	ตอบคำถาม	ระหว่างเรียนเรียน	สามารถตอบคำถามหลักการพูดได้ ๑-๒ ข้อ
พูดสรุปความได้ถูกต้อง (P)	ทักษะกระบวนการ	การพูดสรุปความของนักเรียน	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	สามารถพูดสรุปความได้ ๗ - ๙ คะแนน อยู่ในระดับพอใช้
มีมารยาทในการพูด (A)	คุณลักษณะที่พึงประสงค์ - มีมารยาทในการพูด	สังเกต	แบบประเมินการพูดสรุปความ	ระหว่างเรียน	มีมารยาทในการพูด

สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

- ใบความรู้เรื่องการพูดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว

ลงชื่อ

(นางสาวพิสมร ชูเอม)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ

(นางสาวเพียงเพ็ญ สันหงษ์)

ผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้

ลงชื่อ

(นางสาวทิพวรรณ กองกิจ)

ผู้อนุมัติการใช้แผนการจัดการ
เรียนรู้

เนื้อหา

การถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว

ถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว คือ การพูดที่กล่าวถึงเฉพาะสาระสำคัญของข่าว โดยนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงด้วยประโยคสั้นๆ ถูกต้อง ชัดเจน และเข้าใจง่าย นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าว และฝึกฝนการถอดสรุปความจากการฟังหรือการดูข่าวเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สังคมปัจจุบันสื่อต่างๆ ที่เป็นช่องทางการนำเสนอข้อมูลให้ดูและฟังมีหลากหลาย เราจึงควรรู้จักเลือกที่จะดูและฟัง เลือกที่จะรับข้อมูลเหล่านั้น และเมื่อได้รับรู้ข้อมูลแล้ว ต้องรู้จักวิเคราะห์ วิเคราะห์ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางสร้างสรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสารประเภท “ข่าว” สื่อประเภทนี้ผู้รับสารต้องมีความพร้อมพอสมควร เพราะควรต้องรู้จักแหล่งข่าว ผู้นำเสนอข่าว การจับประเด็น ความมีเหตุมีผล รู้จักเปรียบเทียบเนื้อหาจากที่มาของข่าวหลาย ๆ แห่ง เพราะข่าวเป็นสารประเภทสารที่ให้ความรู้บางครั้งก็เข้าใจง่าย แต่บางครั้งที่เป็นเรื่องสลับซับซ้อนก็จะเข้าใจยาก ต้องใช้การพิเคราะห์วิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง ผู้รับสารต้องมีพื้นฐานในข่าวที่ฟังหรือดู บางครั้งข่าวก็เขียนแบบโน้มน้าวใจให้เราคล้อยตาม ซึ่งเราต้องพิจารณาจุดมุ่งหมายของข่าว ทั้งที่ดี และไม่ดี มีประโยชน์หรือให้โทษแก่ผู้รับสาร บางครั้งข่าวก็ถูกสร้างขึ้นมา ปลุกปั่น ยุยงให้เกิดการแตกแยกในสังคม ดังนั้นจึงต้องมีวิจรรย์ญาณคิดให้ได้ว่าสารนั้นเป็นไปในทางใด โดยมีขั้นตอนการฟังและดูดังนี้

1. ฟังและดูให้เข้าใจเรื่อง เมื่อฟังเรื่องใดก็ตามผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังเรื่องนั้นให้เข้าใจตลอดเรื่อง ให้รู้ว่าเนื้อเรื่องเป็นอย่างไร มีสาระสำคัญอะไรบ้าง พยายามทำความเข้าใจรายละเอียดทั้งหมด
2. วิเคราะห์เรื่อง จะต้องพิจารณาว่าเรื่องเป็นข่าวประเภทใด เหมาะสมที่จะนำมาพูดหรือไม่ โดยต้องอาศัยหลักการแยกข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง ในการรับฟังสาร นอกจากจะจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังแล้ว จะต้องแยแยะแยะได้ว่า ใจความตอนใดเป็นข้อคิดเห็นส่วนตัวของผู้พูดซึ่งจะมีลักษณะเมื่อพิจารณาความถูกต้องได้ยาก และตอนใดเป็นข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นเรื่องที่สามารถพิสูจน์ความถูกต้องได้

3. วินิจฉัยเรื่อง คือการพิจารณาความรู้สึกความคิดเห็นและผู้ส่งสารหรือผู้พูดผู้แสดงมีเจตนาอย่างไรในการพูดการแสดง อาจจะมีเจตนาที่จะโน้มน้าวในจรรโลงหรือแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องที่มีเหตุมีผลมีหลักฐานน่าเชื่อถือหรือไม่และมีคุณค่ามีประโยชน์เพียงใด

หลังจากที่ทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องในนิทานแล้ว เราต้องนำสิ่งที่สรุปได้มาเรียบเรียงใจความสำคัญใหม่ด้วยสำนวนของตนเองเพื่อเตรียมพูดสรุปความ ตามหลักการพูดสรุปความดังนี้

1. ความรู้ ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลต่างๆ ที่มีการเตรียมมาก่อนที่จะพูด ผู้พูดจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังสนใจและได้รับความรู้ตามที่ผู้พูดมุ่งหวังไว้ ผู้พูดต้องเตรียมตัวและศึกษาเนื้อหาเป็นอย่างดี

2. ความกระชับ คือ การบรรยายเรื่องราวที่มีความยาวให้กระชับ แต่คงรักษาเนื้อความเดิมโดยรวมไว้ และยังคงมีใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องที่หากขาดไปแล้ว จะทำให้ความเข้าใจของผู้ฟังผิดเพี้ยนไป ผู้พูดต้องบริหารจัดการเวลาและเรื่องที่จะพูดให้ดีที่สุด

3. การใช้ภาษา คือ ผู้พูดต้องรู้จักการเลือกใช้ภาษามาถ่ายทอดให้ผู้ฟัง ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่พูด ช่วงวัยของผู้ฟัง และระดับภาษาที่เหมาะสมกับการพูดในโอกาสนั้นๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าถึงสารที่เราจะส่งให้มากที่สุด โดยเฉพาะคำศัพท์เทคนิค หรือคำศัพท์เฉพาะด้าน เฉพาะอาชีพ ที่ต้องคาดคะเนว่าผู้ฟังจะเข้าใจหรือไม่ ควรมีการแปล หรือควรเลือกใช้คำให้ผู้ฟังเข้าใจมากที่สุด

4. ความเป็นธรรมชาติ คือ บุคลิกภาพของผู้พูดเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดสารไปถึงผู้ฟัง ผู้พูดต้องมีเสียงที่ฟังชัดเจน เปล่งเสียงตั้งแต่ไม่ตะโกน น้ำเสียงต้องรักษาให้สม่ำเสมอตลอดการพูด การยืน การวางมือ การใช้สัญลักษณ์ร่างกายในการสื่อสาร การสบตากับผู้ฟัง ไม่ใช่การยืนเหม่อลอย ไม่พูดเรื่องจากการท่องจำ เพราะจะทำให้ลืมเนื้อหาที่จะพูดได้ แต่ควรพูดจากความเข้าใจ เพราะจะทำให้เกิดความแม่นยำและไม่เสียบุคลิกภาพในการพูด

แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แบบวัดความสามารถด้านการพูด (ก่อน-หลังเรียน)

คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดสรุปความจากการฟังหรือดูข่าวในเวลา.....นาที

ชื่อ.....เลขที่.....

ประเด็น	คะแนน			
	๔	๓	๒	๑
เนื้อหา (๔ คะแนน)				
การใช้เสียง (๔ คะแนน)				
การแสดงความคิดเห็น (๔ คะแนน)				
มารยาทและบุคลิกภาพ (๔ คะแนน)				
รวม (๑๖ คะแนน)				

.....
ผู้ประเมิน

เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

คะแนน ประเด็น	๔	๓	๒	๑
๑.เนื้อหา (๔ คะแนน)	พูดครบทุกประเด็น ตามหัวข้อที่กำหนดคือ สรุปความ บอกความรู้และบอก ข้อคิดได้ถูกต้อง ครบถ้วน	พูดขาด ๑ ประเด็น ตามหัวข้อที่กำหนด คือสรุปความ บอกความรู้หรือบอก ข้อคิดได้ถูกต้อง	พูดขาด ๒ ประเด็น ตามหัวข้อที่กำหนดคือ สรุปความ บอกความรู้หรือบอก ข้อคิดได้ถูกต้อง	พูดขาดมากกว่า ๒ ประเด็น ตามหัวข้อที่กำหนดคือ สรุปความ บอกความรู้หรือ บอกข้อคิดได้ถูกต้อง
๒.การใช้เสียง (๔ คะแนน)	ใช้เสียงดังชัดเจน ตลอดทั้งเรื่อง ไม่หยุดพูดกลางคัน ออกเสียงคำ ได้ถูกต้องทุกคำ	ใช้เสียงที่ไม่ชัดเจนโดย มีข้อบกพร่อง ๑-๓ แห่ง เสียงไม่ชัดเจน ๑ แห่ง หยุดพูดกลางคัน ๑ ครั้ง ออกเสียงคำ ไม่ถูกต้อง ๑ คำ	ใช้เสียงที่ไม่ชัดเจน โดยมีข้อบกพร่อง ๔-๖ แห่ง เสียงไม่ชัดเจน ๒ แห่ง หยุดพูดกลางคัน ๒ ครั้ง ออกเสียงคำ ไม่ถูกต้อง ๒ คำ	ใช้เสียงที่ไม่ชัดเจน โดยมีข้อบกพร่อง มากกว่า ๖ แห่ง เสียงไม่ชัดเจน มากกว่า ๒ แห่ง หยุดพูดกลางคัน มากกว่า ๒ ครั้ง ออกเสียงคำ ไม่ถูกต้องมากกว่า ๒ คำ
๓.การแสดงความคิดเห็น (๔ คะแนน)	แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อดี ข้อเสีย ของเรื่องอย่างชัดเจนมี เหตุผลทุกประเด็น	แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อดี ข้อเสีย ของเรื่อง มีเหตุผล ไม่ชัดเจนหรือ ไม่มีเหตุผล ๑ ประเด็น	แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อดี ข้อเสีย ของเรื่อง มีเหตุผลไม่ ชัดเจนหรือ ไม่มีเหตุผล ๒ ประเด็น	แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อดี ข้อเสียของเรื่อง มีเหตุผลไม่ชัดเจน หรือไม่มีเหตุผล มากกว่า ๒ ประเด็น
๔.มารยาทและ บุคลิกภาพ (๔ คะแนน)	มีการกล่าวทักทาย บอกชื่อ ชั้นเรียน เลขที่ตนเอง ใช้ท่าทางประกอบการ พูดสบตากับผู้ฟังตลอด การพูด	มีการกล่าวทักทาย บอกชื่อชั้นเรียน เลขที่ตนเอง ใช้ท่าทางประกอบ การพูดสบตากับผู้ฟัง ตลอดการพูดแต่ขาด ลักษณะข้างต้น ๒ ลักษณะ	มีการกล่าวทักทายบอก ชื่อชั้นเรียน เลขที่ ตนเอง ใช้ท่าทางประกอบการ พูดสบตากับผู้ฟังตลอด การพูดแต่ขาดลักษณะ ข้างต้น ๓-๔ ลักษณะ	มีการกล่าวทักทายบอกชื่อ ชั้นเรียน เลขที่ตนเอง ใช้ท่าทางประกอบการพูด สบตากับผู้ฟังตลอดการพูด แต่ขาดลักษณะข้างต้น มากกว่า ๔ ลักษณะ

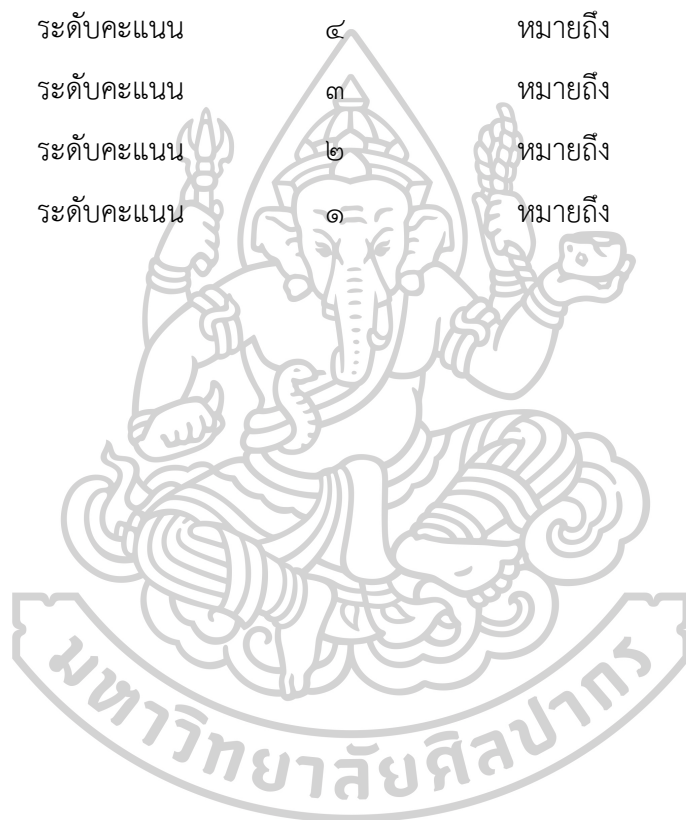
เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดโดยรวมทุกประเด็น คะแนนเต็ม ๑๖ คะแนน

ระดับคะแนน	๑๓ - ๑๖	หมายถึง	ดีมาก
ระดับคะแนน	๑๑ - ๑๒	หมายถึง	ดี
ระดับคะแนน	๗ - ๙	หมายถึง	พอใช้
ระดับคะแนน	๔ - ๖	หมายถึง	ควรปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดเฉพาะประเด็น คะแนนเต็ม ๔ คะแนน

ระดับคะแนน	๔	หมายถึง	ดีมาก
ระดับคะแนน	๓	หมายถึง	ดี
ระดับคะแนน	๒	หมายถึง	พอใช้
ระดับคะแนน	๑	หมายถึง	ควรปรับปรุง

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์

ชื่อครูผู้สอน ระดับชั้น

รายวิชา รหัสวิชา ปีการศึกษา

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

3 = เห็นด้วยมาก

2 = เห็นด้วยปานกลาง

1 = เห็นด้วยน้อย

กิจกรรม	ความพึงพอใจ		
	3	2	1
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้			
1. ครูมีการเตรียมการสอน (พิจารณาจากสื่ออุปกรณ์ต่างๆ มีความพร้อม)			
2. การจัดสภาพห้องเรียน			
3. เนื้อหาที่สอนสอดคล้องกับชีวิตและทันสมัย			
4. ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม/ทีม			
5. ครูใช้วิธีการสอนหลายวิธี (เช่น การทำงานกลุ่ม โครงงาน จับคู่ ฯลฯ)			
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้			
6. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
7. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา			
8. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มและรู้จักวิพากษ์วิจารณ์			
9. ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน			
10. นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข			
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้			
11. นักเรียนสามารถประยุกต์สิ่งที่สอนเข้ากับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม			
12. นักเรียนได้ทดลอง/ทำงานในห้องปฏิบัติการหรือนอกชั้นเรียนบ่อย ๆ			
13. นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน			
14. นักเรียนได้ฝึกการประเมินผลอย่างยุติธรรม			
15. นักเรียนได้รับคำแนะนำในการทำกิจกรรม			

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวพิสมร ชูเอม
วัน เดือน ปี เกิด	13 กุมภาพันธ์ 2533
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2555 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พ.ศ. 2562 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	40/323 ซอยเพชรเกษม 116/5 แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. 10160

